

சிவமயம்.

கத்தநாதன் துணை.

சைவ பூஷண சந்திரிகை.

இஃது,

ஆரணி நகர சமஸ்தான வித்துவானும்,

அத்துவித சித்தாந்த மதோத்தாரணரும்

மாயாவாத தும்சகோளரியும் ஆகிய

யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி

நா - கதிராவேற்பிள்ளை அவர்கள்

இயற்றியது.

இரண்டாவது பதிப்பு.

சென்னை:

சி. கா - அச்சியந்திர சாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சுபகிருதுவா கார்த்திகை.

1902.

Registered Copy Right.

விலை அனா-எட்டு.

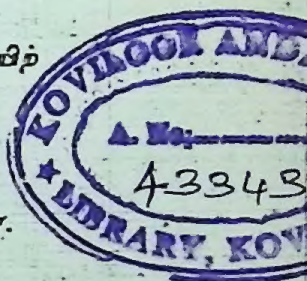
17-11-1902

பதி

1000

2000

2000

சென்னை நகரில்

பெரிய அளவில்
பெரிய அளவில்
பெரிய அளவில்
பெரிய அளவில்
பெரிய அளவில்

பெரிய அளவில்

பெரிய அளவில்
பெரிய அளவில்

பெரிய அளவில்

1905

பெரிய அளவில்

பெரிய அளவில்

உ

குகாயகம்:

திருச்சிற்றம்பலம்.

இந்நூல்,

சி-பி-கஅஉஉஹ் டிசம்பர் மாதத்திற்குச் சமமான சாலிவாகன
சகாத்தம் களசடு-ஆகிய சித்திரபானுஹ் மார்ச்சுமீ லே புதவாரம்
இவ்வுலக முய்யும்படி சபலோணாவீ லவநரித்து, வயது 56. மீ 11 ஆ
கிய சி-பி- கஅஎகஹ் டிசம்பர்மீ ஆன பிரமாதிலு கார்த்திகைமீ
உகல சுக்கிர வாரம், மக க்ஷுத்திரம், சுத்தவி திதி, இரவு பத்து
நாழிகையில் சிவசாயுச்சிய மடைந்த, யாழ்ப்பாணத்து கல்லூர்ச்

சைவசித்தாந்த மெய்ஞ்ஞான ஆசாரிய பானு

ஸ்ரீஸஸ்ரீ, ஆறுமுகதாவலர் அவர்கள்,

செத்தமிழ் மொழியையுஞ் சைவசித்தாந்தத்தையும் வளர்த்துப் பரிபா
லித்த அத்நியற்புத வருஞ்செயல்களின் ஞாபக சின்னமாக, இந்நூ
லாகியரால் அர்ப்பணஞ் செய்தமைக்கப்பட்டது.

உரிமையுரை.

இவ்வினை வெண்பா.

செத்தமிழ்நன் மாதே சிவஞெனிருஞ் சித்தாந்த
வந்தயிலா மெய்க்கையே வாறுமுக நாவல்லா
மெந்தைதுமைய் போற்றுசெயற் கேற்பவே மித்தூலைத்
தந்தனன்கொண் டெத்திரவன் சார்.

சிவமயம்.

சைவபூஷணசந்திரிகை.

காப்பு.

இன்னிசை வேன்பா.

வேத சிவாகமத்தான் மெய்ச்சமய மென்றுதேளி
போதமுள சித்தாந்த பூடணவோண் மைக்கநுறு
மீரா யிரமநுப்பி யேறிவின யாட்டநுறு
மோரா யிரமநுப்பி யோர்.

கடவுள் வணக்கம்.

பரமசிவன்.

அறுகீர்க்கழிநேடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

செவஞானத் தவர்க்கருளும் பதியாவ னாகமத்துச்
செல்வன் யாவன்
றவஞால முதலுலகை மூவினையிற் கொண்டவன்யார்
தானு வாடி
யவஞானத் தவர்க்கறியா வண்ணலெவன் றிருந்து
மக்கர் தானுந்
தவஞானக் கொருகுறியாத் தந்தவன்யா ரவன்சரணந்
தலைமேற் கொள்வாம்.

வழிபடு கடவுள்.

ஒருமானை உலத்தானை மொருவானை யிடத்தானை
 யுலகம் போற்ற
 வருமானை முகத்தானைத் துணையானை யயல்பிடித்த
 வலத்தான் தன்னைப்
 பெருமானை யெனதுனக்காட் டமர்வானை யெமக்கருளைப்
 பெருக்கு வானைத்
 தருவானைப் பெரும்புதச்சந் கீதியானைச் சரவணனைச்
 சார்ந்து வாழ்வாம். (உ)

வி பூ தி.

சித்தார்த மெய்ச்சமயச் சிவநெறிக்கு வித்தாகித்
 திருமா லாதி
 பெத்தார்த்தக் கணத்தவர்க்கு மெவ்வெவர்க்கும் பெருவாழ்வு
 பெருக்கி மும்மைக்
 கொத்தார்த மலமுருக்குங் குறிகாட்டி நித்தியமாய்க்
 கொண்டார்க் குற்ற
 பித்தார்த மதப்பினியைத் தபுமருந்தார் திருநீற்றைப்
 பேணி யுய்வாம். (ரு)

உநத்திராக்கம்.

நிலைகலங்கா தெங்குநிறை யருட்டெலின் வயிற்றோன்றி
 மிகரின் ஞானத்
 தலையொளிகான் நியாம்பிரம மெனத்தமொ றும்பிருள்க
 டங்கா தோட்டி
 விமைதித்தந் கரியதுவாய் வேண்வொர் வேண்டியன
 விழைவி வீந்து
 மலைமகனா யகன்றிருக்க னருட்பேற்றைக் குறிக்கவரு
 மனியைத் தாழ்வாம்.

ஸைவபூஷண சந்திரிகை.

௩

நூ ல் .

ஸைவபூஷணம் விபூதி யுருத்திராக்கங்களே.

பரம சிவனமலன் பத்தர்க்குச் சின்ன
முருவுடலிற் கண்டியு நீறும்.

சிவபெருமான் பிறப்பு இறப்பு இன்றி என்றும் உள்ள
வர்; எங்கும் நிறைந்தவர்; எல்லாம் செய்பவல்லவர்; இயல்
பாகவே யெல்லாம் அறிபவர்; தமது அதுபவத்தின்பொரு
ட்டுப் பிற்தொன்றையும் வேண்டாதவர்; தம்வயமுடைய
வர்; ஆன்மாக்களிடைத்துள்ள இரக்கமே திருமேனியாக வு
டையவர்; இவ்விலக்கணங்களை யுடையவர் அவர் ஒருவரே
யன்றி வேறில்லை. ஆதலால் அவரே பசுபதி என்று மெய்
யன்புடன் வழிபடுகின்றவர் சைவர், அல்லது சிவனடியார்
என்று கூறப்படுவர். ஒருவனையே தனக்கு நாயகனாகக் கொ
ண்ட பதிவிரதையானவன் தன்னாயகனாற் கொடுக்கப்பட்ட
திருமங்கிலியம் மோதிரம் முதலியவற்றைத் தன் கற்புநிலைக்
குச் சாதனமாகத் தரித்தொழுகுவன். அதுபோலச் சிவ
பெருமானையே பரமபதியெனக்கொண்டு வழிபடு மொவ்
வொருவருக்குந் தத்தம் அன்பினிலைக்கு அடையாளமாகத்
தரிக்கத் தக்கன சிவசின்னங்களாகிய விபூதி உருத்திராக்கம்
என்னும் இரண்டுமேயாம். எவன் திருமங்கிலிய முதலிய
அடையாளங்களைத் தரித்தற்குக் கூசுகின்றானோ அவன்
குலமகனெனப்படான். அதுபோல விபூதி உருத்திராக்கங்
களாகிய சிவசின்னங்களை எவன்றரிக்கக் கூசுகின்றானோ
அவன் சைவனெனப்படான். மற்றைய ஆபரணங்களெல்
லாவற்றையுந் துறந்திருந்தாலும் திருமங்கிலியத்தைக் குலம
களிர் துறந்திருக்கார். அதுபோல எவ்வணிகளையுந் தரிசா

மலிருந்தாலுஞ் சிவசின்னங்களைச் சிவனடியவர் (சைவ சித் தாந்திகள்) என்றுள்ளார் தரியாதிருத்தலாகாவாம். ஆத லால் யாவர்க்கும் விபூதி யுருத்திராக்க தானம் இன்றிய மையாததேயாம்.

விபூதிருத்திராக் கப்

பிரபாவ நூல்கள்.

விபூதி உருத்திராக்கம் என்னுஞ் சிவசின்னங்களின் பெருமைகளை யெடுத்துப் பொதுவாகவுஞ் சிறப்பாகவும் விதந்துபேசும் நூல்கள் இவையெனக் கணிக்கப் புகுதல், உலகத்தில் இதுகளும் பிறந்து இறந்தவர்கள் இவ்வள வினொன்று ஒருவன் கணக்கு எடுக்கப் புகுதல் போலா கும். அவற்றின் பெருமைகளை யெடுத்துரைக்காத தொ ன்நூல்கள் கிடையா. தமிழ்நூல்க ளெவற்றினும் அப் பெருமை புலப்படும். புறச்சமயிகளாகிய சமணரும் “இந் தீற்றாற் பைபவிந்த நாகம்போற்றத்தங் - குடிமையான் வா திக்கப் பட்டு” எனத் தமது வேளாண்வேத மென்னு நூ லினும், ஆங்காங்கும் அவற்றின் பெருமையைப் புகழ்ந்துள் ளார். அவ்வாறே துடாமணி நிகண்டாள் ஆறிய மண்டல புருடரும், தாஞ் சமணமதத்தரா யிருந்தும், விபூதியையே சிறப்பித்து “திருநீறே பற்பம் - பொடியொடு வீபூதி காப் பாம் புண்ணிய சாந்தஞ் சாணி” எனக் கூறியுள்ளார். அன்றி மண்ணையுங் குங்குமத்தையும் பொடி, விபூதி, காப்பு என்றாவது, புண்ணியசாந்தம் என்றாவது கூறின ரல்லர். வைணவரைப் போலச் சமணரும் மட்டுநி தரிப்

பது வழக்கமாயிருப்பவும், அவரதைச் சிறப்பித்துக்கூறாது
 விபூதியையும் அதற்குக் காரணமாயுள்ள சாணத்தையு
 மும் விசேடித்துக் கூறிய உண்மையை அறிவுடையோர்
 உணராதுவிடார். நிற்க, வடமொழியிலே இருக்கு, யசுர்,
 சாமம், அதர்வணம் என்னு நான்கு வேதங்களிலும்,
 அவற்றின் பாகங்களாகிய இராம ரகசியோப நிததம்,
 காலாக்கினி ருத்திரோப நிததம், அதர்வசிரோப நிததம்,
 சூண்டில்லியோப நிததம், சாபால உபநிடதம், பிருகச்
 சாபால உபநிடதம், தைத்திரியோப நிததம், சுவேதாச்
 சுவதர உபநிடதம், சாபாலியுபநிடதம், வாசுதேவோபநிட
 தம் என்பவற்றினும் ஆங்காங்கு எடுத்துச் சிறப்பித்ததன்றி,
 விபூதியின் பெருமையையே எடுத்துக்கூறும் பஸ்மசாபால
 உபநிடதமும், உருத்திராக்கத்தின் பெருமையையே உரைக்
 கும் உருத்திராக்க சாபால உபநிடதமும் இருக்கின்றன. வைண
 வரால் தரிக்கப்படும் மஞ்சட்பொடி, சிவப்புப்பொடி வெ
 ள்ளமைண், வடகலை, தென்கலைக் குறிகள் ஆகிய இவை,
 ஒருபநிடதத்திலாவது சொல்லப்பட்டில. வேதத்தில் விபூ
 தி ருத்திராக்கங்களுக்குத் தனித்தனி யுபநிடதங்கள் இருத்
 தல்போலக் கோபிசந்தனத்திற்காவது, வைணவர் கொள்
 றும் மண்ணுக்காவது, துளசிமணிக்காவது கிடையாது.
 அது பற்றியன்றோ, பரமாசாரியர்களுள் ஒருவராகிய திருநா
 னசம்பந்த ழர்த்தநாயனரும் தமிழ்வேதத்திலே திருநீற்றுப்ப
 திகம் என்று ஓர் திருப்பதிகஞ்செய்து, செய்கையினாலும்,
 அதன் மகிமையைத் தெரித்தருளினார். உருத்திராக்கப்பதி
 கம் இக்காலத்துக்கின்றாய் மறைக்கப்பட்ட தென்க. நாலா
 யிரப்பிரபந்தத்தில் திருமண் பதிகமும் துளசிமணிப் பதிக

முஞ் செய்யப்படாமையும் அவற்றின் பாஷண்டத்துவத்
தை விளக்குமென்க.

உபநிடதங்களுள் * சைவபஞ்சதபனம், வைணவபஞ்ச
தபனம் எனப் பிரிக்கப்பட்ட ஐவ்வைந்து உபநிடத முள்
ளன. அவற்றுட் சைவபஞ்சதபனத்துள் விபூதியைப் பிரதிபா
திக்கும் உபநிடதங்கள் பலவாம். அவ்வாறு வைணவபஞ்ச
தபனத்துள் திருமண்ணைக் கூறுவது ஒன்றுமில்லை. இதனா
லும் திருமண் வேதத்தில் விதிக்கப்படாத தென்பது வெள்
ளிடை மலைபோற் நெள்ளிதி னுணரக் கிடக்கின்றது. இன்
னும் காமிகாதி வானுளாந்தமான சீவாகமங்கள் இருபத்தெ
ட்டிலும், அவற்றின் பிரிவுகளாகிய சாரோத்தரம், சால
பேதம், சசிமண்டலம், மகாவித்தயம், துலாவிருத்தம், கால
தகனம், குமாரதந்திரம், மகுடோத்தரம், இருத்தகாசம்,
நீலபத்திரம், கலாபேதம், சீமுகம், சிவசாசனம், விலேகன
தந்திரம், நந்திகேசரம், மகாந்த சங்கிதை, மகாகாளம், பிர
புத்தாகமம், வீணுகிகோத்தரம், தாரதந்திரம், பரோற்பு
தம், பதுமசங்கிதை, பாவநாசகம், வீரதந்திரம், சுபோதம்,
பாவனம், பார்வதிதந்திரம், பிரகாணாகமம், காசியபம்,
வாமதந்திரம், காரூடம், நைருதம், சிவதருமோத்தரம்,
மதங்கம், விசுவான்மகம் முதலிய உபாகமங்களிலும், சாங்
கியாயன குகியம், மத்தியந்தனகுகியம், போதாயனகுகியம்
என்னும் வேதசாரங்கினும், பரத்துவாச-சாதாதப-பராசர-
கௌதம்-மதுவாதி ஸ்மிதநிகளிலும், இலிங்க-சைவ-காந்த-

* இவ்வஞ் சைவபஞ்சதபனம், இராமபஞ்சதபனம் என வகுத்தல் கொண்டு,
சைவபஞ்சதபன மான - சைவபஞ்சதபனம், சைவபஞ்சதபனம், சைவபஞ்சதபனம்,
அதர்வகை, அதர்வகை என்பன.

சைவபஞ்சதபனம் - இராமபஞ்சதபனம், சைவபஞ்சதபனம், சைவபஞ்சதபனம்,
சைவபஞ்சதபனம், சைவபஞ்சதபனம் என்பன.

காருட - மஞ்ச - ஆதித்த - பிரமாண்ட - பதும - கூர்ம முதலிய மகாபுராணங்களிலும், பாரதம், இராமாயணம் என்னும் இதிகாசங்களிலும், சிவரகசியம் என்னும் பாம இதிகாசத்தும் ஏனைய பற்பல நூல்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளன.

விபூதி ருத்திராக்கங்களே வைதிகம்.

மேற்போந்த நியாயங்களால் விபூதிருத்திராக்கங்களே போகம், முத்தி என்பவற்றை விரும்பினோர் அணியும் வைதிக சாதன மெனப்பட்டன. திருமணகுறி வேதமுதலிய சூத்த வித்தைகளிற் கூறப்படாமையான் அவைதிகமாய் இடையில் இராமாதுசரால் இற்றைக்குச் சுமார் அகநூ ளுக்கு முன் உண்டாக்கப்பட்ட நவீனக்குறியாய் முடிந்தது. யாரேனும் மொருவன் ஒருவனை வஞ்சித்தகாலை, உலகர் “அவன் உனக்கு மண்போட்டானா, நாம்ம் போட்டானா” என்று இன்றுங் கூறும் வழக்குண்மையானு மறிக.

அன்றியும் வைணவருட் சிலர் மஞ்சட் பொடியே யணியத் தக்கதென்றும், சிலர் குங்குமச் சூரணமே தரிக் கத்தக்கதென்றும், தங்களுட் பிணங்கித் தங்களுமத்தையே குறைத்து அவைதிகமென்று இகழ்ந்தமையானும், அதுகா ரணமா மஞ்சனாமத்தைத் திட்டி அவைதிக மென்று சிவ ப்பு நாமக்காரர் “உடையவீஸ்ரீ சூரிணவினக்கம்” எனப் பெ யர்வைத்து குழறுபடைச்சுவடி யொன்று எழுதினமையா லும், அதன் இருபத்தாறாவது பக்கத்தில் உக-வது வரி தொடங்கி “ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் இவ்வருஷத்திற்கு (அ.எ0) வருஷமான கலி நாலாயிரத்து நூற்றெட்டுக்குமேல் பிங் களாஸ்ரீ சித்திராமீ” ௧௨௨ வெள்ளிக்கிழமை திருவாதிரை கடகலக்கினத்தில் திருவவதரித்தருளிய ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் கா

லத்திற்கு முன்பு, இப்போதுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பஸ்
மாதி தாசனராய், சுதார்தா தேவதாந்தரபாராய், மந்தரா
ந்தரபாராய் இருந்தார்கள். பின்னாதனமாக வெளியிட்டு
அவைகளைத் திக்விஜயஞ்செய்து தாபித்தாரிடாய்” என்று
வைணவனோ வழிமொழியா எடுத்துக் காட்டினமையாலும்
அது நன்குவிளங்கும். காந்தியாயன உபநிடதத்தும், வராக உப
நிடதத்தும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று கற்பனைச் சுலோ
கமும் கதையுங்கட்டி அவற்றைக் காட்டவியலாது விழித்
துப் பொய்ப்பட்டாரும், பிரமாண்டத்தும், பாந்மோத்தரத்தும்,
பாஞ்சராத்திரத்தும் தான் கூறப்பட்டது; வேத உபநிடதங்க
ளிற் சொல்லப்படவில்லையென்று அங்கனமாயினொரு முண்
டாகவின் விதியில்லை யென்றாக. நாலாயிரப்பிரபந்தத்துள்
பேரியாழ்வார் “காப்பிடவாராய்” காப்பிடவாராய்” என்று
கூறிய பதிகம் நாமப்பதிகமெனின், அது நாமமாகிய மண்ண
ன்று. மண்ணுக்குக் காப்பு என்னும் பெயரின்மையாலும்,
விபூதிக்கே காப்பு என்று பெயரிருத்தவினாலும், காப்பு
என்னுந் தமிழ்மொழிக்கு ஏற்ப வேதாகமங்களாறி வித்தை
களும் “ராகக்ஷ” என்று விபூதியை விளித்தலானும், மண்ணை
யங்கனம் அழைக்காமையாலும், காப்பு என்றது விபூதியே
யாம். கண்ணனுக்குப் பூத பிரோத இராக்கதர்களால் பயம்
நேரிடாதபடி காப்பதற்கு, அசோதாதேவி விபூதியை யணி
தற்காக அந்திக்காலம் வந்தபோது அழைத்து அணிந்தாள்
என்பதே அப்பதிகத்தின் கருத்து. அங்கனமே வைணவ
ர்க்குச் சிறப்புதாலாயுள்ள விஷ்ணுபுராணத்திலும் “அப்பே
யின் மடியிற் குழந்தையிருப்பதையும், அவள் செத்துக்கி
டப்பதையுங் கண்டார்கள். யசோதையும் பாபரப்போடு
ஒடிவந்து அக்குழந்தையை யெடுத்துப் பகவின் வாலைச்

அந்த மப்பெயினுலுண்டான பாவதோஷத்தைப் பொய்வி
னான். நடனே நந்தகோபரும் வந்து அக்குழந்தையையே
டுத்துக்கொண்டு கோமய புஸ்தத்தை அதன் சிரத்தில்
(கண்ணந்தலையில்) காப்பாகவைத்து இவ்வாறு துதித்தார்”
என ஐந்தாவது அம்சத்தில், ஐந்தாவது அத்தியாயத்திற்
கூறப்பட்டிருக்கிறது.

அக்கருத்தையே பெரியாழ்வாரும் எடுத்துத் தாஞ்
செய்த முதலாயிந்துக் கூறினார். இதனானும் பெரியாழ்வார்
கூறிய காப்புத் திருமன்னாகாது திருநீருயதம், திருவெ
றுயாரணாண்டிஷ்டாஹ-ஓதவெபு-கவாஸஸுராஃ! மீதாஃபு
கூவிதாஸீஷுமஹ்ஹெதுவநஸுஸ்யஃ || (திரிபுண்டரதார
ணம் த்ருஷ்ட்வாபூத ப்ரேத புரஸ்ஸரா : பிதா : பாகம்பிதா
ச்சிக்ரம் கச்சந்த்யே வனஸம்சய : (விபூதி முக்குறியாகத்
தறித்த மகாபுண்ணியரைக்கண்ட பூதபிரேத முதலியன அ
ஞ்சி நடுங்கியலறியோடு மென்பதற்கு ஐயமில்லை.” என்பது
மானவ புராணமும், அவ்வாறே காதீயாயனஸ்மிநீத்யும், அவ்
வாறே “பயங்கரமான இராக்கதர்கள், காகங்கள் பிரேதக்
குழாங்கள், குத்திர உயிர்கள் ஆன பிரமராக்கதர்கள், யான
துதர்கள், சாமினி, இடாகினி முதலானவைகள் விபூதிதரி
த்தவனைக்கண்டமாத்நிரையே அதிதூரமோடிப்போகும்”
என்று “யோகோராராஷ்சா” என்ற சுலோகத்தால் மனு
ஸ்மிருதியும் கூறுவதனாலும் திருநீறேகாப்பாயதுமுணர்க.
காப்பு என்றால் காவல். அன்றியும் விபூதி யுருத்திராக்கங்க
ளைச் சாம்பரென்றுக்கொட்டையென்றுத் தூஷிக்கும்போ
லிவைவணவர் பலர் பசாசு முதலியன பிடித்த காலத்தில் த
மது மண்ணை மந்திரித்து அணியாது விபூதியையே மந்தி

சிப்பித்து அணிவதும், பசுமூழும் பட்டைநாமக் தீட்டி
 ஞர் இரவில் விழுதிதரிப்பதும், பசுசையோட்டும் மகம
 தியர் தாமும் இதனோன்றி மந்திரித்து ஒட்டுவதும் இக்
 காலத்துங் காணப்படுகின்றனவே. இதனால் எமது தமிழ்
 வேதமாகிய தேவாரத்தில் திருநீற்றுப்பதிகம் என்று சிறப்
 பித்துச் சொல்லப்பட்டபடி, நாளாயிப் பிரபந்தத்தும்
 காப்புப்பதிகம் என்று கழறப்பட்டமையால் திருநீறும் உரு
 த்திராக்கமுமே வைதிக சாதனமாம். அதனால் அவற்றை
 யணிதல் வேண்டும்.

விபூதி ருத்திராக்க விசேடம்.

விபூதி யுருத்திராக்கங்கள் பிராமணன் முதலிய யாவர்
 ற்கும் நித்தியாங்கமாக வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட தென்று
 கந்தபுராணம் கூறுகின்றது. “அக்நிரிதிபஸம்” என்பது முத
 லாகச் சாபாலகநூலிற் சொல்லப்பட்ட ஏழுமந்திராக்களை
 யும் உன்னி அவற்றைத்தரிப்பதே அத்தியாச்சிராம நீதியே
 ன வேதங்கள் விதித்த வென்றுததகங்கிதை கூறுகின்றது.
 ஞானி யாயினும், பிராமண னாயினும், ஏனைய ராயினும்,
 இவற்றைத் தரித்துச் கொண்டிதான் தங்கள் கருமங்கனிற்
 பிரவேசிக்க வேண்டும். மோகூத்தை விரும்புவோன் முக்
 கியமாய் இடைவிடா தணிதல்வேண்டும். இவற்றைத் தரிப்
 பவரைச் சிவபெருமானென்றே நினைக்கக்கடவர். சிவபெ
 ருமானுடைய மகிமையை யெவ்வாறு அளவிடக் கூடாதோ,
 அதுபோல இச்சிவசின்னங்களின் பெருமையும் அளவிடக்
 கூடாதென்றதிக சகல பாவங்களுக் தன்பங்களும் பயங்
 களும் இவைவற்றைக் கண்டாலும், அணிர்தாலும், தீண்டி
 னாலும், அணிர்தாளைத் தரிசித்தாலும் அதிவிநாலி வகளு

மென்று வேதங்கள் முழங்குகின்றன. இவற்றைத் தரிப்பின் விட்டுனு, இலக்குமி முதலிய தேவர்களுக்கும் பிரிதியுண்டாகுமென்று பராசரம்நிதி பகர்கின்றது. இவற்றைத் தரிப்பவர் பிரமசாரி, கிருகத்தன் வானப்பிரத்தன், சந்தியாகி என்னும் ஆச்சிரமிகளையினுஞ் சரி, வேறெவராயினு மென் அவர் மகாபாதக உபபாதகங்களி னின்றும் விலகிப் பரிசுத்தராவர். தமதவழிபடு கடவுளைப் பூசித்தவராவர். சகல புண்ணிய தீர்த்தங்களினும் முழுகினவராவர். எல்லா மந்திரங்களையும் விநிப்படி செபித்த பலத்தை யடைவர். அற முதலிய உறுதிப்பயன்களை யடைந்தவராவர். அன்றியும், இம்மை மறுமைய் பேசுங்களை யெல்லா மறுபவித்து, பிரதம மகாப்பிரளய காலத்திலே அத்துவித முத்தியாகிய சிவசாயுச்சிய முத்தியை யடைவர். மீண்டும் பிறவார் என்று ஊவா ச்ரீவஹுஹஸுநாகரோதியொலிவாது || என்றற் றொடக்கத்தவாகக் காலாக்கினி நுத்திரோபநிடதந் சொல்விற்று. வேதங்கனாலே விதிக்கப்பட்ட விபூதி யுருத்திராக்க தாரணத்தை ஞானமுடைய பிராமணனும் மனத்தினாலும் விநிதெ லொல்லாது. விநித பதிதனாவான் என்று உபப் பிருங்கன கருதி யுமாக்கின்றது.

விபூதி ருத்திராக்ஷம் நித்தியாக்ஷமே.

விபூதிதாரண மில்லாமல் நிரையாவது, அன்னத்தை யாவது வேறொன்றையாவது திண்டலாகாது. வேறெந்தக் கருமமுஞ் செய்தல் கூடாது. பிராமணன் தானும் சோர்வு காரணமாக இவற்றைத் தரியாது காயத்திரி மந்திரஞ் செபித்தல் ஆகாது. அன்னஞ் சம்பவித்தால் நீர்கடுவே யிருந்து துற்றெட்டுத்தான் காயத்திரி மந்திரஞ் செபித்து ஒரு கா ஞுபவாச மிருப்பிற் சத்தனாவான். சந்தியாகி ஒருகாலத்

திற்றிப்பதினின் லுந் தவறுவானாயின் உபவாசமுற்றிப் பிர
வாவமந்திரத்தைப் பன்னிராயிரந்தாம் உச்சரிப்பானாயின்
அங்குற்றத்தினின்றும் நிக்ருவான் என்று பஸ்மகாபால உப
நிடதத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் விபூதி ருத்
திராக்க தாரணம் நுகித்திகம், காமியம், பிராயச்சித்தம்
என்னும் அங்கங்களாவதன்றி நித்தியாங்கமுமாக யாவரா
னுங் கொள்ளத்தக்கதென்பது உண்மை! உண்மை || முக்கா
லுமுண்மையே. “உண்மையிலுள்ளதுநீயு, பரிலப்பவேது
நீயு” என்று திராவிட சூத்தமிருத்தலு முணர்க. உருத்தி
ராஷ்டமும் நித்தியாங்கம் என்பதனை உபதேசகாண்டம், சித்
தாந்தசிகாமணி முதலியவற்றிற் காண்க.

விபூதி ருத்திராக்கஞ் சிவவாடிவமே.

விபூதி உதித்திராக்கங்கள் சிவசின்ன மெனவும், திரு
வேடம் எனவும்கூட. “செம்மலர் நோன்றான் சேர வொட்
டா-வம்மலங் கழிஇ யன்பரோடு மரீஇ-மாலற நேய மலிந்த
வர் வேடமு-மாலயந் தான்று மாநெனத் தொழுமே” எனச்
சிவநாஸபோதந் செப்புதலால், அவை இரண்டுஞ்சிவபெரு
மானென்றே கொள்ளற் சூரியனவாம். காமக் கிழத்தியரது
வடிவிலே காணப்படும் ஆடை, சாந்து, அணிகலன் முதலா
யின காமுகரை வசிகரித்து இன்பஞ் செய்யுமாறு போல
மெய்யுணர் வுறுவாரைக் காட்சிமாத்திரையானே வசிகரித்து
இன்பஞ் செய்தல் பற்றிச் சிவபத்தி யுடையார்க்கு இவை
திருவேடமாகக் கொள்ளப்பட்டனவாம்.

நீதூப்பல்லாண்டு.

சேலுங் கயலுந் தினைக்குங் சண்ணு ரினங்கொங்கையிற் செங்
குங்குமம், போலும் பொடியணி மார்பிலங்குமென்று புண்ணியச்
போற்றிவைப்ப.

உத்திரி சிவபெருமானது வடிவமாகும். சந்திரன் யாகவடிவாய் விளங்குவன். ஆதலால் அவனை அமிர்தமென்று கூறுவர் பெரிபர். இவ்வுலகங்கள் யாவும் அக்கினிபாற் றுட்பட்டு வெந்து சாம்பரானமையாற்றான் பரிசுத்த மடைந்தது. அக்கினியிடத்து அவிபெய்து உயர்வைய டைந்தவர்கள் விபூதி தரித்தலாகிய பாகபத விரதத்தை யறு த்தித்தனர். இதுபற்றியன்றோ தென்புலத்தாரும் அக்கினி யை முண்பார்கள். தேவர்கள் சந்திரகலையை யமிர்தமாகப் பானம் பண்ணிவருகின்றனர். ஆதலால் உலகம் அக்கினி சொருபமே. அவ்வக்கினி சிவரூபமான நிவ்வியவடிவே யாம். சந்திரன் சிவசத்தி வடிவாகும். இதனாற்றான் பரி சுத்தம் வாய்ந்த சிவாக்கினியி னிடத்தினின்றும் தோன்றிய விபூதியைச் சிவபெருமான் மமது திருமேனிக்கண் தரித்து ளர். ஆதலின் அது பரிசுத்தமுள்ளதும், அதனைச்செய்வ தும், அமிர்தம்போ லெவராணங் கைக்கொள்ளப்படுவதும் புத்தி முத்திகளைக் கொடுப்பதுமாகும்.

உத்திராக்கத்துட் கௌரிசங்கமென்பதனால் அது அர்த த நாகர வடிவம் என்பது நன்கு புலப்படுகின்றது. சிவஞ் சத்தியென்னும் இரண்டும் அபேதமாக இருக்கின்றனவென் பதை யதுகொண்ணோரலாம். கௌரிசங்கர மென்னும் பெ யராணங் தெரிக.

இலிங்கபுராணம்.

ஆதலாலுலகமழவினல்வடிவேயல்வழலெமதருவாமாந், சோத றசோமந்தேவிகல்வடிவாந் கொழுஞ்சுடரழவிடைப்பட்ட, வேத யினிந்தறபெமதுமெய்யணிவோ மெறிநிரைக்கருங் டெனுநீத்த, தீநிலாவுலகநீற்றினையணிந்தே தீர்த்திநீந்தீவினைச்சிழிப்பே.

விபூதி ருத்திராக்க ரூபம்.

முன்னர்க் கூறியபடி விபூதிருத்திராக்கங்கள் சிவவடிவ மென்று அறியப்படுவதன்றி, வேறுவிதமாகவுந்தணியப்படும். விபூதி வெண்ணிறமாகவும், உருத்திராக்கம் கருமை முதலிய பல நிறங்களாகவுங் காணப்படலால், விபூதி வெண்ணிற முடைய சிவரூபமாகவும், உருத்திராக்கம் கருமைமுதலிய நிறங்களையுடைய சத்திவடிவமாகவும் எண்ணப்படுகின்றது. இதனால் சிவமுஞ் சத்தியுள் கூடியவழி எல்லாமாகு மென்பது பெறப்படும். சிவஞ் சத்தி என்னும் இரண்டானுமே முத்தி கைகூடுமென்பது இவற்றின் தாரணத்தாற் றெரிகின்றது.

தேவாதியருஞ் சிவசின்ன தாரணரே.

விட்டுணுவும், அவர் அம்சமென்று வைணவராற் கொள்ளப்படும் விபவநிலையரான சங்கரிடணர், பிரத்தியும்நர், அநிருத்தர், வாசுதேவர் எனப்படுவோரும், கூர்மர், வராகர், நாரசிங்கர், வாமனர், பரசுராமர், மற்சர், தசரத இராமர், பலராமர், கிருட்டிணர் என்னு முர்த்தங்களும், இனிமேல் சம்பளம் என்னுங் கிராமத்திற் சிவபத்தரான விட்டுணுயசக என்பவரது கிருஷ்ணத்தில் உற்பவஞ்செய்யும் கற்கியும், பிரமன், இந்திரன், தேவர், முனிவர், மின்னரர், கிம்புருடர், வித்தியாதரர், கருடர், பூதர், இயங்கர், அசுரர், உரகர், சாரணர், சித்தர், கந்தருவர், பைசாசர், இராக்கதர், போகபூமியர், ஆகாயவாசிகள் முதலிய மேலுலகரும், அரிச்சந்திரன், நளன், புருகுச்சன், புருரவன், முகருந்தன், கார்த்தவீரியன் என்னும் அறுவர் சக்கிரவர்த்திகளும், கயன்,

அம்பரீடன், சசிபிந்து, சிபி, பிருது, மருத்துவான், பா
தன், சுகாதாதிரன், திலிபன், இரகு, அந்திதேவன், யயாதி,
மாந்தாதா, பகிரதன், அனங்கன் என்னும் பதினேவர் மகா
மன்னர்களும், ஏனைய சூரியசந்திரகுல அரசர்களும் விபூதி
ருத்திராக்க தாரணமுடையவர் என்பது வேதாகம உப
நிடத மிருதி புராணேதிகாச முதலியவற்றாற் குன்றின்மே
லிட்ட திபம்போற் காணப்படுகின்றது. அவற்றையெல்
லாம் பிரமாணங்களால் நிறுவ எம்மளம் பிடர் பிடித்து
உந்துமாயினும் விரிவஞ்சி விடுத்தாம். அன்றியும் அதுபற்
பல விவாத சபைகளினும் பூர்வபக்கத்தார் முன்னிலையிற்
பிரமாண சகிதம் நன்கு நிறுவப்பட்ட தொனருகலானும்
அஃதொரீது மேற்செல்லுதும்.

குதசங்கிதை.

மாலயநில திரன்மற்றை யமரர்மலர் மகளிர்ச்சி மற்றைவானக்
கோலமடவாரியக்கர் கந்தருவ ரரக்கர்குல வசுரர்வேதச்
சீலமுனி வார்மற்றே சிவருளருந் தவமுடையிர் திருவெண்ணீறு
சாலவுமுத் துளனமுப்புண்டரகா டொடும்பேற்றித் தரியாய்மாரே.

விஷ்ணுவும் விபூதி ருத்திராக்க தாரணரே.

சிலர் ஆசாரியருட் சிறந்தவராய், சிவசத்திகளு ளொரு
வராய், சிவபத்தருட் சிறந்தவராய், காத்தற் கடவுளராய்
விளங்கும் எம்பெருமானுக்கும் அவரை வழிபடுவார்க்கும்
விபூதி ருத்திராக்கதாரணம் தக்கதன்று என்கின்றனர். “பஸ்
மதிக் தாங்கா ருத்திராக்ஷாபரணா:—தக்ஷிணாயாந் திசுவி
ஷ்ணு” எனவரும் (அதர்வணவேதம்) பஸ்மஜாபால உப
நிடத சுவோகத்தானே திருமால் ஸ்ரீகாகி க்ஷேத்திரத்திலே
தென்றிசைக்கணிஞ்ஞ விபூதிருத்திராக்க தாரணமுடைய

உருத்திராக்கங்களை வணங்கி, அ ரோன்பது அங்குகொண்டிக்
 கண்டிப்பாயிற்று. ஏனையபிரமண நியாயங்களானும், விஷ்
 னுவும் அவர் அம்ச மூர்த்திகளுக்குத் சிவசிவனாதாரணமும்,
 சிவசிவனாதாரணப் பிரியநுடயராவின், அவர்க்கும் அவரை
 வழிபடு மறபார்க்குஞ் சிவசிவனங்க னுரியனவா மேன்று
 தெளிமப்பட்டது. மேலிதனை விரித்து நிறுத்துவாம்.

பிரமரும் சிவசின்னதாபனாரே.

நாராயணர்க்கு நாம முண்டேனில் அவருந்திக் கம
லத்தினின்றும் பிறந்த பிரமதேவராகிய புத்திரரும் மன்
புண்டரமும் ஆழாய்மணியுந் தரித்திருப்ப ரன்றோ? அவ்
வாழின்று விழுதி ருத்திராச்சக்களை யணிந்துளார் என்று
“ஹ்ருதித்ரிபஹ்ய ருஜாஷுஜபாஹ்வஹிதஃ। சக்ஷோ
வாவிபுதகரஃ ஸஹ்ருதவவிதாஹே। (புதிதரிபுண்
ட்ர ருத்திராஷு ஜடாமண்டல மண்டித : அஷ்டமாலாப்
பிதகர : சக்ஷபேசப் பிதாமக :) என்னுஞ் சலோகத்தாத்
கந்தபுராணம் உரைத்தலால் இனிது தெளியப்படும். தந்
தை யெய்வழி மகனுமவ்வழி” என்றபடி திருமால் யிழுதி
ருத்திராஷுதாரணராயிருத்தமையாற்றான் பிரமராகிய புத்
திரரும் அவற்றைத் தரித்தனார் என்க.

திருமண்குறி இடையில் வந்ததென்பது.

திருமன் தாரணமாகிய ஊர்த்துவபுண்டரம், இடையிலுண்டாகப் பட்டதேயன்றித் தொன்று தொட்டு வந்ததன்று. இளைபாழ்வார், உடையவர், பாடியக்காரர் என்று லைணவர்கள் புகழும் இராமானுஜர் என்பவரால் இற்றைக்குச் சுமார் அககூ லுக்கு (அதாவது கி.பி 1038ல்) ஜனவரிமீ-க்குச் சரியான கலியுக சகாத்தம் சகச0ஸ்ரமானவெகுதாளிபஸ்ரதைமாதத்தின்) பின்னர்த்

தான் ஏற்படுத்தப் பட்டதென்று அறிக. சொன்னதான் நடந்த வைணவ சைவ சம்வாதத்தில் எம்மால் இது கன்கு காட்டப்பட்டபோது, வைணவர் ஒருவராவது அசனே மறுத்துணத்தார் அல்லர். அன்றியும் “பொலி வைணவர்க்குப் புத்திபுலப்படல்” என்ற பத்திரத்தும் இவ்வாறு வரைத்து விடுத்தேம். அதற்கும் இதனாலும் பதில் எழுதினால்லர். அன்றியும் உடையவர் என்னும் இராமாநுஜரது குருவாகிய யாதவப்பிரகாசர் சிவசின்ன தாரணர் என்பது குருபரம் பனாயாற் றெரியவரலானும், உடையவர் சகபாடியும் சகோதரருமாகிய பெரியபிராட்டி புத்திரர் கோவிந்தப்பட்டர் என்பவர், காகியிற் கங்கையாடும் போது ஓர் சிவலிங்கம் அவர்கையில் வந்ததென்றும், அதனால் அவர்க்கு உள்ளங்கைக்கொணர்ந்த கயிலூர் எனப் பெயர் வந்ததென்றும், அவர் சிவலிங்கத்தை உடையவராகிரியர் ஆஞ்சனூப்படி மழலைமங்கலம் என்னும் ஊரிற் பிரதிட்டை செய்தார் என்றும் வைணவரது குருபரம்பனாபே கூறலானும், ஆழ்வார்களும் பிரபந்தத்தில் “வெந்தாரென்புஞ் சுடுநீறு மெய்யிற்பூசி” கூத்தன் பொடியாடி, நீற்று வரிமுன்மணி வண்ணத்தான்” என்பன முதலிய செய்யுள்களால் சிவபெருமானுக்கு விபூதி கூறியதன்றி மட்குறி சொல்லாமையானும், அவ்வாறே காராயணர்க்கும் அவனடியார்க்கும் விபூதி ருத்திராக்க தாரணம் விதித்தமையானும், மண்புண்டரமாகியநாமம் இடையிறேன்றிய தென்றிக.

விபூதி ருத்திராக்கத்தாற் கோளறுதல்.

விபூதி உருத்திராக்கங்களை யணிந்தவர் எவ்விடத்திற் போசனஞ் செய்கின்றாரோ அவ்விடத்திற் பார்வதி சமேதராகிய பாமசிவனும் உண்கின்றனர். உடம்பு முழுதுஞ் சிவ

சின்னங்களை யணித்தவரை பெவர் பிச்செய்கின்றனரோ
அவர்கள் காபாதகராயினும் பரிசுத்தராகின்றனர் எனச்
சூரங்கிதை கூறுகின்றது. காலை, உச்சி, மாலைபென்று முக்
காலங்களிலும் தரிக்கின்ற மெய்ப்பன்பர் எக்குலத்தவராயி
னும் அவரைச் சிவபெருமான் என்றே பாவிக்கக்கடவர்; என
மானவ சங்கிதையிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. மெய்யன்
புடன் மந்திரத்தாற் தரிப்பவரைச் சிவபெருமான் நீங்காது
நிற்பர். அவற்றாம் சர்ப்பர், சூரியன் முதலிய கிரகங்கள்,
நட்சத்திரங்கள், திசைத்தெய்வம், யமன், காலன், யமதூ
தர், அக்கினி, கொடுநோய்கள், அவுணர், இடி, புதங்கள்,
சிங்கம், புலி, கரடி முதலிய கொடிய வயிர்களால் வருந்துந்
பங்சள் அவரை யனுசமாட்டாவாம். அவர் இருவினைகளே
யும் வென்று சிவஞானம் பெற்று முத்தியடைவார் என்பது
சத்தியம்! சந்தியம்!! முக்காலஞ் சத்தியமேயாம்.

தனிகைப் புராணம்.

பகைபிணி மண்ணைபன் மந்தி ரத்தினு
யிகையறன் கலையுள வெருட்சி பித்திடர்
கைகயெனைத் தையுமற மாற்றி யாவர்க்குந்
தகைநல மளிப்பது தவள நீரேரோ.

விபூதி ருத்திராக்க விரதம்.

நல்லியலமைந்த ஆசாரியரிடத்திற் சிவநிகை பெற்று
விபூதி ருத்திராக்கங்களை யிடைவிடாது அணிவதே விபூதி
ருத்திராக்க விரதமாகும். இது பாகபத விரதம் எனவும்,
சிரோவிரதம் எனவும் பெயர் பெறும். பாகபதி வடிவாகிய
விபூதி ருத்திராக்கங்களைத் தரிக்கும் விரதமாகலின் பாகபத
விரதம் எனவும், மேலாய சிவவிரதங்கள் எல்லாவற்றினும்
உயர் வுடைத்தாய், அவற்றிற்குஞ் சாதனமாய் நின்றவின்

சிரோ விரதம் எனவுஞ் சொல்லப்படும். இவ்விரதம் பாவம் நோய், பயம், துக்கம் முதலி என்பவற்றை நீக்கும். இவ்விரதத்தைக் கொண்டவர் பாபநாசர், மாவிரதர் என்றழைக்கப்படுவர். இதனைக் கண்ணகிரான் அனுட்டித்துப் பெரும் பேறுற்றார் எனக் கூறியுள்ளார், வாயுசங்கீதை, சம்புபாரதம், காவிரண்டம் என்பவற்றிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. எவ்வளவெனில்:—

கண்ணமூர்த்தி ஆனவர் உருக்குமினி, சத்தியபாமை காளி, மித்திராவிரதை, சத்தியை, பத்திரை, சாம்பவதி இலக்கணை, நம்பின்னை என்னும் ஒன்பது பெண்களையும் பதினாறுயிரத்து ஒருவாறு இடைக்கிகளையும் மணந்து, சாம்பவதி தவிர மற்றையோர் யாவரிடத்தும் பலபுத்திரர்களைப் பெற்றனர். சாம்பவதி மென்பவள் தனக்குப் புத்திரரில்லாமையாற் பெரிதும் வருந்தியழி, கண்ணன் அவளைத் தேற்றி, உபமன்னிய முனிவரிடஞ் சென்று உபாயக்கேட்க, அவர் சிவநிக்கை செய்து பாசுபத விரதியாக்கித் தவஞ் செய்ய விதித்தனர். அங்ஙனஞ் செய்து சாம்பவதியிடத்தில் சாம்பவான் முதலிய பத்துக் குமாரர்கள் தோன்றப் பெற்று, சிவோகம் பாவனை யடைந்து, அருச்சுனர்குஞ் கீதை கூழி வைகுண்ட மடைந்தார் என்க. இன்னும் அளவில்லாதவர் இவ்விரதத்தைக் கைக்கொண்டு எண்ணிய வேண்ணியாங்கு மடைந்தார்.

பஸ்மஞ்ஞத்திராக்ஷத்தாற் பாலாரிட்ட நிவிர்த்தி.

குழந்தைகள், பிறந்த பத்தாநாள் தொடங்கிப்பதினாறு வயது வரையும், ஒவ்வோர் தேவதைகளாற் பீடிக்கப் படுமென்று நூல்கள் கூறுகின்றன. அத்தேவதைகளாற் குழந்தைகட்குப் பலவகைத் துன்பங்களும் நோய்களும், வீகா

ஈங்கும் வருத லதுபவமே. அவற்றி னிமித்தம், காப்புக் கட்டடும், பஞ்சாபுத மணி தரிப்பதும் வழக்கம், அவை களாற் கிறந்த பயன் கிடையா. வீழுதி ருத்திராக்கங்க ளைத் தரிப்பின், இடாகினி, சன்மினி, பேய், பூதம், பிரம ராக்கதம் என்பன வகலுமன்றி, பால அரிட்ட தேவதைக ளாகிய தந்தை, பிடணீ, காளிகை, விமலாபி, அங்குசினி, பூதினி, முத்தகேசி, ஆகாமினி, அரிகேராதினி, சகுனி, பூ மாயி, உத்தமி, பிங்கலை, கோகர்ணி, பங்கயை, சீமுகி, சேனி, சும்பகர்ணி, தாபதை, காலார்க்கி, நந்தினி, குரோ தனி, தானூரி, சாகினி, பஞ்சாபி, காமினி, மேதினி, நளி னி, மகாகும்பினி, அரவி, ஆகாசகர்ணி, வாயுவிசிக்கினி, சுகந்தினி, வனதேவி, குண்டலி யென்னும் அணங்குகளின் பிடைகள் யாவும் சூரியன் முற்பட்ட பனிபோல் ஒழியும் என்க.

சிவசின்ன நிந்தனை யதிபாதகம்.

சிவசின்னங்கள் சிவமென்று துணியப்பட்டமையால் அவற்றை நிந்திப்பவர் சிவபெருமானை நிந்தித்தவராவர். பிரமகத்தி, கோகத்தி, சிககத்தி, ஸ்திரிகத்தி முதலிய மாபா தகங்களை யெல்லாம் போக்கவல்ல சிவசின்னங்களை நிந்திப் பவர்க்குப் பிராயச்சித்த மில்லை. எவருக்குச் சிவசின்னங் களில் நம்பிக்கை யுண்டாக வில்லையோ அவர்க்குக் கருப் பாதான முதலிய வைதிகக் கிரியைகள் இல்லை யென்று காபால் உபநிடத முறைக்கின்றது. எஞ்ஞான்றும் அவற்றைத் தரித்த பெரியோர்களை எந்தக் கீழ்மக்கள் நிந்திக்கின்றாரோ அவர்களை அரசன் ஆராய்ச்சி யின்றித் தண்டிக்கக் கடவன் என்று “பஸ்மச்சந்த சர்வாங்கம்” எனவருஉஞ் ச்லோகத் தாற் பராசரஸமிருதி தெரிக்கின்றது. வேதத்தால் விதிக்கப்

பட்ட திருநீற்றையும் கண்டிலையையும் பிராமணன் ஆயி
னும் அந்தியாச்சிரமி ஆயினும் அணியாது விடுவதோல் பதி
தராவார் என்று கத்தபுராணம் உணாக்குமெல், அவற்றை
நிந்திப்பார்க்கு உய்தி யென்னோ? எவனுக்குச் சிவசின்ன
ங்களில் வெறுப்புண்டாகுமோ அவனது பிறப்பிற் சாங்க
ரிய முண்டு என்று பண்டிதர் ஊகிக்க வேண்டும் என்பது
பராசரவாக்கியம். சிவசின்னங்களை யாவது அவற்றைத் தரித்
தவரையாவது நிந்துப்பவர் யாவரோ அவருடைய வமிசப
ரம்பனா சங்கீரணமாய்விடும் என்று “யேபஸ்மதாரினத்
த்குஷ்ட்வா” எனவருடஞ் சொல்கத்தால் வாசிட்டலங்கபுரா
ணம் உணர்ந்திற்று. ஆதலாற் சிவசின்னங்களை நிந்திப்பவர்
அதிபாதகராய், எரிவாய் நாகிற்கு இனாயாமி, புழு, பன்
லி முதலிய புன்பிறப்பு எடுத்தெடுத் துழல்வர் என்பது
சந்தியமே.

சிவசின்ன தூவுண காரணம்.

சில பாஞ்சராத்திரிகளும், பிறசமயிகளும், திருநீற்
றைப் பிணச்சாம்பல் என்றும், மாட்டுச்சாம்பல் என்றும்,
உருத்திராக்கத்தை இலந்தைக் கொட்டை என்றும், அவை
பிரமகத்தி முதலிய பாதகஞ் செய்தவர் அணிவது என்றும்,
கொடிய அசுரர் பொருட்டு விதிக்கப்பட்டன வென்றும்,
இன்னுஞ் சிலர் அவற்றை யணிவதால் யாதோர் பயனு மின்
றென்றும் வாயில் வந்தவாறு நிந்திக்கின்றனர். நிந்திக்கும்
அவர்கள் தத்தங் குறிகளும் அவ்வாறு பிறரால் நிந்திக்கப்
படு மென்பதனை யநியாமை யென்னோ? பிருந்தை யிறந்
தெரிந்த பிணச்சாம்பலிற் புரண்ட நாராயணனைத் தேய்வ
மாக்கொண்ட விவர்க்குப் பிணச்சாம்பல் அருவருப்பாயது
கலிகால விந்தையே. சிவசின்னங்கள் பிரமகத்தி முதலிய

பாதகங்களை நீக்குமேல், மற்றைய பாவங்களையும் நீக்குமே
ன்பது வெள்ளிடைமலையே. பாவவிவரண மெனவே ஞான
மும், அதனால் முந்தியும் சித்தித்தலினாலும், உலகத்துள்
ளார் யாவரும் பாவமுள்ளாராகலானும், யாவரும் அணிய
வேண்டுமென்பது அவரது வாய்ச்சொல்லானே போதரும்.
கண்மணி கொட்டையெனில் துழாய்மணியும் ஓர்கொட்டை
யென்றன்றோ முடியும். விட்டுனு விக்மிரகங்களும் கல்,
மண் என்றன்றோ கூறித் தமக்குத் தாமே குற்றம் ஏற்றுகி
ன்றனராக. இவ்வாறு நிந்தித்தல் அன்றி அவைவதிகமாய
மண், சாந்து, குங்குமம், மஞ்சள் முதலிய குறிகளை யிடு
வது முற்செய்த தீவினைகளாலே யாம். திருநந்திதேவர்,
ததிமுனிவர், கௌதம விருடியனார், பிருகு முனிவர்,
கண்ணுவ மாதவர், வாமதேவ தாபதர், அகந்தியனார் முத
லிய பெரியோரா லடைந்த சாபமே இப்பாதகங்கட்கு ஏது
வாக்கூறுத. அதனை “ விபுராணாஷாஷிணாதூர்நாஃ ஸா
பொவஹதவெதஸாஃ । ஸிவெஹஸூக்ஷ்மகேசுஸூலா
கிஹிநுஜஃபதித ॥ ” என்ற பவிடிய புராணச்சுலோகந்தானும்
பிறவாற்றானுந் தெளிக.

சைவபூஷண சந்திரவகைகள். :

சிவபூஷணங்களாகிய விபூதி ருந்திராக்கங்களை யணி
வோர் மேற்கூட்டப்படும் மந்திரங்களைக் குருமுமாத அறி
ந்து தரிக்க வேண்டும். அவையாவன:—சுத்தப் பிராசாதம்,
மூலப்பிராசாதம், தத்துவப் பிராசாதம், ஆதிப்பிராசாதம்,
ஆன்மப்பிராசாதம் என்னும் ஐவகைச் சிறுட்டிருபசிவமந்தி
ரங்களும், மோக்ஷதம், அபிஷித்தி, காமியம், சாந்திகம்,
பௌட்டிகம் என்னும் ஐவகைத் திருபசதாசிவ மந்திரங்
களும், மூவகைச் சங்காரரூப மகேசுர மந்திரங்களும், சாகல்

பிரணவம், சொந்தபிரணவம், சாம்பவப் பிரணவம், சஞ்ஞவப் பிரணவம், சாபுரியப் பிரணவம் என்பன ஐவையப் பிரணவ மந்திரங்களும், முக பஞ்சாக்காரம், தல பஞ்சாக்காரம், குஞ்சு பஞ்சாக்காரம், கரண பஞ்சாக்காரம், மிமி பஞ்சாக்காரம், தா பஞ்சாக்காரம், முத்தி பஞ்சாக்காரம், மாயாக்கார பஞ்சாக்காரம், பிராசாத பஞ்சாக்காரம், கிம்மல தாந்திர பஞ்சாக்காரம், கிம்மல சொப்பன பஞ்சாக்காரம், கிம்மல கருத்தி பஞ்சாக்காரம், கிம்மல ஆரிய பஞ்சாக்காரம், கிம்மல துர்யாதீத பஞ்சாக்காரம் என்னும் பதினாறுவகைப் பஞ்சாக்கார மந்திரங்களும், சடங்காரம், அட்டங்காரம், உவாந்திர, தசாகுரி, பஞ்ச தசாக்காரம் என்பனத் தேவமுல மந்திரங்களும், சிவாஸ்திரம், க்ஷுரிகாஸ்திரம், பாக்பதாஸ்திரம், விபொமாஸ்திரம், அகோராஸ்திரம், என்னும் ஐவகை அந்திர மந்திரங்களும், கசாகுரி பஞ்சப் பிரம மந்திரங்களும், சாயத்திரி, மித்தபஞ்சபரம், தக்ரினா முர்த்தி மந்திரம், சரப - சிக்கினேசர - வைரவ-விரபந்திர - கபபிரமணிய - வித்தியேசர - துவாரபாலக - பிரம - விட் டே - சூரிய - தேவாதி மந்திரங்களும், துர்க்கை, இலக் குமி, சாகவதி, புலகேசுவரி, அக்ஷராஜா, திரிபுராம்பிகை முதலிய மகாசக்தி மந்திரங்களும், கித்தசாவரர், சத்திசாவரர், மேருதந்திரர், சாகினி தந்திரர், இடாகினி தந்திரர், கூர்மாண்டர், சல்லிபர் முதலாய சித்த மந்திரங்களும், ஏனை ய கிரியா மந்திரங்களும் ஆம். இவை உபதேசக் கிரமமாக அறிவிக்கப்பட்டும் அருமைபற்றி விரிக்காது விட்டாம்.

மந்திரப் பிரயோகம்:

மேற்கூறப்பட்ட மந்திரங்களை யறிந்து அவற்றுடன், காலம், தேசம், காரியம் என்பவற்றிற் கேற்ற மந்திரங் கொ

ன்றும், அங்ஙனம் மந்திரங்களின் வாசகம், வாத்தியம், பாவகம், ஹஸ்கியம், திரபலகம், தியானம், கிரம், சந்தகம், அபி தேவதை, கியாசம், பிரம், பியாகிருதி, எண் என்பவற்றையறிந்தும், ஆறங்க மந்திரங்களின் கிரமத்திற் கேற்ப கமஸ், ஷட், ஜா, வஷட், ஸூம், வெளஷடு, பட் என்னும் ஆறுபல்லவங்களைப் பொட்டியும், பஞ்ச அங்க மந்திரங்களுக்கே கேத்திர பல்லவம் விட்டும், அங்ஙனிலா மந்திரங்களுக்கு அங்கம் கூறித்தும், இருதய பல்லவம், சிரபல்லவம், கிசாபல்லவம், சவச பல்லவம், கேத்திர பல்லவம், அத்திர பல்லவம் என்பவற்றையெவ்வெக் காரியங்களுக்கு எங்ஙன முச்சரிக்கவேண்டுமோ அங்ஙனஞ் சேர்த்தும், மானகிகம், வா கிகம், உபாஞ்ச என்னும் கிரமம் அறிந்தும் பிரபோகேக்க வேண்டும்.

மந்திர சமஸ்கார விதி.

இவ்விதி வாதுனாகமம், சாரதா நிலகம், மந்திர தெவதாப் பிரகாசிகை, பிரபஞ்ச மந்திரசாரம், மந்திர சககரோத்தம் என்னு நூல்களினும், அதர்வண வேதத்தும், தனுர் வேதம் ஆரிய உபவேதத்தும், சந்தக என்னும் வேதங்கததும் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அது ஜெனம், சீவனம், புடேவநானம், போதனம், அபிடேசம், விமலீகாணம், ஆப் பியாயனம், தர்ப்பனம், தீபனம், ரூத்தம் எனப் பத்துவகைப்படும். இவற்றை வடநூலார் தச சமஸ்காரம் என்பர். இவையிற்றை விரிப்பிற் பெருகும். ஆவின் விடுத்தாம்.

வீபூதி வீசேட மந்திரம்.

முன்னர்க் கூறப்பட்ட மந்திரங்களுரிய வாயினும், அவற்றுள் வேதாகம உபநிடத மிகுதி புராணங்களில் விதந்த சொல்லப்பட்ட மந்திரங்கள் ஐந்து வகையுள. அவை பஞ்

சம்பிரபார், திரிமம்பார், திரிபாபுஷம்மாஸ்தோகம், அங்கி
 மிதி என்பனவாம். பஞ்சம் பிரதயதைப் பலமகாபால உப
 நிபதழி, திரிமபக முதலியவற்றைச் சித்தம் காணாம்
 முத்திய விவாகமங்கடும், திரிபாபுஷாதி மந்திரங்களைச்
 சாய்வாயின குகியம், மாத்யத்தின குகியம், பிநுக்ஸபால உப
 நிபதழி என்பவும் மாகஸ்தோகோஷன்யு மந்திரத்தைச் சுவே
 தாக்கவதா உபநிடதழி விசேஷத்தன் வென்று கூறுகின்றன.
 அனந்தியும் அங்கிரிதி என்பது முதலாய சந்தமந்திரங்களோ
 விநிட்டமென்று சாபால உபநிடதழி கூழிஸித்ராவிதாணஸுஸு
 மாகவயம் என்று வநீவசீரோபநிடதழி, கூழிஸித்ராவிநீஸு
 -கூழிஸி என்ற மயிப்புரணமுடி, அவ்வாதே குகச்சங்கிதையும்
 முழங்குகின்றன.

திருநீறே நல்வழி.

நல்வழி கூறவந்த தேய்வப்புலவன ஓளவைப் பிரட்டி
 யாரும் “தீநிலா நெற்றிபாழ்” என்றார். அன்றி மண்
 ணிலா நெற்றிபாழ் என்றாவது, சந்தன மில்லாத நெற்
 றிபாழ் என்றாவது அருளிஞாலவர். அந்னால் அவை அவை
 திக மென்றாவது, சிறந்த பயனுடையன அல்ல வென்றா
 வது, அக்காலத்து நயின மண்புண்டாம் இல்லை யென்றா
 வது கொள்ளற் பாற்ற. திருநீறு நல்வழியிற் சேர்ந்தமை
 யா லன்றோ கூறினர். “திருவெண்ணி ந்ணிபாத திருவினா
 கும் - அவை யெல்லா முரல்ல வடவிகாடே” என்றார்
 தமிழ்வேத்தாந். திருநீறணிபாத நெற்றியைக் கொளு
 த்தாக; சிவாலய மில்லாத கிராமத்தைச் சுமிக. என்று
 யிதழ்வு நகரிதவ்வாறா யிதழ்வு செலிவாஸிய்யாஃ எனவரு
 உஞ் அலையத்தகற் கூர்மபுராணத் தெரித்ததங் காண்க
 இதனும் திருநீறே நல்வழி யென்பது தெளியப்பட்டது.

விபூதி ஸ்தானம்.

விபூதிஸ்தானம் ஆக்கினேயஸ்தானம் எனவுஞ் சொல்லப்படும். “ஆக்கினேயம் பஸ்மஸ்தானம்” என்று வேதமுழங்குகின்றது. ஆக்கினேய ஸ்தானம் என்றால், அங்கினி சம்பந்தமான நீற்றிற் குளித்தல் என்பது பொருள். முச்சிய மா நீரின் முழ்குதற்கு வாய்க்காக்காலத்தும், நீரினாலுமொழியாக் குற்றநேர்த்தகாலத்தும் இந்த ஸ்தானங்கொள்ளப்படும். இந்த ஸ்தானம் கங்கை முதலாய புண்ணிய நதிகளிற் றோய்வதைப்பார்க்கினும் கோடிமடங்குபடம் அதிகம் என்றுணர்க. அது “பஸ்மஸ்தானம் ஜலஸ்தானாத் கோடி புண்ய குணம்பவேத” என்ற நாயக்கமசுலோகத்தாலுணர்ந்தாம். விபூதி ஸ்தானஞ் செய்வோன் உடம்பினைச் சுத்தி செய்து “உத்திஷ்ட்டந்து பூத பிசாச்சா ஏதேஷாம் விரோதே கப்ரம்மகம்ம சர்மாபே” என்று நீரினை யெடுத்து நிலத்திற் புரோஷித்துப் பூமி சுத்தஞ் செய்து, வடக்கு முகமாகப் பதுமாசனத்தி லுட்கார்ந்து, மும்முறை ஆசமன பிரானாயாமங்கள் இப்பற்றிச் சங்கற்பித்து, குரங்க முத்திரையினால் நீற்றைப் பஞ்சப்பிரம மந்திரஞ் சொல்லி யெடுத்து வலகையினான் மூடி, வலத்தொடையீதுவைத்து “அக்நிரிதி” முதலான எழு மந்திரங்களையும் எழுதா முச்சரித்து, “மாநஸ்தோகதே,” என்ற மந்திரத்தாற் சர்வாங்கமும் புரோஷிக்கக் கடவன். அதன் பின்னர்,

“பிரானாயாம பூர்வோக்த சிவப்பிரீதி யர்த்தம் (காலை உச்சி-மாலை) சந்தியா சந்தியாங்கம் யதாசக்தி காயதீரீசேபம் கர்ஷயே” என்று சங்கற்பஞ் செய்துகொண்டு “ஓம் பூர்புவ: சுவ: தத்ஸவி துவரோன்மம் பர்க்கோ தேவஸ்யதிமஹி தியோயோந ப்ரசோதயாத்” என்ற கையத்.

கோதந்தருவதநீறு புன்மையினுள்ளதநீறு
நெய்ப்புனல்வயங்குந்தநீறு வாலவாயான்றிருநீறே. (௧)

முத்திதருவதநீறு முன்வாணியதநீறு
சேந்தியதநீறு தக்கோர்ப்புசுவதநீறு
பத்திதருவதநீறு பாவன்னியதநீறு
செத்திதருவதநீறுநீறு வாலவாயான்றிருநீறே. (௨)

காணன்னியதநீறு கவினேத்தருவதநீறு
பேண்டண்பவர்க்கெல்லாம் டெருசமகொடுப்பதநீறு
மாணந்தகைவதநீறு மதியைத்தருவதநீறு
சேனத்தருவதநீறுநீறு வாலவாயான்றிருநீறே. (௩)

பூசவினியதநீறு புண்ணியமாவதநீறு
பேசவினியதநீறு பெருத்தவத்தோர்க்குக்கெல்லாம்
மாசகெடுப்பதநீறு வந்தமதாவதநீறு
தோம்புசுவதநீறுநீறு வாலவாயான்றிருநீறே. (௪)

அருத்தமதாவதநீறு வவமதப்பதநீறு
வருத்தமதப்பதநீறு வானமணிப்பதநீறு
பொருத்தமதாவதநீறு புண்ணியப்பூசம்வெண்ணீறு
நீறுத்தருமாணிகைகுந்தநீறு வாலவாயான்றிருநீறே. (௫)

எலிதருவதநீறு விருமைக்குமுள்ளதநீறு
பயிலப்படுவதநீறு பாக்கியமாவதநீறு
தயிலத்தப்பதநீறு சுத்தமதாவதநீறு
வயிலப்போலிதருகுலத் தாலவாயான்றிருநீறே (௬)

இராவணன்மேலதநீறு வெண்ணத்தருவதநீறு
பாரவணமாவதநீறு பாவமதப்பதநீறு

(௨) கோதந்தருவதநீறு. (௩) செத்தி-அணிதல் முதலிய அட்டமாதத்தினால். அந்
தில் சாத்தவர்களை செத்தி முதலியவும், கோசெத்தினாலும். (௪) அருத்தம் - மெய்ப்
பொருள். (௫) வெண்ணீறு - எயில் - மூங்கிலில். அது - பருநிப் பொருள் மிகுதி. அட்டமத-
அழித்தது. அயில் - உயிரும். (௬) இராவணன் - அசுரநாயகன் செந்தவன்; இவர்களை
வாசன், பாவவாசன், கிரகம். மகம்.

மாலவாபாசனாதிநு தத்துவமாவதந்த
வாலவாபாசனாதிநு தத்துவமாவதந்த. (2)

மாலவாபாசனாதிநு தத்துவமாவதந்த
மேலுறையெய்துதல் மெய்யதுவெய்துதல்
மேலுறையெய்துதல் - தீர்த்து கின்புத்தவதந்த
வாலவாபாசனாதிநு தத்துவமாவதந்த. (3)

குண்டுகைசையெய்துதல் சைவமாவதந்த
குண்டுகைசையெய்துதல் சைவமாவதந்த
மேலுறையெய்துதல் மெய்யதுவெய்துதல்
வாலவாபாசனாதிநு தத்துவமாவதந்த. (4)

ஆற்றலடல்விடையெது மாலவாபாசனாதிநு தத்துவமாவதந்த
போற்றிப்புலையெது மாலவாபாசனாதிநு தத்துவமாவதந்த
போற்றிப்புலையெது மாலவாபாசனாதிநு தத்துவமாவதந்த
சாத்திரமாவதந்த மாலவாபாசனாதிநு தத்துவமாவதந்த. (5)

திருச்சிற்றம்பலம்.

விழுதி யுபநிடதம்.

விழுதியின் மகிமைகளை யெல்லாம் எடுத்துரைப்பது
விழுதியுபநிடதமாம். இது பல்மகாபால உபநிடதம் என்று
அழைக்கப்படும். இவ்வுபநிடதம் நூற்றெட்டு உபநிடதங்
களுள் எண்பத்தேழாவது உபநிடதம். நான்காம் வேதமா
கிய அதர்வண வேத பாகமாயுள்ளது. இதனை யோகதன்
டலி யுபநிடதத்திற் குமுன்னர் வைத்து, முத்திகோபநிடதம்
பிரதிபாதித்தமையால் யோகினாலும் தன்னத் தகாதது
திருநென்பது பெறப்படும். விழுதியின் பெருமைகளைமுன்
னர்க்குறிப்பிடாததற்கு நான்காம் இது அவைபோலி
ன்றிச் சிறப்பாக எடுத்துப் பேசும். இது புகண்டமகாரிஷியா

(2) குண்டுகைசையெது - சைவ, சைவம் - புத்த, சைவ தீர்த்துப்பத
என, (3) ஆடல் - வேதி, புத்த - சைவ, தீர்த்து - உபநிடதம்.

னவர், வேறொரு சகாய மின்றித் தானென்றே கொள்ள, முத்தியைக்கொடுக்கும்பொருளெதுவென்று வினவ, “கை லாச நிகராவாச மொக்கா ஸ்வபூரிணம் மஹாபேவாம்” என்று கிறப்பிக்கப்பட்ட இரணிய கிறமுடைய காலாங்கீனி ருத்திராலே விபூசியே அவ்வாறாக முத்தியை யளிப்பதொ ன்று. வேறொர் சாசனமும் அத்தன்மைய தாகாது ; என்று அதன் மகிமைகளையும் விதிகளையும் மந்திரங்களையும் பலன் களையும் எடுத்தோதின விடயங்களைச் சொல்வது, “அந் தவைதம் சதுர்த்தம் ப்ராஹ்ம விஷ்ணு ருத்ராதித மேகமாசா யம் பகவந்தம் சிவம்” என்று சிவபெருமானே அத்தவைத மாகிப் பிரம விட்டுணு ருத்திரர்களுக்கு ஸெட்டப்படாத பக வராய், ஏகராய், சான்காவது பொருளாயிருப்பவொன்றும் எடுத்து முழங்கும். ஏனைய சித்திர புண்டரங்களை யாவது ஊர்த்துவ புண்டரங்களை யாவது எடுத்து விதந்தலது. இதுவன்றி எழுபத்தேழாவது உபநிடதமாகிய பாசுபதப்பிர மோபநிடதமும் ஆய்சாங்கு இவ்விபூதி மகிமையைக் கூறு நிற்கும்.

விபூதியுட்கொள்ளும் மருந்துமே.

விபூதி மேன்மே லணியப்படு மொருபொருளாக இரு க்கின்றதன்றி, மருந்தாகவும் உட்கொள்ளும் மேன்மையுடைத்து. அதனை யுட்கொள்ளின் தேக அசுத்தங்களைப் பேசுக்கி, எழுபத்திராயிரம் நாடிகளுக்கும்வலிமையை உண்டாக்கும். வாதத்தா லுண்டாகும் என்பத்தொரு வியாதிகளையும், பித்தத்தா லுண்டாகும் அறுபத்துநான்கு வியாதிகளையும், கபத்தா லுண்டாகும் இருதூற்றுப்பதினைந்து வியாதிகளையும் நீக்குமென்பது அநுபவத்தி லுள்ளதேயாம். இது பற்றியே உபவேதத்து ளொன்றாய், எல்லாவற்றையும்

அதுமீதத்தற்குப் பதனாமபிபுடயபவபெயர்ச்சி
தற்கு வேண்டப்படு மவைகளைக் கூறுகின்ற ஆயுள்வேதமும்
நிமித்தபிபுடயம் மருத்தபிபுடயம், புதிதும் மருத்தபிபுடயம்
விவந்து கூறினது. மண்ணியாவது பேய் உதவத்தையா
வது கூறவில்லை. அநாயிப் முதலிய பிறவையெல்லாம் நா
யுடையதன் கிலர் இதனையும், வேறு கிலர் இதுபோன்ற ஒர்
மாயினையும் இட்டிருந்தல் பிரத்தியகமே. பணர்சாம்பல்
என்று தாழிக்குப் குஞ்சு வைணவர் தாமும், வைகுரி, கிட
பேறி காலங்களில், வேப்பிலையுடன் விபூதியையும் வைத்து
ஆதரித்து வருகின்றமை யாவது மறந்த விடயமே. இங்ங
னமே.

தலாவஸ்தாபக-ஹ்ருதஸ்ய தீவ்ராயபஃகணாஃ ।

(தலாவஸ்தாபக-ஹ்ருதஸ்ய தீவ்ராயபஃகணாஃ)
என்றதனாலே, திருநீற்றினால் அபஸ்மாரம், குஷ்ட முதலிய
கோய்கள் யாவும் ஒருகண காலத்துள் நீங்கும் என்று கந்த
புராணம் உரைக்கின்றது. “பஜகாத் சர்வபாபகம் ஸ்மரண
த்தவெசங்கரம்” என்ற சங்கரங்கீகததி உலோகத்தானே
விபூதியை புண்ணுவதனால் எல்லாப் பாவங்களும் தொலையும்
என்று அநியக் கிடக்கின்றது. இதனால்ன்றோ திராவிடவேத
மும் “வருத்தம் தணிப்பது நீறு, ஏலவுடம்பிடர்தீர்க்கு மின்
பந்தருவது நீறு, கவினைத் தருவது நீறு, மதியைத் தருவது
நீறு” என்று முறங்காநிற்கும்.

அன்றியும் ஆயுள்வேதமும், தன்வந்திரி நாலும், சித்
தர் அலங்காரம் விபாதிக்குப் பரிகாரமாக “மணிமந்திர
ஒளடதம்” என மூன்று கூறின. இம்மூன்றினையும் எவ்வித
கோபாபியாவது கொள்வானாயின், அவனுக்கு அக்கோய்
நீங்கும் என்பது சத்தியம் என்று ஆணைகூறினர் பெரியோர்

அவை மென்னவென்று ஆராயும்படியும், மணி என்பது
 பொருள் எனவும் இசையணி எனவும், மந்திரம் என்பது
 மந்த்ருமந்திரம், மீட நிவாரணஞ் செய்யும்படியுமந்திரம்
 முதலியன எனவும், ஓடாதம் என்பது கலிகம், சோமம்,
 குவிகை, பற்பம், கீதிரம், ஞானம், இலேகியம், தைலம்
 முதலாயின வெனவங் கூறுகிறார். இம்முன்யும் ஒரு
 வாறு பரிசாரமாகச் சொல்லப்பட்டனும், அவையெல்லாம்
 னன்பத்திற்குக் காரணமாய தீவினைக்கு முலமான ஆண
 வம் அருகிடத்துப் பயன்படா வாகலின் அதனையும், பிறவி
 ப்பிணியையும், தேகப்பிணியையும் ஒருங்கேயறுப்பன மூ
 ன்றேயதனாற் கூறப்பட்டபொருளாம். எங்ஙன் எனில், மணி
 என்பது உருத்திராங்க மணியாம். மந்திர மென்பது திரு
 வைத்தெழுத்தாம். ஓடாதம் என்பது கிபூதியேயாம். இவை
 க்ளே பிணிகளை வேரோடு களைவனவாம். மருந்து ஆவன-
 பலபிணிகட்கும் ஏற்றனவாயும், சுவை விரியம் கிளைவாற்
 றல்களான் மேம்பட்டனவாயும், எளிதினெய்தப் படுவன
 வாயும், பகுதியோடு பொருத்துத லுடையனவாயும், விளங்
 கும் கால்வகைத்திறத்தன. இவ்வினக்கணம் நிரம்பப் பெற்ற
 மருந்து, முற் சொல்லப்பட்ட கலிக முதலாயின வாகா.
 அவ்வினக்கண முடைய மருந்து எதுவெனத் தீர்மானிக்
 கின், சொல்லப்பட்ட தன்மைகளை யுடைய கிபூதியேயாம்.
 இவ்விபூதியை மெய்யன்புடன் உட்கொண்டக்கால் சர்வ
 பிணிகளும் நீங்கு மென்பதற்கு ஐயமின்று. மேற்கூறிய
 முன்னங் கொண்டே நாயன்மார்கள் பிறவீப்பிணி முதலிய
 எல்லாவற்றையும் நீக்கிச் சிவசாயுச்சியத்தை யடைந்தனர்.

காஞ்சிப் புராணம்.

பேயன்னபுறச்சமயப் பிணக்குதல்வழியினைத்தம்

பிழையே யன்றி

வாயன்மைதெளிந்தவை சித்தாந்தவழிதேறி

யதீத வாழ்வீர்

பொயன்மியர்க்கெதிர்த் திருநீர்ப்பாண்டமும்
பொருள்கொண்ட
பொயன்மியர்க்கெதிர்த் திருநீர்ப்பாண்டமும்
பொருள்கொண்ட

இதனாலும் விபுதி முதலிய முன்றமே பொருளாகக்
கொண்டாடுவது தென்றேன விளங்குகின்றது. இன்ன
நியாயங்களான விபுதி தரிக்கத்தக்க மருந்தாவதென்றி யுட்
கொள்ளற்கு முரியபெரிய அருமருத் தென்பது சித்தாந்த
மாயிற்று. மற்றைய திருமண்ணாவது கோபிசக்தனமாவது
அவ்வனமே திண்டற்குஞ் சிறப்பாவமை யுந்த.

லிட்டுணு விபுதியுண்டது.

ஸ்ரீமக்காயண மூர்த்தியானவர் விபுதி ருத்திராக்கங்க
னைத் தமது திருமேனியில் அணிந்தனர் என்று வித்தைகள்
கூறுமன்றி, திருநீற்றை மாசு நீங்கும் பொருட்டு உண்டனர்
என்றும் வேதம் முழங்காதிக்கின்றது. கௌதமர்க்கும் அக
லிசைக்கும் கடந்த விவாகத்திலே போயிருந்த முனிவர்
தேவர் யாவரும் அகலிசையின் அழகினாலே மோசமிறித்
தாது கலிதப்பட்டனர். அவ்வாறு சீதாரர்க்கு மாயது. அத
னால் மனத்துக்கமுற்று, அந்தப் பாவத்திற்குப் பிராயச்சித்த
மெதுவென்று கேட்ப, தத்தாத்தரோயர், தருவாசர் முதலிய
இருடியர் இருநீரே அதனையும், அதுபோன்றபாவங்களையும்
மாற்றுவது என்றுகூற, அவ்வாறே மற்றையோரும் நாரா
யண மூர்த்தியும் விபுதியைத் தாரணஞ் செய்ததன்றி மரு
ந்து போல உண்டனர் என்றும் இருபத்தாறாவது உபநிடத்
மாகிய பிதகசுரபாலஉபநிடத முரைக்கின்றது. அதனை

ஸ்ரீமனதரவிவாஹகாவேதாரிஹஷ்டாப்த ॥ என்று தொட
ங்கிச் செல்லும் ஷே உபநிடதத்து ஆறாவது பிராஷ்மண
அருதி வசனங்களால் உணர்க.

விபுதி யிலக்கணம்.

விபுதி யாவது சிவாக்கினியினாலாவது அச்சு அரிவிக ளாலாவது நல்லிலக்கண முடைய பசுவின் சாணத்தைக் கொள்ள வேண்டிப் முறைப்படி கொண்டு, மந்திரங்களா ளுருட்டி தகிப்பித்த திருத்தும்.

சிவாக்கினி விபுதி.

அஃதாவது சிவமாகிய அக்கினியினின்றும் புத்த திரு த்தும். இதனையே குருபற்பம், மஃபாற்பம் என்பர். “ஆதி பசுவன் ஞானவடி வழலிற் பூத்து நித்தியமாய்” என்றார் திருப்போருப் பிள்ளைத்தமிழாரும். “நீறுபுத்த நெருப்பு” என்ற வழக்கு முணர்ச்சி. சிவபெருமான் அக்கினி வடிவரும், அக் கினிக்கண்ணரும், அக்கினிதாரணரும், அக்கினி பூதேசரும் ஆவின் அக்கினியென வேதங்கள் முழங்கும். அதனொருன் புதுச் சந்திரிதிக் கோயிற்க னொழுந்தருளு நங்குல தெய்வச் சிரோமணியாம் முருக வேளையும் அக்கினிபூ என்றுநூல்கள் கூவா நிற்கும். சிவாக்கினி மூர்த்தி யானவர் ஆகவளிய முதலிய முன்றக்கினிக்குங் காரணராகி, தூம்பிரம், அர்ச்சி டம், ஊடம், மச்சவலினி, சுவாலினி, விஸ்புலிங்கினி, சுசரி ச்சுவரூபம், கபிலம், அவ்லியம், கௌலியம், வகா என் னும் பத்துவகைக் கால அக்கினி மண்டல நெயில் இருக் கின்றவராய், இருகலை, இருங்கம், கபர்த்தம், சந்திரகலை, முக்கன், உபவீதம், திரிமேகலை, மூன்று பாதம், என்பவற் றுடன், சுவாகா சத்தி, சத்தியக்கினி, சுருக்கு, கருவை என்ப ன தரித்த வலக்கரங்கள் நான்கும், தோமரம், தாலயிருத் தம் (விசிறி) நெய்ப்பாத்திரம் தரித்த இடக்கரங்கள் மூன் றும், இரத்த நிறமும், இரத்த வத்திரமுமுடைய, இரத்த கத்தாடிகளால் அலங்கரிக்கப் பட்ட அக்கினி மூர்த்தியாம்.

இவ்வாறு தீர்மானித்து, அதற்கான நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது.

வினாக்கள் மாற்றம்.

பித்தா குறு நுகர்ப்பத மாதேவிமார் தமக்குப் பத்தினி
 மாதத்தெனையு, பூவா மலத்தை நீக்கி யருளும் வெநிமார்
 மல வெப்பமுமார் பிரளய வெள்ளமே நீராகவும், அளவில்
 மலத அண்டங்களை மண்டபங்களாகவும், சமுத்திரத்தாற்
 குழம்பட்ட பூவுண்டமே வேதிகையாகவும், அறி, பிரமன், இக்
 திரன்முதலிய தேவர்கள் யாவரும் அலியாகவும், ஏனைய உ
 யிர்களோ பசுக்களாகவும் கொண்டருளித் தமது தேற்றியா
 கிய குண்டக்களுள்ள அக்கினிக் கண்ணினின்தும் அக்கினி
 யை மூட்டி யாகஞ் செய்தருளினர். அந்த யாகத்தினின்றுங்
 தோன்றிய வென்றிருநீற்றை அகங்கார மமகாரமாகிய அக
 வ்புறப் பற்றுக்களழியுமாவ யிஞ்ஞானாகலர், பிரளயாகலர்,
 சகலர் என்னும் மூவகை யான்மாக்களுக்கு சரீரத்திற் றரிக்
 தும்படி அமைத்தனர் என நூல்கள் கூறுவிற்கும்.

தணிகைப் புரணம்.

புதிய மூலக்கூறு புலக் கேட்டியாத்
கோதிலா மனமுறைக் கொற்ற வேந்தனே
பாடியான் சத்திபத் தினியின் வைகுர
வேதிலா ஸாந்தபு யினியின் வேதியன்.

ஊழியை பன்னிக் ஐஸ்பி லண்டமே .
கேள்வா மண்டபத் கேழ்ந்த வேதிகை
யாழிகுழ் புதியவி யரிமெய் யாதியா
வாழிமா மெய்க்கைவன் பசக்க் தாலியா.

செற்றியைக் குண்டாக்கித் தடுத்த டங்கிய
பொற்றகின் விழியெரி புனாந்த வேள்விசெய்
தற்றயில் வேள்விவி ளவிர்வெண் பூகெயப்
பற்றா ளுயிர்க்கெலாம் படிவத் தாக்கினான்.

விபூதிவகை.

விபூதி பற்பம், மகாபற்பம் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் மகாபற்பம் என்பது அத்துவித ஞானத்தைக் கொடுத்துச் சிவசாயுச்சிய முத்தியைக் கொடுத்தலால் அஃது சிவபெருமனேயாம். அந்த மகாபற்பம் விளங்கப் பெற்றவருள் சிவபெருமானேயாவர். அதன் வரலாற்றைச் சிவரக்கினி விபூதி என்றழிற் காண்க. மற்றைய பற்பம் என்பது திருத்தும். அது சிவோத்தம், சமார்த்தம், இலோகிகம் என மூன்று பகுப்பினையுடைத்து. இவற்றுள் முன்னைய விரண்டெம் பிராமணர்க்கும், பின்னையது மற்றையோர்க்கும் ஆகும் என நூல்கள் கூறும். சிவோத்தமாவது - வைதிசமா யுள்ளது. சமார்த்தம் ஆவது - நிருதி சம்பந்தமா யுள்ளது. இலோகிகம் ஆவது - உலக சம்பந்தமா யுள்ளது.

குதவங்கிதை - எக்கியலைபவ காண்டம்.

முருஞான யினிதளித்த மகாபாவ முருக்குலான்
மஹானன் கைப்பரனே மகாபற்ப மெனப்படுவான்.
தச்சுறநன் மகாபற்ப சொருபர்வினன் குதப்பெற்றோ
னப்பெவ னெனயாரு மறைவம்மறை முதலான
பெசியது லோதபயன் பிறங்குறம் காபற்ப
முர்பதிகு ஞானமடை குதலாகு முனாவுடையர்.

சேடருவு பற்பந்தான் சிவோத்தமே சமார்த்தமே-யேர்மருவி
லவுகிகமே யெனமுன்று வகையிலற்றுட், பார்மருவு முன்னிரண்டும்
பார்ப்பாக்கும் பின்னொன்று, பேர்மருவு மறையர்க்கு மாகுமெ
னப் பேசுவால்.

இவையன்றி வைதிக விபூதி, சைவவிபூதி எனத் திரு
கீறு இருவகைப்படும். அவற்றுள் வைதிக விபூதியாவது
வேதவிதப்படி செய்யப்பட்ட யாகங்களிற் பொழப்பட்டிரு
கும். அது புராணி, சத்திபோசாதை என இருவகைப்

மன். அன்றான் புரத்தனியாவது சோமதேவாவது ஒமகுன்
புத்தி விளங்கியது. சத்தியோகசைவாவது வேதிகள்
வாய்க்கும் யாக்கியம் துண்டாயதாம். சைவ புத்தியை
புத்தியம் அளிக்கும். பற்றைய சைவ விபூதியாவது இரு
விபூதியாய் மலபரி பாகமுற்ற சிவசுத்தி நீபாதர்க்கு உரி
யதாய் சிவாகம விதிப்படி சிவநிகைச் செய்யப்பட்ட அக்
நிவிநிற் பொடிப்பட்ட நீளும். இது புத்தியை யல்லாமல்
முத்தியையும் கொடுக்கும். இவ்விபூதி சுற்பம், அருகற்பம்,
உயற்பம், அகற்பம் என நான்கு வகைப்படும். அவற்றை
மேற்கூறுதாம். ..

தனிசைப்புராணம்.

உலகெஞ் சூரிய மறைவழியெட்டு மோங்கிய சிசையிற் பொ
மத்த, விவசுயென் னீற வைதிக பூதி விசனது பத்தியேயளிக்கு,
மலமது சந்தி பத்தித்தவர்க் குறித்தாய் வயங்குமா கவழித தீர்க்கை,
நிலவுசெய் எனலிற் பொடித்தவென் பூதி நிகரினாச் சைவயென்
னீறு.

முத்தியே யன்றிப் பத்தியும் வெளின் முகிழ்க்குமாற் சைவ
வான்பூதி, யத்கு சைவ மூன்றாய் சேப் மதுகற்ப முபகற்ப
மேனன:

விபூதியின் பெயரும் காரணமும்.

விபூதி, நீறு, பாகம் (பற்பம்) பகிதம், சாரம், இர
சைஷ எனப் பெயர்பெறும். வி=மேலான பூதி=ஐசுவரி
யம். எனவே, தன்னித தரித்தவர்களுக்கு அழிவில்லாத
மேலைய ஐசுவரியத்தைக் கொடுத்தலால் விபூதியெனப்
பெயர் பெற்றது. ஈண்டு ஐசுவரிய மேன்பது முத்திப் பேர்
நினையேயாம். அதுவே மேலான ஐசுவரிய மேனப்படும்.
இங்ஙனமாகவும் இராமாநுஜர் முதலிய பாஞ்சராத்திர மதத்
தர்சன செவ்வமேனப் போகுள் கொண்டு கீந்தித்து அதிபா

சுகத்துக்காளாயினர். பாவங்களை யெல்லாம் நீளுக்கலால்
நிறெனவும், பசுமம், பற்பம் எனவுஞ் சொல்லப்படும். அநி
யாமை உழியும்படி சிவஞானமாகிய சிவத்துவத்தை விளக்
கலாற் பசுமெனப்படும். உயிர்களது மலத்தைக் கழுவுத
லாற் சாரம் எனப்படும். ஆன்மாக்களைத் துன்பத்தினின்
றும் நீக்கி இரகஸித்தலால் இரகஸி (இரக்கை) எனப்படும்.
காப்பு என்பது தமிழ் மொழியாம்.

சித்தாந்த சிகாமணி.

பூதியெனப்படுஞ்செல்வவேதவினாசுவமாரும்பொருடிகழ்த்து
மேதுவினாத்தெயிகுபாவங்கடம்சுமயச்சத்திவைத்தலாலே
யோதலுறையப்பமெனவிடரிடைநின்றகந்துதலாலொன்றுஞ்சாரக்
திதகலவகைவகையுமளிப்பதனாலிரக்கையெனச்செப்புநாலே.

பேரூப்பராணம்.

நீடலுறுத்திவிடையனைத்தநீற்றிவிடலானிறென்றும்
விடிவெனக்கைதருதலினால்விபூதியென்றமுயிர்தோறும்
உமெலமாகினைக்கொழுவுஞ்ருணத்தாற்சாரமென்றமட
மோடவன்கோதியைத்தரலாற்பசுமென்றமுனைப்பாரால்.

திருநீறு

கோமயத்தாலுண்டாக்கப்படுவதற்குக்காரணம்.

விபூதியை, மிருகங்களுட் சிறந்த யானையின் இலண்ட
த்தைக் கொண்டும், குதினா, ஆடு, எருமை, மான் இவற்
றின் காளிபங்களைக் கொண்டும், வேறு பொருள்களைக் கொ
ண்டும் ஆக்காது, பசுவின் சாணத்தையே கொண்டு ஆக்
குங் காரணத்தைப்பகர்வாம்.

முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொரு
ளாகிய பரசிவக்கடவுள், பிரமதேவர், விஷ்ணு, உருத்திரநா
யனார், அனந்தேசுவரர், சதாசிவபரமார்த்தர் என்னும் பஞ்ச
மூர்த்திகளானும் முறையே சங்கரிப்படுகின்ற சிவிர்த்தி

கலை, பிழிந்த கலை, வித்தியாசம், சாந்திகலை, சமத்தியத்தின் கலை என்றும் பஞ்சாலை நூற்ரு முட்பட்ட தத்துவ புலனாய்வின் கண்ணாடிகளாய் பிரமாண்டப்பிரளயம், பிராவிருதப்பிரளயம், மத்திமப்பிரளயம், மகாப்பிரளயம், பிரதம மகாப்பிரளயம் என்கிற ஐவகைச் சங்கரத்துள், சுத்தமாயாபுலன முடிவு வரைக்குஞ் சமஸ்கிதப்படுகின்ற அக் காலத்திலே, அனுசாதாக்மிய நிறுதியாகவுள்ள தேவர்களது உடலங்களை யெல்லாம் தாம் தமது நெற்றிக்கண்ணினின்றுத் தோன்றும் ஒரு திப்பொறியினுற் சுட்டுகொம்பாக்கி, அவற்றைத் தமது திருமேனிக்கண் பரவப்பூசி விளங்குதலால், அந்தத் தேவர்கள் யாவரும் ஒவ்வொருவர்ப்புக்களினும் வசிக்கப்பெற்ற பசுக்களின் சாணத்தைப் பொடித்த திருநீற்றை யதற்கு அறிஞர்யாக ஆன்மாக்களும் பூசும்படி விதித்தருளினர். அன்றியும் மும்மலங்களாலங் கட்டப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்கும் பசுவென்னும் பெயரிருத்தல் போல, கோக்களும் ஆயாந் கட்டப்பட்டுப் பசுவென்னும் பெயரைக் கொண்டிருக்கு முண்மையினாலும், பசுக்களின் மலம் நீளுக்கப் படுதல்போல, ஆன்மாக்களாகிய பசுக்களின் மலங்களுஞ் சிவஞான அக்கினியைந் தகிக்கப்படல் வேண்டும் என்னும் ஒப்புமைக் காணத்திலுறுமாம். பசுக்களின் உறுப்புக்களுள் பிரமவிட்டுணுக்கள் கொம்புகளினடியினும், கோதாவரி முதலிய புண்ணிய நிர்த்தங்களும், சராசரவுயிர்வர்க்கங்களுக் கொம்புகளின் துளியினும், மேலான சிவிலே சிவபெருமானும், நெற்றிகடுகிலே சிவசத்தியும், முக்கு துளியில் எம்பெருமானாராய் சிவகுகக்கடவுளும், முக்கினுள்ளே வித்தியாதாகும், இரண்டு கன்னங்களினடு கிலே அகவினிதேவரும், திருவண்களினுஞ் சூரிய சந்திரர்

கருநம், பற்றாளிலே வாடினவனும், ஒன்றியுள்ள காவிலே வந்து
 ணதேவனும், ஊங்கார முனைய கெஞ்சிலே கண்டவனும்,
 மணித்தலத்திலே இயமனும், இயக்கர்களும், உபட்டிலே
 உதயாத் தமன சந்திதேவதைகளும், சமுத்திலே தீவிரமும்,
 முரிப்பிலே துவாதசாதித்தர்களும், பார்பிலே சாத்தியதே
 வர்களும், நான்கு காலங்களிலும் அநிலன் என்னும் வாயுபு,
 முழந்தாள்களிலே மருத்துவரும், குளம்பு நுனியிலே சர்ப்
 பர்களும், அதனடியிலே கத்தருவர்களும், அதன்மேலிடத்
 திலே அரம்பை மாதரும், முதுகிலே வருத்தாரும், சக
 துடோறும் அட்டவசுக்களும், அரைப்பார்ப்பிலே பிதி
 தேவதைகளும், யோனியிலே சந்தமாதர்களும், குத்தி
 லே இலக்குமி தேவியும், வாலிலே சர்ப்பாசர்களும், வ
 லின் மயிரிலே சூத்தர்களும், முத்திரத்திலே ஆகாய கண்ட
 யும், சாணத்திலே யமுனை கடையும், உரோமங்களிலே மகா
 முனிவர்களும், வயிற்றிலே பூமிதேவியும், முடியிலே சகல
 சமுத்திரங்களும், சடராக்கினியிலே கருகபத்தியமும், உத
 யத்திலே ஆகவனியமும், முகத்திலே தந்தினுக்கினியமும்,
 எலும்பினுஞ் சுக்கிலத்தும் யாகததொழில் முழுவுதும், எல்
 லா வங்கங்கள்தோறும் கலங்கா டியையுள்ள கற்புடை மட
 வாரும் பொருத்தி யிருப்பார்கள். இப்பசுக்கள் சிவபெருமா
 னது சந்தித்திருக்கின்ற இடபதேவரின் பக்கத்திலிருந்தன
 வாம். இவற்றைச் சிவபெருமான் ஆன்மாக்கள் பொருட்
 டிப் பூமியிற் பிறக்கச் செய்தலால், ஆதியிலே அவை பாற்ச
 ட்கின் வழியாய்த் தோன்றிப் பூமியில் விளங்கின வென்க.

சிவதருமோத்தரம்.

வேதாவுள் கரியவனு மாவனது கோட்டமயின் விளங்கி வாழ்வர்
 கோதாவி முதற்றித்தம் கோட்டினுதிச் சாராமும் கடிந்தது

பிறைய நிர்த்தமலன் கிணையந் தடுத்தி விசை குறி
நிதானம் தனித்தனன் னுரிதவி ௮௧௦ர் பிளக்குவாரே.

என்றும் முத்தலாய ஆய நிருவிருத்தங்கனானும், ஆக
பங்கனானும், பிறவாற்றினும் இஃது அநியம்பட்டது.

பாக்களின் மகிமை.

பாக்கள் முற்றொல்லப்பட்ட காரணத்தானன்றி யின்னும்
அநேக ஏதுக்களால் விசேடமுடையன. சிவபெருமான்
சந்தித்திரிசீருப்பன வென்னலானும், தருமதேவதை சொரு
பமென்னலானும், வைணவருஞ் சைவர்களுக் தானஞ்
செய்யப்படும் பொருளாயிருத்தலானும் விசேடமுடையன.
தேவர்க்கும் முனிவர்க்கும் உண்டி யுதவுவது காமதேனு
என்னும் பசுவேயாம். வைத்தாலி கதியைக் கடப்பிப்பதும்
பசுவே. ஆதலால் அநனை யொவ்வொரு சிவரும் தானஞ்
செய்க என்று சிதாழார்த்தியே கருடர்க்குக் கூறினர் என்று
காநுடபுராணங் கூறுகின்றது. யாகம் எந்தச்சீவனால் கட
த்தப்படுகின்றது. ஆகிரியர் தோல்கூப்பியனரும், ஏனைய
இலக்கணத்தாரும், அயுவதை வாழ்த்தப் பொருளிற் பசு
வை யொன்றாகவைத்தனரன்றி, வேறுமிருங்கனொன்றனை
யும் வகுத்தோதினாடல். சாதுவொருவனை கோக்கி உல
கர், “இவன் பசுப்பிபா லிருக்கின்றான்” என்று வழங்குவதனா
யும் அவ்வவரின் சத்துவம் புலப்படுகின்றது. அவற்றைக்
கொள்ளல் மாபாதகம் என்றும், கோகததியென்றுக் தரும்
பாக்களும் கூறுகின்றன. விசயாகருமர், அனாயகாயனார்
என்னுமிவர் முதலையினோர் மேலாய பதவி யடைந்ததும்
அவற்றாலேயாம். பிராமணர் மேலாய் விளங்குவதும் அ
வற்றாலேயாம். உலகம், அரசு, குடிகள், அம் முதலிய
எல்லாம் கிடைபெறுவது மவற்றினன்றோ? கண்ணபிரான்

இடைக்குலத்திற் சேர்த்ததும், அவற்றின் பின்னர்த்திரிந்து
மேய்த்ததும் பாதுகருதி? அவற்றின் மகிமை கண்டேயாம்.
கண்ணபிரான் எந்தப்பொருளைத் திருடி யுடைய கட்டப்
பட்டு அடிபட்டனர்? பசுக்களின் பரிசுத்தமாகிய தயிர்
பால், வெண்ணெயை யன்றோ? எங்கே படுத்தும் கொண்
டார் பாற்கடலிலின்றோ? கோவிர்த்தன் என்ற நாமம் கண்ண
முர்த்திக்கு எதனார் கிடைத்தது. அப்பசுக்களாலேயே.
வைணவர் சபாசபங்களில் எந்த நாமத்தைக் கவலின்றுர்.
கோவிர்த்தநாம சங்கீர்த்தன மல்லவா? வைணவர் சைவர்
என்னும் இருபகுதியாகும் பிதிர்காரியம், தருப்பணம், தீ
கை, யாகம், விவாகம், விரதம், அகிதிபூசை, முதலிய
சடங்குகள் எந்த யிருகத்தின் பொருளைக்கொண்டு நடத்து
கின்றனர். இப்பசுக்களின் பொருள்களாலன்றோ? கண்ண
முர்க்கிக்கு அட்டேகம் கருடனதுபால், தயிர், கெய், மலம்,
முத்திரம் என்பவற்றைக் கொண்டா செய்து மகிழ்கின்ற
னர். இல்லை! இல்லை!! பசுளின் ஐந்துங் கொண்டே யியற்றி
உவக்கின்றார். ததியாராதனை யென்று வயிறுவீங்க விலாப்
புடைக்க வைணவர் கொண்டாடுவதற்குக் காரணமெது?
பசுக்களின் தயிரே. கருடன், சிங்கம், பன்றி முதலியவை
போல் அகத்த பதார்த்தங்களை யுண்ணும் சுத்தமாகிய
தாவர பதார்த்தங்களை யுண்ணும் பெரும்புண்ணிய முள்ளன
வும் பசுக்களே. மருத்துகளை யிருப்பன எனை? எவ்வெவ்
விடங்களினுமுள்ள எவ்வெச் சமயத்தாரானுஞ் சாதியாரா
னும் நீக்கப்படாது சுகாதாரத்திற்கு ஏற்றனவென்று உண்
ணப்படும் பிராணியின் பொருள்க ளெவை? மிலேச்சர்கள்
பசுவிலிதைச்சி உடம்பிற்கு மிக்க சுகத்தை யளிக்குமெ
ன்று உண்பார்கள். இத்துணைப் பெருமைவாய்ந்த பசுக்களை

தூஷிப்பதும், அதன் சாணத்தைத் தூஷிப்பதும், சாணத் தூஷிப்பதும் விழுதிறைபித்திப்பதும், விட்டுனு உண்டி உமிழ்த்த மண்ணையிடும் வைணவர்க்கு அடாத்தடாது.

கோமயப் பசு.

விழுதி யுண்டாக்குதற்குக் கோமயம் (சாணம்) கொள் ளுமிடத்து, கன்று பிரசவித்துப் பத்துநாட் குதகமுடைய பசு, கன்று பிரசவியாத கிடாரி, வியாதிமுடைய பசு, தன் கன்று சாவப்பெற்ற பசு, கிழப்பசு, மலட்டுப்பசு, மலத் தைத் தின்னும் பசு ஆகிய இப்பசுக்களல்லாத மற்றைய பசுக்களே நல்லனவாம். அவைகளினும் பிராமணர்க்கு வெ ள்ளாகிறப் பசுவும், சூத்திரியர்க்குச் சிவப்புநிறப் பசுவும், வைசியர்க்குப் போன்மைநிறப்பசுவும், குத்திரர்க்குக் கருநி றப்பசுவும் உத்தமமாம். அகப்படாதேல் இவ்வகையறை யின்றிக் கொள்ளுமாம்.

கோமயவிசேடம்.

பசுவின் சாணமே விழுதி யுண்டாக்குதற்காக விதிக்கப் பட்டது. அதன் குலிப்புப்பொருளை முன்னர் ஒருவாறு காட்டினும். இன்னும் கோமயத்தின் விசேடத்தைக் கூறு வாம். பசுவின் சாணத்தைப் போலப் பயிலா விளைக்கும் வஸ்து வேறொன்றில்லை. அதனும் பயிர்களுக்கு நேரிடும் உரோகங்கள் மாறுகின்றன. இந்தியா இலங்கை முதலிய தேசக்கணுள்ள உழவர்கள் இதனைப் தேடியிட்டுப் பயிர் செய்வார்கள். எவ்வித தர்க்கத்தங்களும் இச்சாணத்தால் நிற்கும். எவ்வித அகசிகளும் இதனால் நிற்குகின்றன. உண்ட எச்சிலும் இதனால் மாற்றப்படுகின்றது. இராமா நுசாது மனைவியும் ஒரு வைணவர்க்கு அன்னமிட்டுச் சாணத்தால் உச்சிட்ட மகந்ரிய சூதரும் வைணவர் எழுதி

வைத்த குருபரம்பலாதிந் காலவார். இத்தரப் பித்தம்
லாவர், சமர்த்தர் முதலினோசுந்தி வைணவர்களும், பிற
சமஸ்கிருதம், இச்சாணத்தைக் கொண்டு மெழுகுபும், உச்
சிப்பட மகந்தியும், இன்னும் அவை போன்றன செய்தும்
சுத்தமுடைப் பொருளாகவும், பிறவற்றைச் சுத்தமாக்கும்
பொருளாகவும் மதித்து வருகின்றனர். ஆயுள்வேடிக் கார
ரும் பற்பல மருந்துகளை இச்சாண வரட்டி கொண்டு புட
மிடுகின்றனர். சந்தான முதலிய சிவாகமங்கள் இதனிடத்
தில் யமுனைநதி யிருக்கிறதென்று கோஷிக்கின்றன. புன்
ணியசார்தம் என்றார் சமண மதத்தார் ஆகிய வீரமண்டல
வரும். இதனாற் பிள்ளையார் முதலிய தேவர்களைச் செய்து
கூணிகமாகப் பூசிப்பது முண்டு. இதனாற் செய்யப்பட்ட
வரட்டி கொண்டு சமைத்த உணவு மகாபுனிதமாயும், நோய்
நீர்க்கு மருந்தாகவும் இருக்கும் என்பர் பதார்த்தகுண நூ
லார். அநேக தத்துவ சாத்திரிகள் இதனிடத்துப் பெரிய
சக்தி யொன்று உண்டென்று கூறுகின்றனர். இன்னனவி
சேட மமைந்த சாணம் மந்திரபலத்தால் யாகாங்கினியிற்
பட்டு நீறுகிச் சுத்த நீருடன் தரிக் கப்படுமேல் எத்துணைக்
குணங்களைத் தானியற்றாது. இஃதறிந்தே யிறைவன் சாண
ங்கொண்டு விசூதி செய்ய விதித்தனன். இவற்றையெல்லா
முணராது மாட்டுச் சாணியின் சாம்பல் என்று நித்தித்தல்
அறியாமையும் பாவமுமே.

கோமயங்கொள்ளுங் காலமும் மந்திரமும்.

பங்குனி மாதத்திலே பசான மென்னும் நெல்லினது
தானைமேய்க்கத் பசுக்களி னிடத்திலே அட்டமி, பேளர்ணி
மை, சதுர்த்தசி என்னுந் திதிகளிலே கோமயங் கொள்ள
வேண்டும். கொள்ளுதற்கு முன்னர் ஓம் கபிலே நந்தே நம;

ஓம் ஈயிலே பத்திரோமம், ஓம் ஈயிலே கரிலோமம், ஓம் ஈயிலே
காபேமம், ஓம் ஈயிலே கமரோமம்: என்று மந்திரத்தான் என்ற
மந்திரத்தைக் கூறி வணங்கி, “பாண்டற்பண்தோன்றி,
ஆன்மாக்களின் அமரத்தைப் போக்கும் பயோதரத்தைப்
புடைய மாதாவே! இதனை பேற்க” என்று ஒருபிடி புத்திரக்
கொடுத்து, கோசாவித்திரி நோத்திரமுஞ் செய்து சொன்
னக் கடவர். தாம் ஏறகச் சென்றபடி அருமைசோந்த பொ
ன்னிற முடைத்தாயின் முதலாம் மந்திரத்தையும், அருகிற
முடைத்தாயின் இரண்டாம் மந்திரத்தையும், புனைகிறமு
டைத்தாயின் முன்னுடைத்தையும், வெள்ளைக் குண்டையா
யின் நான்கா மந்திரத்தையும், தாமிர கிறத்ததானால் இறு
திக்கணுள்ள மந்திரத்தையுஞ் சொல்லக் கடவர்.

கோமயங் கொள்ளும் முறை.

பசுவின் சாணத்தைக் கொள்ளுமுறை சாந்திகம்,
பௌட்டிகம், காமதம் என மூவகைப்படும். அவற்றுள்
சாந்திகமாவது கோமய மிடும்போது பசுவின் பிற்பட்டிலே
கைவைத்தேற்பது. பௌட்டிகமாவது சாணம் பூமியில் விழு
முன் தாமரையிலையி லேற்பது. காமதமாவது பூமியில் விழு
ந்தபின் மேல் கீழ் தள்ளி யெடுப்பது. இவற்றுள் பௌட்டி
கம் உத்தமம். சாந்திகம் மத்தமம். காமதம் அகமம் என
வழிக.

கற்பவிபூதி.

முன்னர்க் கூறிய மூவகை விபூதிகளுள் கற்பவிபூதி
யைக்கூறுவாம். சொல்லப் பட்டபடி பசுக்களு ளொன்றனி
டத்துப் பூமியில் விழுமுன் ஓம் சந்தியோகாத்யநம: என்னு
மந்திரத்தை யுச்சரித்துத் தாமரை யிலையிலேற்ற கோமயத்
திலே பால் ஐந்து பலமும், தயிர் மூன்று பலமும், கெய்

இரண்டி பழம், கோசலம் ஒரு பலமுஞ் சேர்த்த கள்வி யத்தை ஓம் வாமதேவாயநம: என்று வார்த்து, ஓம் அகோராயநம: என்றுச் சரித்து, மெல்லப் பிசைத்து உண்டைபண்ணி, சம்பாநெற்பசனா விரித்து, அசன்மெல் ஓம் தம்புருடாயநம: என்று உச்சரித்து வைத்து, ஓமாக்கினியினுலேஹம் நித்தி பாக்கினியினுலேஹம் தகனஞ் செய்பவேண்டும். அன்றை க்கே யெடுத்தது, அன்றைக்கே உருண்டை செய்து, அந் தைத் திசுத்திற்றினே தகனஞ் செய்தல் உத்தமோத்தம மாகும். அவ்வாறன்றி யுலர்த்திச் செய்தலு மாகும். அவ்வி பூதி நன்றாய் விளைந்ததை யறிந்து கருகல் முதலியவற் றைத் தள்ளி, நல்லனவற்றைப் பார்த்து, ஓம் அகாயநம: என்று உச்சரித்து எடுக்கக்கடவர். கருகிற விபூதி வியாதி யை யுண்டாக்கு மாகலானும், செத்திற் விபூதி கீர்த்தியைப் போக்கு மாகலானும், புகைகிற விபூதி ஆயுளைக் குறை க்கு மாகலானும், பொன்றிற் விபூதி சம்பந்தைக் கெடுக்கு மாகலானும் அவற்றை யெல்லாம் நீக்கி வெண்ணிற விபூதி யே யெடுக்கக்கடவர். இதுதான் கற்ப விபூதியாகும்.

தணிகைப்புரானம்.

மந்திரங்கேட்டுயரசனேசாதமவத்திணையேற்றல்வாமத்தா னேந்திணைவாக்கலகோரத்தாற்பிசைதலழலிடையருட்டிவைத்திடன் சிந்ததற்புருடத்தாற்புகைபீசஞ்சிவப்பதகருமையந்திர [மாஸ் விந்துநேழுகியெடுத்தலிசம்பெய்திருத்தல்காயத்திரிமனுவால்.

அநுகற்ப விபூதி.

அஃதாவது சித்திரை மாதத்திலே பசுக்கள் நிற்கு மந்தையிற் சென்று உலர்ந்து கிடந்த கோமயங்களை யெடு த்து ஒரிடத்திலே குவித்து, உரலிலிட்டு இடித்துத் தூளா க்கி, அதிலே கோசலத்தை ஓம் வாமதேவாயநம: என்றுச் சரித்து வார்த்துக் கையினுலே கலந்து, ஓம் அகோராயநம:

அதுகாலம் பரிபாலகன் ஸ்ரீமத விராட்ட பரமேஸ்வரி
பெருந்திருமொழியை மீட்டி அருள்வாய்ந்தவனாகத் தவறா
பாடுகல் தகனம்பண்ணி, ஓம் ஸகலமாம் என்கை விடுத்த
திருநா.

உபகற்ப விபூதி.

உபகற்ப விபூதியை உபகரணங்களைக் காட்டித்
தந்த சாம்பரங்கல் மாதத்தோடு மாம் துணைத்து பாடுவாயின்
உபகரி அருளினியினுலே வேந்து விளைந்த சாம்பராயாதல்,
அல்லது செயற்கையாயின் செங்கற்குள்ள முதலியவற்றில்
விளைந்த சாம்பராயாதல் எடுத்து, பஞ்சகவரியத்தை வா
மடுவ மந்திரத்தினுலே வார்த்துப் பாகமலிந்து கலந்து,
அகர மந்திரத்தினுலே யள்ளிப் பிசைசுந்து உண்டை செ
ய்து பதரைப்பாப்பி, அசன்மேலே தம்புருட மந்திரத்தினுலே
வைத்துச் சிவரக் கினியினுலே தகனம்பண்ணி, ஸகல மக்
திரத்தினுலே யெடுப்பதாகும்.

அகற்ப விபூதி.

மேற்கொல்லிய விபூதிகள் கடைக்காவிடத்து நுழவிமு
ந்த விடத்தில் உண்டாகிய திருநீறும், மலையினுச்சியிலும்
பூமியிலும் யாதொரு காரணத்தினால் விளைந்த திருநீறுங்
தரிக்கலாம். அது அகற்ப மெனப்படும் அனலாகி யெடு
த்து ஒளிவிடீந்தி கலாயைநம், ஓம் பிரதிஷ்டாகலாயைநம், ஓம்
நிந்தியாகலாயைநம், ஓம் சாந்திகலாயைநம், ஓம் சாந்தியாதிக
லாயைநம்: என்னுங் கலா மந்திரங்களானும், ஓம் சிவாயநம்
என்னும் சிவமூல மந்திரத்தானுஞ் சுத்திசெய்தே தரிக்க
வேண்டும்.

விபூதிப் பையினிலக்கணம்.

அங்ஙனம் எடுத்த விபூதிகளைப் பரிசுத்தமாகிய புது
வஸ்திரத்தினுலே வடித்துப் புதுப்பாண்டத்திற் பெய்து,

விபூதி காயத்திரி மந்திரத்தைச் சந்தித்துச் சந்த பந்திர
த்து வைத்திரு. அதனுள் மல்லிகை, முல்லை, பாதிநி, சிவ
சுண்பக முதலிய வாசனை மலர்களைச் சந்தியோராத மந்திர
த்தினால் இட்டுப் புதிய வஸ்திரத்தினால் அதன் வாயைக்க
ட்டி, இவ்வே நம்முடைய பெருந்திரவியமென்று வைக்கக்
கடவர். அதனுள் அணித்து கொள்வதற்காகச் சிறிறுபாகம்
எடுத்து, அன்னிபூதியைப் பையிலிட்டு வைத்துத் தரிக்கவே
ண்டும். பட்டுப்பையி னல்லாமற் சம்புடத்திலேனும், வில்
வக்குடுக்கையிலாயினும், சுரைக் குடுக்கையிலேனும், மான்
ரோல், புலித்தோல் என்னு மிவைகளாற் செய்யப்பட்ட
பையிலேனும் வைத்துத் தரிக்கவேண்டும். அவற்றுள் தோ
லினாற் செய்யப்பட்ட பைகள் கைட்டிகப் பிரமசாரிக்குஞ்
சந்தியாடுக்குமே யுரியனவாம். பைசெய்யுமிடத்து அகலம்
எட்டங்குலமும், உயரம் பன்னிரண்டங்குலமும் உடைத்
தாய், வாய்வட்ட முடைத்தாகச் செய்தல்வேண்டும். குடுக்
கைகளினன்றிப் பிறவற்றினுமுள்ள விபூதியைக் கவிழ்க்கலா
காது. கவிழ்க்கின் மகாபௌரவம் முதலிய கொடியநரகங்
களில் விழ்ந்து வருந்துவர்.

விபூதி வாங்கும் விதி.

ஆசாரியர் ஆயினும், சிவனடியார் ஆயினும் விபூதி
கொடுப்பின், அவர்களை முன்று தரமாயினும், அல்லது
ஐந்து தரமாயினும் விழுந்து வணங்கி, எழுந்து கைகூப்பி,
இரண்டு கைகளானும் வாங்கி, முகத்தை மாரி யிட்டுத் தரி
த்தல் வேண்டும். அதன் பின்னர் முன்போல மீட்டும்
வணங்கல் முறையாம். குதிரை, சிவிகை, ஆசனம், அம்
பலம், திண்ணையென்பவற்றி லிருந்து கொண்டு வாங்குதல்
ஆகாது. விபூதி கொடுப்போர் கீழ் நிற்க, தான் மேலிருந்து

வாய்நுழைந்து, மனம் வெறுத்திடுவார். மனம், பொருள்
தங்கப் பொறிப்பதும், மனமாயிடுவதான முறையிற் பூராபரி
சைவதவர செய்வதும் உபயோகித்தான். மனம் குதல் குறை
பய்முறும்.

தரிக்கக் கூடாத விபுதிகள்.

ஒருகையால் வாங்கிப் விபுதியும், கிணங்கும் கொண்ட
விபுதியும், சிவநிலை மிக்கதவர்கோடுத்த விபுதியும்,
மறந்த விபுதியும், சொந்த விபுதியும், பொன்னிற விபுதி
யும், புரைநிற விபுதியும் தரிக்காதாறு. சிவநிலை மிக்
கவர்கோண்டுவந்த விபுதியிற் பிழைத்ததை யெழுபாத்தி
தத்தின் வைப்பித்து, புறம்பப் பத்திர புட்பங்களால் அரு
கிடுத்து கமஸ்காஞ் செய்து எடுத்துத் தரித்தல் வேண்டும்.
சிவநிலை முறையிவற்றால் தம்பினிளையும் உயர்ந்தவாயிரு
ப்பின் அவரை கமஸ்கரித்து வாங்கித் தரித்தல் வேண்டும்.
புராணியாயின் முன்பு அல்லது ஐந்துதாம் கமஸ்கரித்து
எழுந்து கும்பிட்டு வாங்கித் தரித்து, மின்னாரும் கமஸ்கரி
க்க வேண்டும்.

தரிக்கு மிடங்கனும் அளவும்.

சூரியன், சந்திரன், சூரன், மாம்பு, சாமி, முழந்தாள்களி
ரண்டு, தோள்களிரண்டு, முழங்கைகளிரண்டு, மணிக்கட்டு
கள் இரண்டு, விலாப்புறம் இரண்டு, முதுகு என்னுமிடங்க
ளிற் தரிக்கவேண்டும். இவற்றுள் விலாப்புற மிரண்டகை
யும் சிக்கிச் செவிகள் இரண்டினையும் கொள்வதும், முழங்
கைகளையும் மணிக்கட்டுகளையு சிக்கிப் பன்னிரண்டு தானங்
கொள்வதுமுண்டு. சூரியியில் இரண்டு கடைப்புருவ வெ
ள்ளை நிராழம், மாம்பிறுத் தோளிரண்டினும் அவ்வாறங்குல
கிளமுன், மற்றைத் தானங்களில் ஒவ்வொருங்குல கிளமுன்

வெள்ளை நிறத்தில் முடிவாகும். இம்முடிவின்மேல்
ஒரு பூக்கொம்பு இருக்கும்.

இவ்வொணத்தார்க்கு இவ்விபூதி யாமெனல்.

செவ்வெருமான், சுவை, விசயமார், சக்தி, வைரவா,
விரபத்தார் என்னும் கடவுளாத வாகாரம்மீதல், உத்தம
முதலிட காலங்களில் வெந்து விளங்கிய திருவெண்ணிற
பிராமணர், சஷத்திரிசர், வைசியர் என்று முவர்க்கு முநி
யது. உருக்கொளிலி கண்ணும், திருமடங்கலிது முன்ன
திருமடப்பவ்வியிற் பாகஞ் செய்ததனு லுண்டாகிய திரு
நீறு குத்திரகுக்கு மாகும். காட்டுத் தீயிலே இயல்பா விளை
ந்த திருநீறு இவ்வல்லாத பஞ்சம சாதியார்க்கு உரியதாம்.

தரிக்கலாகாத இடங்கள்.

செவ்வெருமான் முன்னும், சுவாக்கினி முன்னும், ஆசா
ரிமர் முன்னும் விபூதி தரியாதொழிக. தரிக்க வேண்டுமா
யின் முகத்தையே மாறியிட்டுக் கொள்க. இவ்வாசாமன்றிச் சன்
டானா முன்னும், பாணிகள் முன்னும், அசுத்த நிலத்தும்,
வழிபடத்தும் போதக் தரிக்கலாகா.

அவசியந் தரிக்குங் காலங்கள்.

காலை, உச்சி, மாலை யென்னுஞ் சந்தியாராவ முன்பு
னும், குறிய உதயாத்தபுயன காலங்களினும், மகானஞ் செ
ய்தவுடனும், மலசல மோசனஞ் செய்து சௌசம்பண்ணி
யாசமனஞ் செய்த பின்னும், பூசைக்கு முன்னும் பின்னும்,
திசைக்கெவ்வாதவர் திண்டிய போதும், போசனத்துக்கு மு
ன்னும் பின்னும், நித்திரைக்கு முன்னும் பின்னும், பூசை,
கொடுத்து, எலி, நாய், காகம், பன்றி முதலியன திண்டிய
போதும், பிசைக்கு முன்னும் பின்னும், பிதுர்க்கிரியை

னும், யாகத்தினும், சேபத்தினும், சூழத்தினும், வைகவதெ
வமென்னும் கீத்திய கர்மத்தினும், விவபசையினும் அவசி
யம் விபுதி யாகிய வேண்டும். எவர் விபுதி தரிசாதிருக்கின்
றனரோ அவர் செய்யும் நற்கர்மங்கள் கிழ்பலமாகும். அவ
ரது அறிவு, ஆசாரம், சத்தியம், தனம் முதலியனவுங் குன்
றும். அவர் முகம் சுடுகாட்டிற்குச் சமமாகும். ஆடின்
அவரைக் காணின் அஞ்சி யகல்க! அகல்க !! இதற்குப் பிர
மானம் வருமாறு :—

நீருவாகமம்.

பிண்பெலாம் வகிது மஞ்சேன் பிறப்பிடுகு ழிறப்பு மஞ்சேன்
அணிநிலா வணியி னுன்றன் ரெழும்பரோ டமுந்தி யம்மா
நிணிநிலம் பிளந்துங் காணுச் சேவடி பரவி வெண்ணி
றணிநிலா தவரைக் கண்டா லம்மர மஞ்ச மாறே.

விபுதி தாரண வகை.

ஸ்கானம், திரிபுண்டாம், உத்தூளனம் என மூவகைப்
படும். ஸ்கானம் முற்கூறி யுள்ளாம். உத்தூளனமாவது
பரவப் பூசுதல். திரிபுண்டாமாவது முக்குதியாகத் தரித்
தல். திரி=மூன்று, புண்டாம்=குறி. சிவநீகைஷ்யில்லாத
ஆடவர்களும், பெண்களும், வைதிகவழி யொழுக்கு சந்நி
யாகிகளும், பிரமசாகியும், வானப் பிரத்தனும், கன்னிகை
யும் உச்சிக் காலத்திற்குப் பின் சலங்கூட்டாமல் உத்தூ
ளனமாகத் தரிக்கக்கடவர். தீகைஷ பெற்றவர்களும் காலை,
உச்சி, மாலை யென்று மூன்று காலங்களில் மாத்திரம் நீரு
டனே கூட்டித் தரிக்கக் கடவர். மற்றைக் காலங்களில்
நீர் சேர்க்காது உத்தூளனமாகத் தரிக்கக் கடவர். விலக்
கிய காலங்களில் நீர்சேர்த்துத் தரிப்பாராயின், அந்த நீர்
பிணநீரை (மதுவை) யொக்கு மென்று சிவாகமங்கள்
செப்புகின்றன.

புண்டரவகை.

புண்டரம் ஊர்த்துவ புண்டரம், திரியக்குபுண்டரம் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் ஊர்த்துவ புண்டரம் மேனோக்கி யிடப்படுங் குறியாம். திரியக்குபுண்டரம் ஆவது குறுக்காக இடப்படுங் குறியாம். திரியக்கு=விலங்கு. விலங்கு குறுக்கு வடிவிலாதாகலின், அதுபோன்ற அடையாளத்தைப் திரியக்கு புண்டரம் என்ப. திரியக்கு புண்டரம் திரிபுண்டரம் எனவும் படும். ஊர்த்துவபுண்டரம் வாசுதேவோபநிடதத்திற் கூறப்படினும் மண், குங்குமம், மஞ்சள் என்னு மிவைகளால் இயிம்படி சொல்லப்படவில்லை. கோபி சந்தனத்தாலிட்டு அதற்குமேல் திருநீறு தரித்தல் வேண்டுமென்று வாசுதேவரோ நாரதமுனிவர்க்குச் சொல்லி யிருக்கின்றார். ஆகலாற் கவேதமிருத்து, ப்ரீசூர்ணம், அரித்திரா சூர்ணம் என்ற வெள்ளைநாமம், சிவப்புநாமம், மஞ்சள் நாமங்கள் யாவும் கவினபுண்டரம் என்று நன்கு வெளிப்பட்டன. கவேதமிருத்து தாரணம் முதலியன வராகோபநிடதம், காத்தியாயனம், பிரமாண்டபுராணம், பாத்மோத்தரம், வைகானசம் முதலியவற்றிற் கூறப்பட்டுள்ளனவென்று வைணவர் கொண்டாளுடிப்பது கற்பிதமேயன்றி யுண்மையன்று. அங்ஙனமாயின் விஷ்ணுவினால் சொல்லப்பட்ட நருடபுராணத்தில் “பஸ்மகைவ ப்ரகூர்வீத நகூர்யாக் ம்ருத்திகாதிபி: என்ற கலோகப்படி, “திருந்ருலேயே புண்டரக் தரிக்கவேண்டும். மண்ணினால் தரிக்கலாகாது” என்று விஷ்ணு சொல்லியதென்றோ? பராசர புராணமும் ஊர்த்துவ மண்புண்டரம் வேதத்திற் சொல்லப்படவில்லையென்றுரைத்ததே. ஆதலால் திரிபுண்டரமே சிறந்ததும் வேதவிதிப்பட்டதும் என்றறிக.

மாயாபுரம், மஞ்சள் காமம், வடகலை காமம், தென்கலை காமம் என்ற பேதங்கள் இருத்தலானும், அவைகள் அவை திகழென்றும், நாமந்தன வென்றும் ஒவ்வொரு பூரி வைணவர்களே சண்டையிட்டுத் தூஷித்துப் புத்தகவாழிகாக வெளியிட்டமைபானும், விழுதிக்கு அவ்வித பேதங்களில் லாமைபானும், காமம் காராயணி திருவடியெனின் அவர் தக்கெற்றியிற் நங்காலை வைக்கார் ஆகலானும் இடைப்பட்டு வந்த கவினக்குறியே.

திரிபுண்டர அளவு.

பிராமணர் எல்லா விடங்களினும் ஆறங்குலப் பிரமாணமும், அரசர் கான்கு அங்குல அளவும், வைசியர் இரண்டங்குலப் பிரமாணமும், வேளாளர் ஓரங்குல வளவும் உடைத்தாய்த் திரிபுண்டரம் தரிக்கக் கடவர். இதற்கு வேறுமுகச் சொல்லும் விதிபு முண்டு. அஃதாவது :—

கெற்றியிற் கடைப்புருவ வெல்லை நீளமும், மாப்பியும் புப்பங்களிலும் அவ்வாறங்குல நீளமும், மந்தைத்தரணங்களில் ஒவ்வோ ரங்குல நீளமும் பொருந்தத் தரித்தல் வேண்டுமென்பதாம். இவ்வெல்லையிற் கூடினுங் குறையினும் குற்றமே. ஒன்றை யொன்று திண்டினும், மிக அகன்று இருப்பினும், வளைந்திருப்பினும் இடை வெளி யில்லா விடினும் குற்றமே. விதிக்கப்பட்ட அளவினின்றிங் குறையுறுமாயின் ஆயுள் குன்றும். கூடுமாயின் தவங் கெடும். முன்று குறிகளின் இடைவெளி ஒவ்வோ ரங்குல வளவினதாய் இருத்தல் வேண்டும்.

உத்தராளன விதி.

பிராமணரான நால்வகை யாச்சிரமிகட்குஞ் சர்வாங்க உத்தராளனமும், அரசருக்கு முகம் நீங்க ஏனைய இடங்க

வில் உத்தாளனஞ் செய்ததும், வைசியருக்கு நேற்றி மாப்பு எழுறு மிடங்களில் உத்தாளனஞ் செய்ததும், வேளாளர்க்கு நேற்றியில் பாத்திரம் உத்தாளனம் பண்ணுதலும் விதிவாம். உத்தாளனம் பண்ணுங்கால் நசாளுதி பஞ்சப்பிரம மந்திரத்தாலும், திரிபாயுஷ மந்திரங்களாலுஞ் செய்ய்க. நிலத்தில் விழுதி கிழதுஞ் சிந்தலாகாது. இங்ஙன மன்றி,

உத்தாளனமாகத் தரிக்கு மிடத்துப் பிராமணர் தலை தொடங்கிக் காலளவும் நீருடனே யுத்தாளனம் பண்ணுக. அரசர் காபிக்கு மேலே யப்படித் தரிக்கக்கடவர். வைதியர் பட்டமாகத் தரிக்கக்கடவர். அநுலோமர் வைசியரைப் போலவும், பிரதிலோமர் சூத்திரரைப் போலவுந் தரித்தல் வேண்டும். என்பது மோர் துற் கொள்கை.

சந்தியாசி எஞ்ஞான்றும் வடக்குமுக நோக்கியே உத்தாளனஞ் செய்தல் வேண்டும் என்று “யதிராபுருஷ நெநெவவஸூயாதித்யேஹேஹே” (யதிருத்தாளனேகை வஸ்கா யாந்நித்யமுதந்முக:) என்னும் வசனத்தாற் காமிக்க ஆரமங் கூறுகின்றது. சிரம் முதலிய ஆறு தானங்களிலும், ஏனைய இடங்களிலும், பஞ்சப்பிரம மந்திரங்களாலும் ஆறங்க மந்திரங்களாலுந் தரிக்க வேண்டு மென்னும் விதியு முண்டு. மந்திரத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு ஒவ்வோர் காலத்தும் நான்கு தரம் அல்லது ஐந்து, எட்டு, பதின்மூன்று தரமாவது உத்தாளனஞ் செய்தன் முறையாகும். இங்ஙனஞ் செய்வார் சிவபெருமானோ டிரண்டறக் கலத்தலாகிய அத்துவித முத்தியை யடைவர் என்க.

விட்டுனூ சங்கிதை. (மொழிபெயர்ப்பு.)

தேமேதிந் தந்தமங்கு விதித்தவா தந்தனரோ சிறத்த மன்னர், நாபகர்வே னான்குலத்தர் யானெனூக் துளனத்தை நாரினோடும்,

வேளின் ிப் பிரமத்தாற் திரியயுடத் தாத்தரிக்கின் விஷயமெ
ன்று, பாசினருட் கொடிபடரும் பவளவண யடிமுடிவிற்படிவாரோ
ன்றும்.

சந்திக் கிரியைகள்.

பூசுத்தி, சுலசுத்தி, விபூதிசுத்தி, சரீரசுத்தி, மந்திர
சுத்தி, ஆன்மசுத்தி, ஆசமனம், சங்கற்பம், மார்ச்சனம்,
சுருதியாசமனம், பிராணாயாமம், நிரீக்ஷணம், புரோக்ஷணம்,
அப்பியுக்ஷணம், தாடனம், திக்ருபத்தனம், காரியாசம்,
அங்க நியாசம், இருதய நியாசம், கலா நியாசம், பஞ்சப்பி
ராம நியாசம், புருடகுத்த நியாசம், பஞ்சாக்ஷர நியாசம்,
அவருண்டனம், அர்க்கியதானம், சந்தியாங்க தருப்பனம்,
காயத்திரி முகம், காயத்திரி செபம், சூரியோபஸ்தானம்,
காயத்திரி பிரத்தாபனம், மகாமந்திர செபம், மாதுருகா
நியாசம் முதலிய கிரியைகள் விபூதி ருத்திராக்கக் தரிப
பவர் அபிய வேண்டியனவாம்.

புதுச்சந்திக் கந்திரி ரதகம்.

சந்தியாவந்தனக் கிரியைகள்.

பூசின நீறங்க மமந்தர சுத்திவிவ

போதவழி யான்ம சுத்தி

புகிமார்ச்சனங்கற்ப முந்தீர் குடித்தல்களி

போகா தடைத்த லீனையோ

டமுங்க னந்தட்ட நிக்ருபத் தனநியச

மவருண்ட னந்தருப்ப

ணம்மருக் கியதான மங்கதர்ப் பணமும

மறையுமறை முறையி னினாக்

கையித்தல் காயத்ரி செபமுபத் தானம்ப்ர

தரபணம் காட்டு மறையின்

கார்பயிலைவ முதலான சந்தியின் கிரியையாக்

கானான் செறியி னுறைபு

யக் கடவன். * ஆசாரியர் அம்முன்றினோடு அந்தரத்திற் சந்திரியும்நீர் சேர்ந்து இடக்கடவர் என்று கூறுவாருமாய். யாவரும் இரு வஸ்திரத் தரித்து நிரடி நாம தவட்டி விழுதி தரிக்கக் கடவர். இவ்வாழ்வான் திருநீற்றை முன்று காலங்கனியும் நீர் கூட்டித் தரிக்கக் கடவன். பெண்களுக் குறையினும் நீர் கூட்டாது தரிக்க. வானப்பிரததரும் என்னியருக் திர்கை யில்லாதவரும் உச்சிக்குமுன் நீர் கூட்டித் தரிக்க வேன்று ஆதீத்யபுராணம் கூறுகின்றது. நாவஸ்திரத்தையேனும் ஒருவஸ்திரத்தையேனும் உரித்துக்கொண்டும், கௌயினத் தரியாமலும், நீருவானமாக இருந்து கொண்டும் விழுதி தாரணஞ் செய்யலாகாது. அங்ஙனஞ் சொன்னி லிஷ்பலமாகும். தரிக்கும் இருவஸ்திரமும் உத்தமுள்ளனவாய், வெண்ணிறத்தனவாய், உலர்ந்தனவா யிருக்கவேண்டும். கைட்டிசப் பிரமசாரியும் சந்திரியும் யாசகராய் வேறு வஸ்திர மில்லா திருக்கின் ஒரு வஸ்திரத்தையே இருவஸ்திரமாகப் பாவனை செய்து தரிக்கக்கடவர். அதுவும் நாவஸ்திரமாயின் குரிய குஞா மந்திரத்தினாலே யுலர்ந்ததாக அபிமந்திநின்று, ஓம் சிவாயநம என்று சலத்தைப் புரோகித்து, ஓம் சுவகாமநம என்று தலையிற் போட்டு, மகாமுத்திரையுந் தேனுமுத்திரையுந் காட்டி, ஓம் அஸ்திராயபடி என்று தலையையும், ஓம் நிருதயாயவேளடிது என்னு மந்நை யங்கங்கனையுந் துவட்டக்கடவர். கோயினாலே ஸ்கானம் பண்ண இயலாதவருந் தலை தொடங்கிக் கால்வரையும் சொல்லியபடி துவட்டுதலாகிய காரிஸ்கானத்தை முடித்துக் கொண்டு தரிக்கக்கடவர். தரிக்கு மிடத்து துரை, குமிழி, துண்ணிய புழு என்னு மிவையுள்ள நிரும்,

* இவ்வாறாக அமர்த்த சிவகாமனோடு ஆசாரியரோடும் பெற்றவர். அமர்த்த சிவகுரு, குளகுரு என இருவராவர்.

வடித்தேடாத நீரும், இழிசுலத்தார் தீண்டிய நீரும், கலங்க விரும், பாசி நீரும், உவர் நீரும், வெந்நீரும், பழமை யாகிய நீரும், சொறிநீரும், கவல் நீரும் ஆகாவாம்.

சந்திரியாவந்தன சங்கற்பம்.

முதலில், “சிவசிவ சம்போ ராக்ஞபா ப்ரவர்த்த மான ஸ்யாத்ப ப்ரஹ்மனோ த்விதிப பார்த்தே, ஸ்வேதவாலாக ல்பே, வைவன்வத மவ்ந்தரே, கலிபுரே, ப்ரதயபாதே, ஜம் புத்திபே, பாரதவர்ட்டே, பாதகண்டே, மேரோர் தக்ஷிண திக்பாதே, பாஸ்கரகூத்தரே, ஸமஸ்ததேவதா ப்ராம்னஸ் ஸந்நிதேன, அஸ்மின் வர்த்தமான விவகாரிக சாந்திரமா சேக...ஹ்வதஸ்ரே...அபரே...ருதேன...மாலே...பகூ... திதேன...வாலரே...சிவகூத்தரே...சிவயோகே...சிவகானே, எவஞ்ஞன விசேஷண விஜிஷ்டாயாம், சுபதிதேன, ஸ்ரீபா மேஸ்வா முத்திச்ய, மமோபர்த்த துரிதகூபத்வாரா, ஸ்ரீபா மேஸ்வாப் பிதி மர்த்தம்...ஹந்திரா முபாதிஷ்யே.” என்று சங்கற்பஞ் செய்க. அதன்பின்னர்,

பூமி சு த் தி.

சுத்த சுவர்க்கோண்டு தானிருக்கும் பூமிமைய ஓம் அஸ்தி நாயபடு என்று சுத்திசெய்து, ஆசனத்திலே கிழக்கு கோ. க்கியாயினும் வடக்கு கோக்கியாயினும் இருந்து கொண்டு, ஓம் கணபதயே: என்று முட்டியாகப் பிடித்த இரண்டு கைகளினாலும் கெற்றியிலே முன்றுதாங் குட்டி, ஓம் சூரப்பி யோந்ந என்று கமண்டா முத்தினாயினுலேகும்பிகே. சிலர், இங்ஙனமன்றி “உத்திஷ்டக்து பூசபிசாச்சா ஏதேபூபி பூ ரகா ஏதேஷாமிரோதே கப்ரம்மகம் மசர்மாபே” என்று நீரா பெடுத்து கிலத்திற் றெவித்துச் சுத்தஞ் செய்வர்.

சலசுத்தி முதலியன.

அதுட்டான சலத்தை ஓம் சிவாயநம என்று கிரீக்ஷண முத்திரையினாலே * கிரீக்ஷணஞ் செய்து, ஓம் அஸ்திராயபடு என்று கீமீர்த்திய பதாகை முத்திரையினாலே புரோக்ஷணஞ் செய்து, ஓம் அஸ்திராயபடு என்று சுட்டுவிரல் நீட்டிய கையினாலே தாடனமும், ஓம் கவசாயவேணாடி என்று கவீழ்த்த பதாகை முத்திரையினாலே அப்பியக்ஷணமும், வலக்கைப் பெருவிரலொழிந்த விரல்களினால் இடவுளனங் கையிலே ஓம் அஸ்திராயபடு என்று மூன்றுதரக் தட்டெலாகிய தாளத்திரயமுஞ் செய்து, ஓம் அஸ்திராயபடு என்று சோடிகை முத்திரையினாலே திக்குபத்தனமும், ஓம் கவசாயவேணாடி என்று சுட்டு விரல் நீட்டிய கையினாலே அவ்ருண்டனமுஞ் செய்து, ஓம் சிவாய வேணாடி என்று தேனுமுத்திரையுங் கொடுக்க வேண்டும்.

அஸ்திர சந்திரியோ பரசனம்.

அதன் பின்னர், ஓம் அஸ்திராயநம என்று கீமீர்த்திய பதாகை முத்திரையினாலே சலத்தளியை மூன்றுதரஞ் சுரகின்மேல தெளித்து, ஓம் அஸ்திராய கவசா என்று மூன்றுதரத் தருப்பணஞ் செய்து, ஓம் அஸ்திராயநம என்று

* கிரீக்ஷணாவத ஓமீயம், சந்திரம், அக்ஷிம் பெற்று ஓமீயம் ஓமீயம் ஓமீயம் ஓமீயம், இடக்கேனாடி கெந்திக்கேனாடி கவசாயவேணாடி கவசாயவேணாடி ஓமீயம் ஓமீயம் ஓமீயம் ஓமீயம், கெந்திக்கேனாடி கவசாயவேணாடி, இடக்கேனாடி ஓமீயம் ஓமீயம் ஓமீயம் ஓமீயம், புரோக்ஷணாவத அக்ஷணம் கிரீக்ஷணஞ் செய்யப்பட்டத கந்திராயத் பொருட்டெத் தெளிப்பதாம். தாளத்திரயாவத ஓமீயம் ஓமீயம் ஓமீயம் ஓமீயம், அக்ஷணம் ஓமீயம் ஓமீயம் ஓமீயம், தோஷ்ணாவத பொருட்டெத் தெளிப்பதாம். இத்தப் பதார்த்தத்திடைத்தெத் தெளிப்பதாம் பொருட்டெத் தட்டெதாம். அப்பியக்ஷணாவத அக்ஷணம் பதார்த்தத்திடைத்தெத் தெளிப்பதாம் தெளிப்பதாம் திரிபாவாவத ஓமீயம் ஓமீயம் ஓமீயம் ஓமீயம், இத்தம் பொருட்டெ ஓமீயம்.

பத்திரத்திற் பெரித்த, ஓம் அஸ்திராய கவநா கவநா மீட்
பெரித்தும் தருப்ப பத்திரம்.

ஆசமனம்.

அதற்கிள் தருப்பமக்குள் பெரியப்பட்ட பத்திர
தாவதுபொது, பொன் வெள்ளி வெள்ளி மனவகையிற்
கவநாபட்ட, பத்திரத்தினைபோனம் அகாமிவை விரலித்திற்
து, வலக்கைய விகித்தம் பெருகியவையுஞ் செவ்விரலும்
பிரித்திரலிச்சிப் பெருகியவையிற் பார்த்த வழுத்துமித்திது,
கவநத்தினை இராத்திரம்கும், வித்திரபாதத்துவம் ஏ
ழும், விவாதத்துவம் இதுமையெ முப்பத்திர தத்தவக
வகுத் சத்தியாகும் பொருட்குக் கவந்திருவே ஓம் ஆத்தும
தத்தவாய கவநா, ஓம் வித்திரபாதத்துவாய கவநா, ஓம் சிவநத்
துவாய கவநா என்று பிரம தத்திரமைய அங்குட்டத்தின்
(பெருகியின்) அடி அதத்திலே பட்டெடி ஆசமனம்
பண்ணி, ஓம் அஸ்திராயபதி என்று அதாநா சிண்டனாயும்
வலக்கையிற் பெருகியவையிற் கொண்டு இடமக இரண்டிர
மும், உன்னியவை கொண்டு திரைக ஒருதாமும் துடைத்துக்
வைகழுவுக.

இவ்வனமன்றிச் சிலர் ஓம் அஸ்திராயம: ஓம் அஸ்திராய
ம: ஓம் கோவிந்திராயம: எனவும், சிலர், ஓம் கோவிராயஸ்வா
கா, ஓம் நாராயணஸ்வாகா, ஓம் மாதவாயஸ்வாகா எனவும்
உச்சரித்து ஆசமனஞ் செயவர். இவை சிவாகமத்திற்கு
மாறென்க. விமருதி வழிச்செய்யப்படுவது விமருதி யாசம
னம் எனவும், சுருதி வழிச்செய்வது சுருதி யாசமனம் என
வும் சொல்லப்படும்.

மார்ச்சனம்.

இது சரித்திர புறச்சத்தி சாதனமாயுள்ளது. கை
சமுதியின்னார்ச் சமர்த்தித் முதலாயினோர், வலக்காத்

[illegible]

சீனர், ஓம் கேசவாயநம: என்று பெருகிற துன்பால்
வலக்கப்போவத்தையும், ஓம் நாராயணாயநம: என்று இடக்க
போவத்தையும், ஓம் மாதவாயநம: என்று இடக்கண்ணையும்,
ஓம் விஷ்ணுவேநம: என்று சுட்டுகிற னுனியால். வலமுக்கி
ளடிவையும், ஓம் மதுரதனாயநம: என்று டெழுக்கி னடியை
யும், ஓம் திரிவிக்கராயநம: என்று சிலுவிரனுனியால் வலக்
காதினையும், ஓம். வாமனாயநம: என்று இடக்காதினையும்,
ஓம் ஸ்ரீதீராயநம: என்று நடுவிரனுனியினால் வலப்புயத்தை
யும், ஓம் ஓருஷிகேசாயநம: என்று இடப்புயத்தையும், ஓம்
பத்மநாபாயநம: என்று கையைக் குவித்து நெஞ்சினையும்,
ஓம் நாமோதராயநம: என்று கையை விரித்துச் சிரத்தினை
யும் முறையே தொடுவது முன்பு. இது சிவாகம வீரோத

மாம். மமார்த்த நிலையினர் முக்கிடமாய் இதை மனுசரிக்கி
ன்றனர். அங்ஙன மாயினும் இங்ஙனங்கள் யாவும் பரம்பொ
ருளாயே நிவபெருமானுக்கே சிறப்பாவதமதல் “கேசவாதி
நாம சிவபாத்துவ தீபணத்தாம்” போதாவின் பொருத்து
மென்றது மொன்றும்.

திருநீற்றின் அளவு.

பிராமணர் முதலிய காங்கு வருணத்தாரும் விபூதி
தரிக்கு மிடத்து, பிராமணர் ஒரு சுழஞ்சு விபூதியும், கூத்
திரியர் ஒன்றரைக் சுழஞ்சும், வைசியர் இரண்டு சுழஞ்சும்,
வேளாளர் இரண்டரைக் சுழஞ்சும் கொள்ள வேண்டும். அவ்
வவ் வருணத்துப் பெண்களும் இவ்வுளவே கொள்ளக்
கடவர். ஒரு சுழஞ்சு என்பது பன்னிரண்டி பணவெடை
யுள்ளது.

விபூதி சுத்தி.

அதன் பின்னர், விபூதியை வலக்கைப் பெருவிரல்,
கடுவிரல், அணியிரல்களால் எடுத்து இடக்கையில் வைத்
துக்கொண்டு, ஓம் அஸ்திராயபடு என்று விபூதியிலே சலத்
தைத் தெளித்து, அவ்விபூதியில ஒரு சிறுபாகத்தைப் பெ
ருவிரல் அணியிரல்களினாலே தொட்டு, ஓம் அஸ்திராய உம்
படு என்று இராசூதர் பொருட்டு கிருதி மூலையாகிய தென்
மேற்குத் திசையிற் நெளித்து, ஓம் சிவாயநம என்று திரி
சூணஞ் செய்து, ஓம் அஸ்திராயபடு என்று புரோசூண தா
டனங்கள் பண்ணி, ஓம் கவசாய வேண்டி என்று அப்பியு
சூணமுஞ் செய்து, விபூதியை வலக்கையால் முடிக்கொ
ண்டு, ஓம் நிவீர்த்தி கலாயநம; ஓம் பிரதிஷ்டா கலாயநம;
ஓம் வித்தியாகலாயநம; ஓம் சாந்திகலாயநம; ஓம் சாந்தியா
தித கலாயநம; என்னும் பஞ்சகலா மந்திரத்தையும், ஓம்

ஈசானாயநம: , ஓம் த்ர்புநாயநம: , ஓம் அகோராயநம: , ஓம் வாம தேவாயநம: , ஓம் சத்தியோசாதாயநம: , ஓம் இந்திராயநம: , ஓம் சி ரசேநம: , ஓம் சிவாயநம: , ஓம் கவசாயநம: , ஓம் நேத்திரோப்பி யோநம: , ஓம் அஸ்திராயநம: என்னுஞ் சங்கிதா மந்திரம் பதி னென்றனையும் உச்சரித்து அபிமந்திரித்து, ஓம் கவசாய வேளாடி என்று அவகுண்டனமுஞ் செய்பக்கடவர்.

திரிபுண்டர தாரணம்.

அங்ஙனஞ் செய்த பின்பு, வலக்கையின் பெருவிரல் அணிவிரல்களாக் விழுந்த தூளியை எடுத்து, ஓம் வஸ்திரா யபடு புன்று தலை தொடங்கிக் காலளவும் பூசி, இடக்கையி லுள்ள விழுதியைப் பெருவிரலோடு கூடிய நடுவிரலினால் ஓம் இந்திராயநம: என்று நீர் விட்டு, ஓம் கவசாயவேளாடி என்று குழைத்து, நடுவிரல் மூன்றினாலும் ஓம் ஈசானாயநம என்று உச்சரியில் மூன்றுதரமும், ஓம் த்ர்புநாயநம என்று நெற்றியில் மூன்றுதரமும், ஓம் அகோராயநம என்று நெஞ் சினில் மூன்றுதரமும், ஓம் வாமதேவாயநம என்று நாபியில் ஒருதரமும், ஓம் சத்தியோசாதாயநம என்று முறையே வல் முழந்தான், இடமுழந்தான், வலப்புயம், இடப்புயம், வல முழங்கை, இடமுழங்கை, வலமணிக்கட்டு, இடமணிக்க ட்டு, வலவிலாப்புயம், இடவிலாப்புயம், முதுகு, கழுத்து என்னு மற்றை பிடங்களில் ஒவ்வொரு தரமுந் தரிக்கக் கடவர்.

சிலர், சுவத்திகாசனமாக இருந்து கொண்டு, ஆசன னஞ் செய்து, விழுதியைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு,

ஓம் த்ரியம்பகம் பஜாஹே சுகீர்திம் புஷ்டிவர்த்தகம்
உர்வராக மிவந்ததஞ் மிர்த்யோக மிக்ஷிபமாமிர்தாத்.

என்னு மந்திரத்தைச் சொல்லிச் சலம் விட்டுக் குழைத்து,

ஞ் சந்திரோசாதம் பிரபந்தாதி சந்திரோசாதாபய நமோ ஹ
பவேபவே நாதிபவே பவன்மமம் பவேத் பவன்மமம்
வாமதேவாய நமோ ஜேஷ்டாய நமஃசேஷ்டாய நமஃ
குந்திராயநம:

காலாய நம: கலவிகராய நமோ பலக்கராய:மோ
பலாயநமோ பலபாதமாயநமஸ் ஸர்வபூத தமனாய:மோ
மனோன்மனாயநம:

அகோரோப்யோத கோரோப்யோ கோரகோரதோப்ய:
ஸர்வேப்ய:

ஸர்வசர்வேப்யோ நமந்தே அஸ்து குந்தரூபேப்ய:
தத்புருஷாய திம்மநே மஹாதேவாய திமஹி தாதோருத்ராய
பிரசோதயாத்

நானஸ் ஸர்வவித்யானம் நன்வாஸ் ஸர்வபுதானம்
ப்ரம்நாதிபதி ப்ரம்நானுதிபதிரு ப்ரம்நாசிவேமே
அஸ்து ஸதாசிவோம்.

என்னு மந்திரங்களைச் சொல்லித் தரிப்பவரு முள்ள.

இங்ஙனம் நடுவிரன் முன்னுந் தரிக்குத் திரிபுண்ட
ரம் தீருந்நின்றுந்நீரை யெனவும் பெயர் பெறும்.

அதுலோம விலோம தாரணம்.

இதுவன்றிப் பெருவிரல், நடுவிரல், ஆழிவிரல் என்
னும் முவிரல்களாலும் அதுலோம விலோமமாக, அகாரமே
பெருவிரல், உகாரமே நடுவிரல், மகாரமே ஆழிவிரல் என்ற
பாவனையுடன், முவெழுத்து, முக்குணம், முவுலகம், முவ
கையான்மா, முன்று வேதம், முவகை யக்கினி, மும்மூர்
த்தி என்று முக்குறியையும் அது சந்தானம் பண்ணித் தரி
ப்பதே விசேடமாம். அதுவே அதுலோம விலோம தாரணம்
எனப்படும். தரிக்கின் மகாபாதகங்கள் சூரியனைக்கண்டபனி
போல் நீங்கு மென்க. அதனை அதுலோமப் பிரதிலோமம்
என்றுங் கூறுவர்.

உலோகாநாதர்ஸ்மிருதி

பெய்தோநாவிசுபாம்பு-செஷாந-தொவிவியொவெஃ ।

சா.ம.கிஷ்நசுதாரொபா தீவரஹ்யஸ்தாதா
தீவரஹ்யஸ்தாதாபாததாஸம் ।

தமிழ் வண்புண்டியெழுநூல் உரைநாடக நாயகம் ।

தரிசுல இடப முத்திரைகள்

அல்லது,

திருவிவிலிச்சினை.

சிவபெருமானது படையாகிய குலவடிவாகவும், வாசனமாகிய இடப வடிவாகவும் விபூதி கொண்டு தரிப்பது திருவிலச்சினை யெனப்படும். திருநாவுக்கரசு நாயனார் சமணமதத்தினின்றுஞ் சைவ சித்தாந்த வுண்மை நிலையினுற்று, அரியதமிழ்வேதம் பாடியருளுங் காலத்து, திருத்தாங்கானை மாடச் சிவபரஞ் சுடரைநோக்கி, பெருமானே! பொய்ச்சமயப்படுகுழியில் விழ்ந்த புன்மை யுடல்கொண்டு வாழேன். என்னுயிரைக் காப்பதற்குத் திருவுள முண்டேல் அங்குற்றங்க ணீங்கத் தேவாரீரது திருவிலச்சினையைப் பதித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து,

(தேவாரம்-திருத்தூய்காணொடம்-க-க௦.)

பொன்னூர் திருவடிக் கொன்றணி விண்ணப்பம் போற்றிசெய்யு
மென்னு விகாப்பதற் பிச்சையுண் டேலிருங் கூற்றகல
மின்னு ஞ்முவினைச் சூலமென் மேற்பொறி மேவுகொண்டற்
துன்னார் கடந்தையுட் டேக்கொண் மாடச் சூடர்க்கொழுந்தே.

எடவுந் திசெரி கடவா தொழியக் கயிலைபுற்றான்

படவுந் திருவிட லொன்றையத் தாய்பனி மால்வரைபோ

விடபம் பொறித்தென்னை யேன்றகொள் ளாயிருஞ் சோலைதிங்க

பட்டினம் கடந்ததும் இங்குள்ள மாதத்தென் தத்துவனே.

என்றவற்றை முதலில் கி.ந.பிரகாச சிவைய தேவாரத்
திருப்பதிகாராக ஒழித்து, வெவ்வேறுமான் அருள் கூர்ந்து,
ஓர் தலவழியைக் குலம் குலமாயும் இடவர் குலமையும்
பொறித்த ருளியா. அதற்கு மேற்கோள்.

പ്രദീപ്തനാഭം.

கீழ்க்கண்ட அடிகள் மூலம் கீழ்க்கண்ட
மாதிரியே குறிப்பிட்ட எழுத்துக்கள் கீழ்க்கண்ட
மாதிரியே எழுத்துக்கள் கீழ்க்கண்ட
மாதிரியே எழுத்துக்கள் கீழ்க்கண்ட

அவைபோலச் செம்பு, வெள்ளிமுதலிய உலோகங்களினாலே திரிசூலஞ் செய்தும், இடபவுருப் பண்ணியும் அயற் றுந் தெற்றி, தோள் முதலாய தானங்களில் விழுதி தரிப்ப துமுண்டு. அங்ஙனம் தரிப்பவர் சிவலோகத்திலே யொருகா ளும் நிற்காது வாழ்ந்திருப்பார்கள். அன்றியும், அது பரச மய பாதகம், உடற் குற்றம் முதலிய பாவங்களை யெல்லாம் நீக்கி ஞான முத்தியை யளிக்கும். இது கண்டே வைணவர் களும் சக்கா வடிவாகச் செய்யப்பட்ட இரும்பு கொண்டு சக்காலஞ்சனம் என்று சுட்டுக் கொள்வார்கள். விழுதி கிடையாக்கால் சத்தனத்தாற் றரித்தலுமுண்டு. இச்சூல முத் திநாயைக் கண்டே வைணவர் மண்ணை ஊர்த்துவபுண் டரம் என்று இட்டுவந்தனர் எனத் தெரிவின்றது. இது பற் றியே போர் புலவர் நாமத்தை யோசிக்குங்காற் சூலமுத்தி னா யென்றார்.

வைரவக் கடவுள் இரத்த பிச்சை கொண்டு, தேவர் அக
ங்காரத்தை யடக்கச் சென்ற காலத்து, விஷ்ணுவின் நெற்
றியிற் குலத்தார் குத்தினர் என்றும், அதனிடத்திலிருந்து
ஆரியம் வகுடம் வகையும் இரத்தம் வடிந்தும் பிரம கபால

த்திற் பாதி ம நிறைந்தில தென்றும், திருமால் மூர்ச்
சையாகி வீழ்ந்திட, இலக்குமி தேவியார் காரி யுருத்திர
னாத் துசித்து எழுப்பு வித்தனர் என்றும், அதனால் அச்
சூல முத்தினாயைத் தம் நெற்றியில் விட்டுணு, விபூதியா
லிட்டு வந்தாசென்றும் பொருள்பட, “தூலக் துறியல் லவோ
நாமம் யாதேனக் கோல்வவதே” என்றுங்கூறினர். மற்றைய
அவசிய காலங்களிற் றரிப்பவரும், கோயாளரும் “சிவ சிவ”
என்று நெற்றி முதலிய தானங்களிற் றரிக்கக்கூடவர்.

தரிசுஞ் சூலத்து நிலத்திலே சிந்தாவண்ணச் தரிக்க.
எத்தனை யணுக்கள் பூமியில் விழுமின்றனவோ அத்தனை
வருடம் இவ்வளவு நாகத்தில் வருத்துவர். வாயைத் திறக்
துகொண்டும், தலையை யசைத்துக் கொண்டும், பிறருடன்
பேசிக் கொண்டும், பராமுகஞ் செய்து கொண்டும், சிரித்
துக்கொண்டும், நடந்து கொண்டும், தலையைக் கவிழ்த்து
கொண்டும், கண்ணாடி பார்த்துக் கொண்டுத் தரித்தல் குற்ற
மாம். ஒரு விரலாலேனும் ஒரு கையாலேனும் அணியற்க.
நிலத்திலே போருகால் விபூதி சிந்துமாயின் அதனை யெடு
த்துவிட்டு, அவ்விடத்தைச் சலத்தால் மெழுக வேண்டும்.
இங்ஙனச் சரித்த பின்னர்ச் செய்ய வேண்டியனவற்றை
பெல்லாஞ் செய்து கொள்ளக் கூடவர். அக்கினி யின்றி
யாகம் நடவாததுபோல, விபூதியின்றிச் சிவார்ச்சனை முத
லிய கிரியைகள் நடக்கா. விபூதி யிடாதவர் முகத்தைக் கண்
டால், நல்லோர் அவரை விட்டகன்று பஞ்சாசுடா மந்திரம்
தூறுருச் செபிக்கக்கூடவர்.

இலங்க புராணம்.

அருமறை வேள்விச் சேலினி் நெடுந்தப் பிரணவத்தையமைய
வோதி, யுண்பெறு பஞ்சப் பிரமத்தா லுசசி நெற்றி யுள்சூய்யந்
தாசன், வான்முறையே யினிதணிந்த பிரணவத்தா லுடனமுழு

தம் உயங்காள்வி, விதிதெய்வமேடுவந்தித் தவிரங்குமறை
மந்திரங்கள் விளம்பவேண்டும்.

பிரதிபைப் சாபால வுபநிடதத்திற் கூறப்பட்ட மந்தி
ரங்காலினால் உத்தானாணிமாகத் தரித்துக் கொண்டு; பஞ்
சுப் பிரம முதலிய மந்திரங்களினுற் திரியக்கு திரிபுண்டர
மாக ஐந்து தானங்களிற் தரிப்பதமுண்டு. நால்வகையா
ர்கொமத் தாருள், பிரமசாரி மேதாவி முதலிய மந்திரங்களை
யும், சந்தியாதி பிரணவ மந்திரத்தையும் உச்சரித்து, ஒர்கா
ல் திரிபுண்டரம் அணிதிலும் அணிபலாம்.

ததாங்கீதை.

மேதாவிமுதன்மனுக்களாற்பிரமசாரியுமெய்ப்பிரணவத்தா
லோதாள்வமுறச்சந்தியாபெயுமப்புண்டரகன்ருதத்தல்வேண்டும்.

பன்னிருமண்குறிப் பரிபவம்.

மண்ணினால் க0, ச, அ, எ, க, டு, அங்குல அகல
முடையதாக, தீபம், மூங்கில் இலை, தாமரையரும்பு, மீன்,
ஆமை, சங்கு இவையிற்றைப் போன்ற வடிவுடையதாக
நாமம் போட வேண்டுமென்று வைணவர் எழுதிவைத்திருக்
கின்றனர். திருப்பாடி வடிவாக இடவேண்டு மென்று கூற
ப்படவில்லை. கண்ணாடி பார்த்துக் கொண்டும், குச்சுக்கொ
ண்டுத் தரிக்கும்படி எழுதப்பட்டிலது. அங்ஙன மிருப்பவும்
இவர் செய்வதென்னோ? நாமம் போடுங்கால், ஒங்கேசவாய
நம: என்று கெற்றியிலும், நாராயணநம: என்று வயிற்றி
லும், மாதவநம: என்று மார்பினும், கோவிந்தநம: என்
றுகழுத்திலும், விஷ்ணுவேநம: என்று வலப்பக்கத்து வயிற்
றிலும், மதுகூதநம: என்று வலப்புயத்தினும், திரிவித்
கிரமநம: என்று வலக்கழுத்தினும், வாமநம: என்று
இடப்பக்கத்த வயிற்றினும், ஸ்ரீதரநம: என்று இடப்பு

பத்தினும், இருஷ்சேசவாபகம்: என்று இடக்கழுத்தினும், பத்மநாபாயகம்: என்று முதுகு அடியினும், தாமோதராயகம்: என்று கழுத்தின் பின்னும் ஆகப் பன்னிரு காமமுந் தீட்ட வேண்டுமென்று சொல்கின்றனர். இவையிற்றிற்கு வேதப் பிரமாண மில்லாமையானும், இவை ஒன்றற் கொன்று பொருந்தாமையானும், அர்ச்சாவதார காராயண விக் கிரகங்கள் பலவற்றிற்கும் அங்ஙன மிடப்படாமையானும், அது தன்னொரு பொருள் கருதிக் கூறலாகிய குற்றத்தின் பாற்பட்ட பரிபலமேயென்க. ஓருமயவின்னக்கம் என்னுந் தூஷணச் சுவடி கூறுவன வெல்லாம் முரணு யொழியு மாற்றை ஓருமய வினக்கச் சூறவளியிற் காண்க.

வைணவ வாயாப்பு.

சுடர்வேயிலை கத்தோடிழி சுறவாணையின் குறியா
வடர் மண்குறி * பத்ததந்தக லத்தேயிட விதியே
நொடியாடிகொன் றெருஞ்சேது கைக்கொண்டடி வடிவா
யிடினமாலது குறியாரது பதிதம்மிது பதமம்.

நீடென்னை யேனைக்கலை நெரிமஞ்சள்குங் குமமா
யாடுங்குறி னானுட்பெரி தறையிரெது வுன்மை
நாடும்கி சயனந்திடு நடமாடிய ரங்கக்
தேடுங்குறங் குடியாயருக் கிலைமட்குறி தெரியிர்.

நாராயணழித்தி

திருநீற்றால் மாயை நீங்கிப் பிள்ளைபெற்றது.

முன்னோர் காலத்தில் நிலவுலகம் ஊழிவெள்ளத்தில் ஓடுங்க, அக்கொடிய பிரளய வெள்ளத்தின் மேல் சிவாஞ்ஞையால் விரிந்து வளர்ந்த ஆலமரத்தின் இலையொன்றிலே,

* பத்ததந்தகம்-பத்த லதம் ஐந்த அக்குலம் வையுஞ்சா அகலம். ஆக-சுன்னாடி. குச்சு-தர். மாலது குறியாரது-வடர். அகலமம்-அனந்தரவதம் அகலத்தம். † திருடமாடியது தங் கணையிலைப் பெருங்கு அந்து திருகை அச்சம் புரணக் கூறியது.

ஸ்ரீமத் காராயண ஸூத்திரியானவர் யோக சித்திகரை செய்தார். முழுமுதற் கடவுளாகிய வெபெருமான் உலகத்தை முன்போல சித்திபத கிளைந்து, பிரஸய வெள்ளத் தமது திருவடிப் பாட்டினிற்றும் அத்துனைப் பெருவடிவு எடுத்துச் சென்று, திருமால் பார்த்து வியக்கும்படி அவர்க்கெதிரில் நின்றருளினர். மாயனார் அறிவு மயங்கி “நீ யார்” என்று கேட்டனர். பெருமானார் “இவன் தன்னிடத்துள்ள மாயையினாலே மயங்கினன்” என்று திருவுளங் கொண்டு, பரிசுத்தமான திருவெண்ணிற்றையவர்க்கு அருளி மாயையைப் போக்கினர். நீறுதரித்த வுடனே சிதாக்கடவுள் ஞானோதய முடையராய் நான்கு வேதங்களாலுங் துதித்தனர். சிவபிரான் திருநோக்கஞ் செய்து, திருமாலே ! நீ எம்முடைய சத்திகள் நான்கனுள் ஆண் சத்தியாவை, முன்னர் அரிகர புத்திரனைப் பெற்ற சத்தி வடிவத்தை யெடுக்குதி. பிரமனைத் தோற்றுவித்துப் புவனங்களைப் படைப்பிக்க வேண்டு மென்று திருவாய் மலர்ந்தருள, திருமால் அவ்வடிவு கொண்டு பெருமானைத் தழுவ, அவரது ஊர்த்துவ சுவர்ண இரேதக நாபியிற்றங்கியதனால், அங்குக் கமலமொன்று அலர்ந்தது. அதினின்றும் தந்தையார் ஆகிய சிவபெருமானைப் போலச் சுவர்ண நிறமுடையராய், ஐம்முகத்துடன் பிரமதேவர் தோன்றினர். திருமால் மகிழ்ந்து பின்னரும் விபூதியின் பெருமையைக் கொண்டாடினர்.

உபதேச காண்டம்.

வெள்ளோ வித்திரு நீந்திஞ் ஸாஸிஸ் மேலோன்
என்ன மாயையோய்க் கண்ணுதற் கெஞ்ஞறப் பெற்றான்
பின்னை யாமென மலாயற் பயத்தான் பெரியோ
ருள்ள மோர்வத திருவெண்ணிற் றல்லதொன் றுளதோ.

விபூதியாற் பிரமர் மயக்க மகன்றது.

திரிபுரதகன நிமித்தம் உலகமாகிய தேவிலே, நான்கு வேதங்களாகிய குதிரை பூட்டி, பிரணவமாகிய முட்டோல் தாக்கிப் பிரமர் சாரதியாக நின்றார். பெருமானார் மேருமலையை பில்லாகக் கொண்டு, நாராயணரைப் பாணமாக்கி, அப்பாணத்தின் நுனியில் வடவையை வைத்து, அம்பின் இறகாக வாயுவை நிறுத்த, அறிற் கட்டிய மணிகளாகச் சரசுவதிசின்றனள். சாரதியாகிய பிரமர் தமது தேவியாகிய சரசுவதியைக்காணுது ஏங்கி, மனங்கலங்கி யிரங்கி மயக்கமுற்றனர். அதுகண்ட பெருமானார், தாமே சரசுவதி யுருவங் கொண்டு, திருவெண்ணிற்றை யவர்க்குத் தரித்து அவரது மயக்கை நீக்கி, பாண்டரங்கம் என்ற திருக்கூத்தை யாடியருளினர்.

சிலப்பதிகாரம் - ௪௮௮௮௮௮௮௮.

தேர்மு னின்ற திகைமுகன் காணப்

பாரதி யாடிய விவன்பான் டரங்கமும்.

விட்டுனு பாணமான விடயத்தைப்போலி வைணவர் சிலர் ஒத்துக் கொள்ளாது மலைவுபடுவர். பின்னர் வரும் பிரமாணங்களால் அது தாபிக்கப்பட்டு நிகமனம் ஆகலால், அவர் மலை ஓழியும். ஒழியவே, சிவபெருமானுக்குப் பாணமாய் நின்று அவரேவல் கேட்ட நாராயணர், அவரது திருவருட்குறிக் கேதுவாய விபூதியை யணிந்தார் என்றதனால் வருமிழுக்க் கென்னையோ?

சை காதை ௩௩-௪௩

பாரதி யாடிய பாரதி யாங்கத்துத்

திரிபுர மெரியத் தேவர் வேண்ட

வெரிமுகப் பேரம் பேவல் கேட்ப

வுமையவ னொருதிந னாக வேங்கிய

விமையவ னாடிய கொடுகொட்டி பாடலும்.

நீதமங்கையாற்றவர் செய்யுள்.

குழலிற் றன்னதின் கூறகொண்ட

தழுவியவன்வாய் கலமுந்தவன்

விழாவி மலிவியை வகைசெய்தன்

குழலிற் அம்புறு ஞானவனே.

என்று நாலாயிரப் பிரபந்தத்திற் கூறப்பட்ட இச்செய்
புலொன்றினாலேயே அறுசித்தாத்தமாகும். ஆகலால், வேறு
பிரமாணங்காட்டாது விட்டாம். காளமேகப்புலவர் முனைய
டித்தாற்போலச் சொல்லிய பாடலொன்றுக் தருகின்றும்.

கண்ணெஞ் றஞ்சிருக்கு கற்சாபங் கற்சாபம்

பாணத்தான் மன்மன்ற பாணமே - தானுவே

போருர் மேவுஞ் சிவனேய் செய்ப்படியோ

கோர் புமெரித்தோர்.

விபூதியின் அற்புதச் செய்கை.

“*திருநீறிட்டார் கெட்டார் சிவனைமறந்தா ருய்ந்தா
ர்” என்ற முதுமொழிப்படி விபூதியிட்டுக் கெட்டவர் யார்?
ஒருவருமில்ர். எல்லாரும் பயன் பெற்றவரே. ஆயினும்
சுத்த வித்தைகளிற் கூறப்பட்டார் சிலரைக் காட்டுதும். திரு
நீற்றை யிசுழந்த வங்கதேச ராசனாகிய புயபலன் என்பவன்
தன் அரசாட்சியையும் மனைவியையும் இழந்து ஐயமேற்
றுப், பின் பிராமணோத்தமரால் திருநீறிடப் பெற்றுப் பகை
வரையும் வென்று, மனைவியையும் அரசியலையும் பெற்
றான். கான்மீர தேசத்திலிருந்த சுதரிமன் என்னும் பிராம
ணனும், அவன் தம்பியும் பிரம விஷ்ணுக்களைக் கடிந்து பே
சியதனால், அவர்கள் ஊமையாகவும் முடவனாகவும் சாப
மிட, அக்கை விபூதிக்கொண்டு ததீசிமுனிவர் போக்கி நற்கறி
யடைவித்தனர். திரிபுர மழிக்கு நியித்தம் தேர்ச்சாரதியாக
வின்ற பிரமன் சரசுவதி தேவியின் பிரிவை யாற்றாதுவனும்

* திருநீறி டிட்டவர், கெட்டவர், சிவனை மறந்தார், உய்ந்தார் என்பவர்கள், இ
க்கதை ஐயமிட்டார் கெட்டார் என்கருத ஞானம்.

இரங்கி வருந்த, எப்போதும் பாதி வருவாய் நின்று பாண்டாராக் கூத்தாடி விபூதியை யவன் நெற்றியிலிட்டு மயக்கத்தைப் போக்கி வருகின்றான். கப்பன், பஞ்சமேட்டி, அக்கிரி என்னு முன்றலார்கள் தேவர்களை யெல்லாங் கொல்ல, வீரபத்திராக் கடவுள் அவ்விடத்துச் சென்று விபூதியைத் தூவி யவர்களை மெழப்பினர். லாமதேவ முனிவரைக் கொல்வான் பிடித்த பிரமராக்கத் தொருவன், அவரது திருநீறு பரவப் பூசிய தேக பரிசுத்தினால் நல்லபிவும் நிவ்விய தேகமும் பெற்றான். பாதார கமனத்தினுற் றுர்மாண மடைந்து நாகத்தின் முழுகிய பிராமணன் தன் பிரேதவுடலில் விபூதி பட்டதனாற் சுவர்க்கத்தை யடைந்தான். பின்னர்ச் சிவலோக முத்தியுங் கிடைக்கப் பெற்றான். கௌணிய குலபீமமாய், தவ முதல்வராய், சமயகுரவராய் விளங்கிய திருஞானசம்பீத ஸ்ரீரத்திராயனார், கூன் பாண்டியனது வெப்பு நோயைத் திருநீற்றினாற் நீர்த்தருளினார். முழுநீறு பூசிய முனிவர் எண்ணிறந்தோர் சிவசாயுச்சிய முத்தியை யடைந்தனர் என்று பேரியபுராணம், அகத்திய பக்தவிலாசம் முதலிய உண்மை நூல்கள் முழுங்குகின்றன.

திருநீற்றால் நாராயணர் பிரமனைப் பெற்றதும், மயக்கம் நீங்கியதும், அகலிகை மோகத்தாற் றுதுச் சலிதப்பட்ட பாவத்தினின்றும் அகன்றதும், பாசபதராய்ச் சாம்பனைப் பெற்றதும், முன்னர் உணர்த்தாம். உமாதேவியாராலே சபிக்கப்பட்ட குருட்டுப் பாம்பு வடிவத்தைத் திருமாலொழித்ததும் இத்திருநீற்றினாலாம். மும்மூர்த்திகள் தங்கள் தொழிலைச் செய்வதும், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள், உருத்திரர்கள், சிவகணர்கள், பதினெண் கணத்தவர்கள் பெருமையடைந்ததும் இதனாலேயாம். சந்தசாச்சுவம் என்னுந் தீர்த்தக்கரைக்கணிநுத்த மங்கனகித்தன் என்னும் வேதியன் தத்

துவகுந டுத்திகளை யடைந்தது மீதனுடேயாம். விழுதி
ருத்திராக்கம் என்னும் படைகளால் மரக்கண்டேயனுர்
யமனை வென்றனர். பாசாழுவீர் மச்சகந்தி மென்பவனின்
ஒரு மோசனதூரம் வரைக்கும் நாடும் புலால் நாற்றத்
தைப் போக்கியதும் விழுதியினுலேயாம். அங்ஙனவு தூரம்
பரிமளம் வீசுப்படி செய்ததும் நீற்றினுலேயாம். அவனைச்
சேர்தற்குப் பகற்காலத்தை யிரவாகச் செய்ததும் விழுதி
யே. அக்கூட்டத்தினால் உதித்த விமிசுழுவீர் வேதங்களை
மெல்லா முணர்ந்து வகுத்தற்கும் துணையாயது நிறேயென்றி,
மற்றைய வைணவ மண், குங்குமம், மஞ்சள்களும், மாத்து
வர்களின் சந்தனம், சாந்துப் போட்டுக்களும்ல்ல. இதற்கு
மேற்கோள் பாசாபுராணம் அன்றிப் பின்புறஞ் செம்பு
ளும் பிறவுமாம். விழுதி தரித்த பேற்றினுலே இம்மை உறு
மைப்பயனை மடைத்தவர்களின் ஞானகையை மளவிட்டநி
தல் யாவர்க்கு மகிதரிதேயாம். அதன் அற்புதங்களும் அந்
தன்மைமனவேயாகும்.

வில்லிபுத்தூர் பாரதம்.

பரிதி தந்தையா கதிமருத் கொடுப்பதற் பாரதான் மகிப்பெற, கரு
தி வந்தான் டென்னைபு மெனதுமெய்க் கமழ்புல னெயுமாற்றிச், க
ருதி வாய்மையின் பேரெனைப் பார்ப்பெழு ககத்தழு மெனக்கித்த,
கருதி கீழெனப் பணிவினான் மறைத்தொரு டென்னைதக் குறைசெ
ந்தான்.

வீழ்வி தூஷண மறுப்பு.

சிலர் அந்தண சாதிரிப் பிறத்துஞ் சிவசின்னமாகிய
விழுதிருத்திராக்கங்களை நிகழ்த்து, அவைதிகமாகிய கோபி

[illegible]

சந்தனம், சாந்தப் பொட்டிடும், வாயில் மண்ணிட்ட
மாயனைப் பரம்பொருளாக மதித்து, நெற்றியில் ஊர்த்து
வ புண்டாமாக மண்ணை யிட்டும், வேதாகம விரோதிக
ளாய், சிவசிந்தகராய், சிவனடியார் தூஷணராய், சிவசின்
ன தூஷணராய் அதிபாதகத்திற் காளாகின்றனர். அக்
தந்தோ! அவரநியாமைக் கேன்செய்வோம். அவர்கள் சிவ
பெருமானை யிகழ்த்து தக்கன் செய்த யாகத்திற் சேர்த்து
முன்வர்க் காலத்தில் விலாப் புடைக்க அவிப்பாகங்களை
உண்ட பாவங் காரணமாகத் ததீசி மகாமுனிவரும் பிறரும்
இட்ட சாபங்களினூற் பூமியிற் பிறந்த சிவதூஷண சிவச
மய தூஷண சிவதாச தூஷண சிவசின்ன தூஷண சிவாகம
தூஷண அதிபாதகராய்ப் பிறந்த பாஷண்டர் வமிசத்திற்றோ
ன்றினவர்க ளாகவின், அவர்க்கவை யியல்புன்றோ? அது
நிற்க, இவ்வுண்மைகளை யெல்லாம் அநிபாத கிறிஸ்தவர்
கள் “மாட்டுச் சாம்பர் பாவத்தைப் போக்குமா” என்றும்,
“இலந்தைக் காய்போன்ற உருத்திராக்கக் காய்கள் மோ
கூத்தைக் கொடுக்குமா” என்றும், உங்கள் ஞானிகளாகிய
பட்டினத்து அடிகள் முதலாயினோரே “நீற்றைப் புனைந்தெ
ன்ன நீராடப் போயேன்ன” என்றின்னென போன்ற வாக்
கியங்களால், நீறு உருத்திராக்கங்களாற் பிரயோசன மில்லை
யென்றுங் கூறி யிருக்கின்றனர் என்றும், நம்மவர்களை மரு
ட்டித் திரிகின்றனர். அக்கிறிஸ்தவர்கள் தமது பைபிளில்
கூறப்பட்ட வாசகங்களை யெல்லாம் மறந்து இவ்வாறு குழ
றுதல் பொருத்துமா? ஆகலால் சைவசமயிகள் யாவரும்
பின் வருவனவற்றைக் கேட்டு அவர் தூஷணங்களை பிராக
ரித்தல் முக்கிய கடமையாம். அக்கிறிஸ்தவர்களது பைபில்
நீற்றை யணிய வேண்டும் எனவும், தேவனது முத்திரை

இந்த சத்திரிகைக்குப் பிறகு, அந்தந்தப் பாடல் தீர்ப்பு
மூலம் எனவுங் கூறுகின்றது. அவை வருமாறு:—

என்றும்—கஉ - அநீதாயர், க - வசனங்கள்.

“கடாசியின் தோழன் மாரிசுமும் இரத்தமுந் சா
னாரும் எரிக்கப்படவேண்டும். கடாசியிருக்கிறவ ளெருளன்
அந்தக் கடாசியின் சாம்பலைப் பாலாயத்திற்குப் புறம்பே
கரியான முகு இடத்திலே போட்டி வைக்கக்கடவன். அது
இன்றாவும் சத்திரியின் சலபமார் கிமித்தஞ் சுடுசெய்யுஞ்
சலத்தின்பொருட்டு வைக்கப்பட வேண்டும். அது பாவத்
தைப் பரிசரிக்கும்” எனவும்,

எபியோய்—கஉ - அநீ, கஉ - வசனங்கள்.

“காளை, வெள்ளாட்டுக்கடா இவைகளின் இரத்த
மும், கடாசியின் சாம்பலும் அசுரிப்பட்டவன் மேலே தெ
ளிக்கப்பட்டுச் சரிசு அசுரிநீக்கி யவனைச் சுத்திகரிக்கும்.”

யாத்திராகமம்—கஉ அநீ, உஉ, உஉ, வசனங்கள்.

“இஸ்ரவேலர் எகிப்து தோத்தி விருத்த பொழுது
யெகோவா விதித்தபடி ஆட்டு இரத்தத்தினாலே தங்கள்
தங்கள் வாசல் நிலைகூட விண்ணிலும், நிலையின் மேல் வீட்
டத்திலும் அடையாள மிட்டு வைத்தார்களேன்றும், அந்
தத் தேவ வம்சத்தாரைக் கொல்லும்படி யெகோவாவா
லனுப்பப்பட்ட தூதர் அவ்வடையாள முள்ள வீடுகளிற்
போகாமல் அவ்வடையாளம் இல்லாத வீடுகளிற் போய்
அங்குள்ள தலைப் பிள்ளைகளைக் கொன்றார்” எனவும்;

வேளி—கஉ அநீ, ச வசனம்.

“தேவனுடைய முத்திரையை தெற்றிகளிற் றரியாத
மனுடர்களை மாத்திரமே வருத்தப்படுத்தித்திறற்கு அவை
களுக்குக் கட்டளை கொடுக்கப்பட்டது.” எனவுங் கூறப்
பட்டு.

வழிமுனையிபுதி சுத்தப்படுத்தும் பெருமையுடைய
 வந்தவர்க்கும் பெருமையுடைய, பெற்றியிற் தரிசப்படுகிற பெரு
 மையுடையவர்க்குமென்பது பெறப்பட்டது. அவ்வாறிருக்க
 லும், கிறிஸ்தவர்கள் அநியாயமாகத் தூஷித்துத் திரிதல் பா
 வமென்றோ? சிவத்தின் அலிகுறியாகவுள்ள விழுதி குத்தி
 ராக்கட்டைச் சைவர்கள் அணிதல் அநியாயமாயும் பய
 னின்மையுமாய் முடியுமெனின், கிறிஸ்தவர்கள் கோது
 மை அப்பத்தையும் திராட்ச ரசத்தையும் முறையே
 இயைக்க கிறிஸ்துவியின் மாமிசமாகவும், இரத்தமாகவும்,
 அவ்வாறு அவைகளுக்கு அலிகுறியாகவும் பாவித்து உட்
 கொண்டு வருவது அறிவும் பயனுமாகுமா? இங்ஙனமே
 மத்தேயு ௨௪-ம் அதிகாரம், இருபத்தாரும் இருபத்தெட்
 டாம் வசனங்களில் “யேசு அப்பத்தை யெடுத்துத் துதி
 செய்து, அதனைப் பிட்டுச் சீஷருக்குக் கொடுத்து, “நீங்
 கள் எடுத்துப் புதியுங்கள்; இதுவே என் சாரீர மென்றார்”
 எனவும், பின்பு பாத்திரத்தையும் எடுத்துக் கொடுத்து
 “நீங்கள் எல்லாரும் இதற் பானம் பண்ணுங்கள். இதுவே
 புதிய உடன்படிக்கைக் கேற்ப, பாவ மன்னிப்புக் கொண்டு
 அநேகருக்காகச் சிந்தப்படுகின்ற என்னுடைய இரத்தமென்
 றார்” எனவுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படியே
 கிறிஸ்துவினாலே அப்பமுந் திராட்ச ரசமும், மாமிசமாகவு
 ம், இரத்தமாகவும் விசேஷ மடைந்தனவென்று நபரீஸிலே
 யே காணப்படுகின்றன. அவ்வாறே கிறிஸ்தவர்களும் அவை
 யிரண்டனையும் ஒப்பி இராப்போசன மென்று பீடத்தின்
 மேல் வைத்து மாமிசமாகவும் இரத்தமாகவும் பாவித்து
 உட்கொள்கின்றனர். அங்ஙனமாய் அவர்கள் சிவத்துவப் பே
 ர்நிற்குந் திருவருட் பேற்றிற்கும் அலிகுறியாக நம்பெருமா

வாழ் பெரிப்பாட்டி அளிப்பாட்டி வந்தத் தவிரின்னங்
கடந்த வாழித்தல் மாதம் முடிபுறம். சிவனைக் குழியைக்
கொத்தல் பார்த்துப்பயதும், விதிவன், பித்திமைசன், சிவங்
கன், கவினாடுப் முடிபெவற்றில் அபனை காட்டுதலும் பய
னாகமா? திவற்றைச் சித்தித்து அங்குது கித்தித்தலு, தா
வாய் பழித்து மான் குற்றத்துக் குள்ளைய தன்மை போ
துவாம். இவைபோன்ற நியாயங்களை எல்லாம் ஒடுத்துக்
காட்டி எகமதம், காசமதம் எகமதம் நூற்படி சீவப்பிர
காச கவாநிகள், எகமத நிராகரணம் என்று தாலாற் கண்டித்
தது முணர்க.

பட்டினத்துப் பின்னையார் முதலாயவருநானிகள் சொல்
லிபவற்றிற்குச் சமாதானமாக, உண்மைப் பொருளைக் கூறு
வாம். பட்டினத்து அடிசனார்க்கு விபூதி தரித்தல் பிரயோ
கன மில்லைப்பென்பது சருத்தாயின், அவரோ பின்னரும் “ஐயு
ந்தோடர்க்கு” என்னுஞ் செய்யலில், “செய்யுத் திருவொற்
றியுருடை யோதிரு நீறுமிட்டுக்—சையுத் தொழப்பண்ணி
யகுசெழுத் தொதவுங் கற்பியுமே” எனவும், “ஊர் ருமக்
கோ ருபதேசங்கேளு முடம்படங்கப்-போர்ச் சமனைக் கழு
வேற்று நிறை” எனவும், “காய்க்குண்டு, என்னுஞ் செய்யு
ளில், “மதியா மல்வரும் பேய்க்குண்டு நீறு” எனவும், “உரை
க்கைக்கு கல்ல திருவெழுத் தைத்துண் ணைப்படியே-செ
ருக்கித் தரிக்கத் திருநீறு முண்டு” எனவும் கூறியருளியது
என்னையோ? மற்றைய சிவஞானிகள் வாக்கியமும் இப்படி
யே இருக்கும். இப்படி யாண்டையும் ஒருவர் தாமே திரு
வாய் மலர்ந்தருளினமையால், அவைகள் ஒன்றையொன்ற
ழிக்கமாட்டாவாம். அவைகட்குச் சமாதான மிருக்கின்றது.
அவ்வுண்மையைக்கேட்டு அநியாமல் எங்கேயாயினும் ஒரு

செய்யுடன் வேலுத்துப் படித்து, பிற்பாடு சொல்லித் தந்த
நினைவுச் செவ்வடி தவறு தவறு என்று சொல்வது அநியா
மமையாம். மருத்துவப்பலனோருவன் வைத்திய சாத்திரத்
தில் விதித்தவாறே அநாமாநிதோடு உண்ணாமையையும்,
அவபத்தியங்களைத் தள்ளிப் பத்தியங்களைக் கொள்ளாமை
மையையும், வைத்திய சாத்திரம் வல்லானோருவன் கண்டி
ரங்கி, நீ உண்ணும் இம்மருத்தினுற் பயன் யாது என்றக்
கால், அவற்கு அம்மருத்துண்ணக் கூடாது என்பது கருத்
தாருமோ? அன்றே. அதுபோல மலபரிபாகம் வரும்படி
கிரியைகளைச் செய்வோர் சிவசாத்திரத்தில் விதித்தவாறே
அன்போடு செய்பாமையையும், கொலை முதலிய பாவங்க
ளைத் தள்ளி இரக்கம் முதலிய புண்ணியங்களைக் கொள்ளா
மையையும் சிவசாத்திரம் வல்லார் கண்டிரங்கி, நீர் செய்
யும் இக்கிரியைகளாற் பயன் யாது என்றக்கால், அவர்க்கு
அக்கிரியைகள் செய்யற்க வென்பது கருத்தாருமோ? அன்
றே. அங்ஙனமே விழுதி ருத்திராக்க தாரணஞ் செய்வோர்
அன்புடன் செய்பாமை கண்டு, அவற்றாற் பிரயோசன யில்
லை யென்றால் அவர்க்கு அவை தரித்தல் வேண்டா மென்
பதுகருத்தோ? இல்லை! இல்லை!!

மிறிஸ்தவர்களுட் பற்பலர் இக்காலத்தும் ஒவ்வோர்
வருட மாசி மாதங்கடோறும் வருகின்ற (Ash Wednes -
day) சாம்பரடிப் பெருநாள் என்ற தினத்திற் திருநீறு தரி
க்கின்றனர் என்பது பாவரு மறிந்த விடயமே. இதுவன்றிச்
சைவ சமயிகள் உருத்திராக்கத் தரிப்பது போலச் சில
வைக் குறியைத் தரித்து வருதலும் உண்மையே. அச்சிலு
வைக் குறியை நோக்கு மிடத்து, சைவர்களுக் குரிய, தரி
புண்டரமும், (சிவபெருமானது) சூலக்குறி யென்னும் ஊர்

தன்மையுடையவன் செய்த வடிவாக காணப்படுகின்றது. இத்தியாமிகளின் மனமாதிரியாகக் கண்டே அவர்கள் தெய்வமையாத் தரிக்கும் குறியையும், குறுக்காகத் தரிக்கும் குறியையும் திருவையாகக் கொண்டார்கள் என்பதற் சந்தேகமில்லை. இங்ஙனம், அவையாளர் பாவம் மன்னிக் கப்படும் என்று கொண்டொழுகும் அக்கிரிஸ்தவர்கள் வி பூதி ருத்திராக்கங்ளாகிய சிவ சின்ன தாரணஞ் செய்த லாற் பிரயோசன மில்லை யென்பதும், இழிந்தன வென்ப தும் அநியாயமேயாம். இங்ஙனம் தரிப்பவர் சரியான கிறி ஸ்தவர் அல்லர் என்று சொல்லின், தரிப்பாதவர்களையும், அப்படியே தரிக்கின்ற கிறிஸ்தவர்கள் சொல்கின்றனர். இப் படித் தங்களுக்குள்ளேயே அநியாயமையும், மாறுபாடும், தூஷணங்களு மிருப்பவும், அவைகளை யெல்லாம் பரிசுரிக் காமல் “தன்கண்ணுள்ள வுத்திரத்தைப் பிடுங்காது பிறர் முதுகினுள்ள அரும்பை யெடுக்கப் போவார்” போலச் சிவ சின்னங்களைத் தூஷித்தல் அடாதென் றறிவாராக. இவ ற்றை யறிந்து கிறிஸ்தவர்கள் தூஷிக்காது அடங்குவா ராக. போலிவைவைவர்களே! நீவிருந் தூஷித்தல் நுங்ளட ளுளாகிய நாரணற்கும், அவரது விபவ வியூக அந்தர்யாமித் துவ அர்ச்சாவதார நிலையாக நும்மவர்களாற் சொல்லப் படும் மூர்த்திகளுக்கும் நம்ஆழ்வார் ஆதிய அடியவர்க்கும் அப்பிரியம் என்று நீவிரும் அறிந்தடங்குவீராக.

விபூதி வினையுந் திருத்தலங்கள்.

விபூதி தானாக வினையுந் திருத்தலங்களும் உள. இவ ங்கையிலே தென்கோடிக்க ணுள்ள திருப்புகழ் பெற்ற சுப்பி ராமணிய தலமாய், ஏமகூடம் முதலிய திவ்விய நாமங்களைப் பெற்று, இங்ஙனம் பற்பல தைவிக அப்புதங்கள் நிகழப் பெ

அம் சதினா எனப் பெயரிய கதிர்க்காயம் என்னும் திருத்தலத்தும், கோயமுத்தூரின் ஓர்சார்க்கணுள்ள மருதமலை என்னும் சேஷத்திரைத்தும், திருந்ருங்கைப் பதியினிடத்தும், திருநீர்மலை என்னும் தெய்விகத் தலத்தும், கங்கைக் கரையிலும், திருவநுணை, ரில்வகானனம் என்பவற்றினும், இன்னும் பலவிடங்களினும் விபூதி சுயமாக விளைகின்றது. அவ்விடங்களிற் றோன்றுவன மிருந்த மகிமை புடையனவாய், புத்தி, ஞானம், கோய நீக்கம், பூதாதி திருத்திரிம வுயிர்களின் பயவிவாரணம் முதலிய பயன்களை யின்றுங் கொடுத்துவரல் பிரத்தியக்ஷமே. கங்கைக் கரையில் விளையும் வெண்ணிறநீற்றையே வைணவர் சுவேத மிருத்திகை (வெள்ளைமண்) என மாற்றி காமம் போட்டனர்; போடுகின்றனர்.

இருசமயவிளக்கச் சுறுவளி.

கங்கைக்கரை வில்கானன மருதைப்பதி சதிர்க்காயம்
மங்கைத்திரு நீற்றாமலை வண்ணமலை மதிவ்ஞம்
சங்கைக்குறம் குடியாயிவை தனிவேவின் நீற்றைச்
சங்கைக்கர மாலுந்தரித் தார்மண்ணென றகுமோ.

விபூதி யபிஷேகம்.

விநாயகர், சிவபெருமான், உமா தேவியார், வைரவக்கடவுள், வீரபத்திரக் கடவுள், சுப்பிரமணியப் பெருமான் முதலிய சிவமூர்த்திகளுக்கு விபூதி யபிஷேகஞ் செய்தல் விதியாகும். வைணவர்களால் தரிக்கப்படும் மண்ணால் அபிஷேகஞ் செய்வது எவ்விடத்தும் இல்லை. இதனாலும் விபூதி யினது மகிமை தெரியப்படும். அபிஷேக திரவியங்கள் பலவற்றுள்ளும் பஞ்சகவ்வியங்களே முதலில் அபிஷேகஞ் செய்து, பின்னர்ச் சர்க்கரை, பழச்சாறு, இளநீர்முதலியன ஆட்டி, இறுதியில் விபூதி யபிஷேகமே செய்ய விதித்தன சிவாகம

ங்கன். அதுனாலும் அதன் பரிசுத்தத்துவம் பன்னு விளங்கும். விபூதியபிடேகிக்குஞ்சால், துளாம் திருமாயாம : என்று பாத்திய ஆசனம் அருந்தியம் கொடுத்து, பெருவிரல் ஆழி விரல்களால் திருநிறை யெடுத்து மந்திர பிடுடன் சொத்து, ஓம் ஹோம் தற்புகுஷாயாம : என்று அபிடேகம் செய்யப்படும். இவ்வபிடேகம் செய்தவர், செய்வீர்தவர், தரிசித்தவர் யாவரும், டீடம் வேட்டுவனால் அதனுருவடைந்து அதற்குரிய தொழில்களை அடைதல்போலத், திருவருளுருவினாராம், விவபெருமானுக்குரிய இன்பங்களைத் தாமதமடைந்து வாழ்வார் என்று உண்மை தூல்கள் கூறுகின்றன.

அபிடேக மாலை.

திருதயம் புருடங்குதி விததிவி லியந்து சீர்தப்
பெருமூலக் கிவந்தவித்தே நியத்திதேர் காட்டுபெற்றோர்
கருவனா சீர்தசீர்தக் கருணைவார் பவளமேவி
மருவனா பவளபரந்த மருவுமித் தனையில் வாரார்.

விபூதி நமஸ்கார மந்திரம்.

அதுட்டான மண்டபத்துட் புகுந்து, ஓம் ஹோம் பிருதுவியாத்மனோகம : நிவீர்த்தி லோகையாம : என்னு மந்திரத்தினால் இடத்தைச் சுத்திசெய்து, திரியம்பக மென்னும் மந்திரத்தை யுச்சரித்துக் கொண்டு, கிழக்குமுக நோக்கிச் சுதாரனத்து இருந்து, பிரணவம், ஹோம் என்னும் பீசம் இவற்றோடு கூடிய ஈசான மந்திரத்தை யுச்சரித்து, வலக் காத்துப் பெருவிரல், நடுவிரல், ஆழிவிரல் என்னு முன்றானத் திருநிறை யெடுத்து, இடக்கையில் வைத்து, யகாராதி யகாராந்தமான பஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபித்து விபூதிக்கு சமஸ்காரஞ் செய்யக் கடவர். செய்யுங் காலத்தில், மேல்வ

ரும் மந்திரத்தைச் செடிற்கும்படி அஞ்சமாள் என்னுஞ்
சிவாகமங் கூறுகின்றது.

ஹவநாபுஷணகீவயுஃப்ரிவஃப்ராதஸதாஸிவஃ ।
வெஸ்யபஃப்ராவ்விஷீஜாயதவெஸ்யீயஸ்ததேதஃ ॥

புவநாத்மஃ ஜகத்சர்வம் த்ரிபுண்டராத்ம சதாசிவ:
ஐச்வர்யப் பிராப்தி பிராய தஸ்மை ஸ்ரீபஸ்மநேகம:

நியாசவகை.

நியாசம் என்பது கரநியாசம், சடங்கநியாசம், கலாநி
யாசம், இருதய நியாசம், புருடகுத்த நியாசம், பஞ்சப்பி
ரமநியாசம், பஞ்சாக்கர நியாசம், மாதருகா நியாசம் என
எண்வகைப்படும். அவற்றுள் கரநியாசம், இருதய நியாசம்,
புருடகுத்த நியாசம் என்னு முன்றும் ஸ்மிருதிவழி நிற்
பார் பெரும்பான்மை கொள்வர். ஏனையவை சிவாகமவழி
நிற்பார்க்குரியன.

கரநியாசமந்திரம்.

ஹம் சாம் சூரியாத்மனே - அங்குஷ்டாப்யாயநம:
,, சிம் சோமாத்மனே - தர்ச்சநியாப்யாயநம:
,, சும் நிரஞ்சநாத்மனே - மத்யமாப்யாயநம:
,, சைம் நிராபாசாத்மனே - அநாமிகாப்யாயநம:
,, செளம் அவ்ஷியத்தாத்மனே - கனிட்டிகாப்யாயநம:
,, ஸ: அதருக்ஷமாத்தமனே - காதலகாபுருஷ்டாப்
யாயநம:

நாண்டுக் காட்டப்பட்ட மந்திரம் சிவாகமவழிச் சொல்
லப்பட்ட மந்திரம். இன்னும் அது சிருட்டிநியாச மந்திரம்,
திதிநியாச மந்திரம், சங்கரா நியாசமந்திரம், என மூவகை

ஷடங்க மந்திரம்.

ஓம் ஸ்ரீமாம் திருதயாயநம: ஓம் ஸ்ரீம் சிவசேஸ்வரகா,
ஓம் ஸ்ரீயாம் சிகாய வஷ்டி, ஓம் கிற்றாம் கலசாயநம:, ஓம்
ஸ்ரீநேளம் தேதராய வேளஷ்டி, ஓம் ஸ்ரீ: அந்திராயபடு
என்பனவாம்.

சிவாங்க மந்திரம்.

ஓம் ஹும் ஹ்ரீம் ஹ்ரும் ஹ்ரோம் ஹ்ரௌம் ஹ்ரஃ
என்பன.

பஞ்சப்பிராஸாத மந்திரம்.

ஹும், அம், ஆம், ஐம், ஸ.

மூலபஞ்சாங்குர மந்திரம்.

ஓம் நமசிவாய.

தூலபஞ்சாங்குர மந்திரம்.

ஓம் ஹ்ராம் ஹ்ரீம் ஹ்ரும் நமசிவாய.

சூக்தம் பஞ்சாங்குர மந்திரம்.

ஓம் ஹ்ரீம் சிவாய :

மாயாக்கிய பஞ்சாங்குர மந்திரம்.

ஓம் ஹ்ரீம் ஹ்ரும் நமசிவாய.

பிராஸாத பஞ்சாங்குர மந்திரம்.

ஓம்ஹ்ராம் ஹ்ரீம் ஹ்ரும் ஹ்ரோம் நமசிவாய.

பஞ்சகலா மந்திரம்.

ஓம் நிவிர்த்தி கலாயை நம:, ஓம் பிரதிஷ்டா கலாயை
நம:, ஓம் வித்தியா கலாயை நம:, ஓம் சாந்தி கலாயை நம:
ஓம் சாந்தியதித கலாயை நம:.

பஞ்சப்பிரமமந்திரம்.

ஓம் ஈசானாய நம: , ஓம் தற்புகுடாய நம: ஓம் அகோராய நம: ஓம் வாமதேவாய நம: , ஓம் சத்தியோகாதாய நம: .

ஏகாதச சங்கிதா மந்திரம்.

பஞ்சப் பிரம மந்திரத்துடன், ஓம் இருதயாய நம: , ஓம் சிர சே நம: ஓம் கிகாயை நம: , ஓம் கவசாய நம: , ஓம் நேத்திரோப்பியோ நம: , ஓம் அஸ்திராய நம: என்னும் அங்கமந்திரம் ஆறுஞ் சேர்த்த பதினொன்றுமாம்.

அத்திர மந்திரங்கள்.

அத்திர மந்திரம் சிவாஸ்திரம், வியோம அஸ்திரம், பாசுபதாஸ்திரம், சூரிகாஸ்திரம், அகோராஸ்திரம் என ஐந்து வகைப்படும். அவை வருமாறு:— ஓம் அ: அகந்த சத்தி தாமனே சோதிஸுபாய சிவாஸ்திராய படு, ஓம் ஆம், ஈம் ஊம் வியோம வியாபிகே வியோமாஸ்திராய படு, ஓம் ஸிலிம் பஹு ஹும்படு, சிற்சிதீம், சிற்சிதீஷு பாசத ரூரிகாஸ்திராய படு, ஓம் விரஸ்புர கோர கோர தம தனு ரூப சடசட பிரசட பிரசட கஹ கஹ வம வம காதாய காதாய ஹும் பட் என்பன. இவற்றை யுச்சரித்து விபூதி தரிக்கின் எவ்வித சித்தி புத்திகளையு மடைவதோடு முத்தியையும் பெறலாம்.

இம் மந்திரங்களினதும், ஏனைய மந்திரங்களினதும், பிசமுதலிய முறை யிலக்கணங்களை யெல்லாம் மந்திரதேவதாப் பிரகாசிக்க, சாரதா திலகம், மந்திர சுகிரோத்தம், அதர்வணசாரம் என்ன நூல்களினும், சற்குரவரிடத்தும் அறிந்து அநுட்டிக்கக்கடவர்.

பதினாறு உவம்பிற் தரிப்பதற்குக் காரணம்.

திருநீர்வழித் தலை, கொற்றி, கொஞ்சு, உத்தி, முழந்தான் கன் பிரண்டி, புயங்கன் இரண்டு, மணிக்ஷட்டுகள் இரண்டு, விஸம்புரம் இரண்டு, முதுகு, கழுத்து என்னும் பதினாறு இடங்களினுள் தரித்தற்குக் காரணம் என்னை யெனின் கழுது வாம். பதினாறு தானங்கள் தரிக்கு மிடம் எனவே, சரியையிற் சரியை, சரியையிற் கிரியை, சரியையில் யோகம், சரியையின் ஞானம்; கிரியையிற் சரியை, கிரியையிற் கிரியை கிரியையில் யோகம், கிரியையின் ஞானம்; யோகத்திற் சரியை, யோகத்திற் கிரியை, யோகத்தில் யோகம், யோகத்தில் ஞானம்; ஞானத்திற் சரியை, ஞானத்திற் கிரியை, ஞானத்தில் யோகம், ஞானத்தில் ஞானம் என்னும் பதினாறு தானங்களினும் ஒருவன் தரித்துக் சென்றால் மேலான ஐகவரியம் (விழுதி) ஆகிய பேரானந்த முத்தி பெறுவான் என்பது குறிப்பாற் போதரும். சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி துரியம் என்னு ளாங்கும் கங்கன்காய்ப் பதினாறு ஆகலின் அவ்வவத்தைகளைக் கடக்கின் (விழுதியாம்) முத்தியா மென்பது மொன்று.

† இதுவன்றி, பிரான வாயுவைப் பதினாறு மாத்திரை பூரித்து உகாத் தியானஞ் செய்து, அறுபத்து நான்கு மாத்திரை கும்பித்து, அகார தியானஞ் செய்து, மகாமூர்த்தி

* மேற்படித் திண்டையும் பீச்சி எதையிண்டையும் கொள்வது குன்ற.

† புருட குந்தாதிதான பதினாறு திரெஞ் சேத மாதிர்வையுக் குறையே, இடக்கை, வலக்கை, இடக்கால், வலக்கால், இடகுதல்கால், வலகுதல்கால் இடமருங்கு, வலமருங்கு, வாய், கொஞ்சு, கழுத்து, இடப்புயல், வலப்புயல், வாய், கண்ணு, தலை என்னும் உதம்புச்சிவந்ததம், சைவ பிரதான நிறபெருமாட்டித்தலைத் தம், பதினாறு உபலாசகங்களைச் செலவிற் சைவ சாதுக்கம் அடைவான் என்றும் உன்னையும் தெரிப்படுக.

யாதிபதிவெகுமாவைத் தியானிப்பப் புகுங்கால் முற் கொ
ள்ளிப் பதினாறு இடங்களினும் சேத்தியாகாரத் செய்வது
வழிகாக்கின் அவ்வுண்மையையும், தாயினி செய்வும் சா
லத்தைக் குறித்த பதினாறு தானங்களினும் தேவதைகளைத்
தரித்தல் மோகிகட்டுகிறமையால் அவ்வுண்மையையும் பெ
றவைத்த குறியும் என்ப.

இனி, தலை முதலாகக் கழுத்து கருக வுள்ளன பத்துறு
ப்பாகவும் கொள்ளப்படலாம் தத்துவரூபம், தத்துவ தரிச
னம், தத்துவ சுத்தி, ஆன்ம ரூபம், ஆன்ம தரிசனம், ஆன்ம
சுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவபோகம், சிவவந்தம்
என்னும் பத்துக் காரியங்களையும் அடையின் விபூதியாம்
என்பது குறிப்பு. குறித்த உறுப்புக்கள் ஒன்றோடொன்று
பொருத்தப்பட்டன வாகலின், அவற்றிற் நிருஷ தரிக்கின்
உடம்பைச் சுத்தியாக்கு மென்பது சிலர் கருத்து.

பன்னிரண்டு தானக் கொள்வதனை யெண்ணிடத்து
பன்னிரு முக்குறி முப்பத்தாறுகளின், ஆன்மதத்துவம்,
வித்தியா தத்துவம், சிவதத்துவம் என்னும் முப்பத்தாறு
தத்துவங்களையும் நேடுகளைந்து தரிக்கின் முத்தி சித்தியாம்
என்பது பெறப்படும். இதனைக் கீழா விவரணம் என்னு
தால் விரித்துக் கூறும்.

ஞானேந்தாம்.

பாதாங்கவந்தைபவையொவ்வொன்றே நான்கெப்பல்லானு
நாதமா மென்னுறுப்பு னுண்ணெந்தா தத்தொலையினடத்தலானுஞ்
சாதமா நியம்பத்தச் ததுவநில யாளுநக் தரித்த னானு
மேதவினிற் றணிதானம் பத்தொடிரண்டாறாக விலங்கு மாளோ.

முக்குறிகளின் சொருபலக்கணம்.

திருநீற்றினது முக்குறிகளின் சொருபங்களை யுணரு
மிடத்து; அவை மூன்றும், பதி பசு பாசம் என்னும் உன்

ஸாய் போதுகாவும்தம். அரம் உகரம் மகரம் என்னும்
 விபந்திய பிரணவந்திரம். பதி பகா ஆன்மா என்னும்
 திரயாங்கர மந்திர சோபுபமாவும்தம், அருவம் அருவுருவம்
 உருவம் என்னு முயமுதல்களாகவும்தம், அலற்றின அண்டய
 விவன் சதாவிவன் மகேசன் என்னும் முர்த்திகளாகவும்தம்,
 சத்தி சிவம் கந்தக்கடவுள் என்னு முவருஞ் சேர்ந்த சோ
 மான்கந்த முர்த்தமாகவும்தம், பிரத்தியங்கம் சாங்கம் உபாங்
 கம் என்னும் முவகையருளுறுப்பாகவும்தம், அத்துவா முர்த்த
 ம்தம், மந்திரமுர்த்தம்பஞ்சப்பிரமமுர்த்தம் என்பனவாகவும்தம்,
 விந்து மான் மோகினி என்னுஞ் சகோபாதானமாகவும்தம்,
 இலயம் போகம் அதிகாரம் என்னு மவத்தைகளாகவும்தம், அ
 வற்றிற்கு ஏதுவாதி ஆகாமாய் விளங்கும் சத்தன் (இலய
 சிவன்), உத்தியுத்தன் (போகசிவன்) பிரவிருத்தன் (அதி
 காரசிவன்) ஆகவும்தம், சிருட்டி திதி சங்காரம்என்னு முத்
 தொழிலாகவும்தம், இச்சை கிரியை குரணம் என்னும் முச்சத்
 திகளாகவும்தம், தந்திரகலை மந்திரகலை உபதேசகலை என்பன
 வாகவும்தம், பிரத்தியக்ஷம் அநுமானம் ஆகமம் என்னு முன்ற
 ளவைகளாகவும்தம், குரு லிங்கம் சங்கமம் என்னுஞ் சாதனங்
 களாகவும்தம், சூரிய சந்திர அக்ஷிணிஸ் ஆகிய திரிசுடராகவு
 ம்தம், விஞ்ஞானாகவர் பிரளயாகவர் சகலர் என்னு முவகையு
 யிர்களாகவும்தம், அவன் அவன் அதுஎன்னு முவகையுயிர்க
 ளாகவும்தம், மணி மந்திர ஓளடதங்களாகவும்தம், போகம் போக்
 கியம், பிரோகம் என்னும் தத்துவங்களாகவும்தம், மந்திரம்
 பாவனை கிரியை என்பனவாகவும்தம், சருணபாவனை நிர்க்குண
 பாவனை அத்தியாச்கிரம பாவனை ஆகவும்தம் உணரப்படும்.

திருபுண்டரத்தை அந்தணர் உபவிதம், சிகை, வேதம்
 என்பனவாக மதித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று ஆக்கி

மேலாயுதம் அளிப்பின்தது. “அவ்வெழுந்த வகுத்துவழி
கொடுத்தான் ஸ்ரீமந் (பன்மட்டுமோதிர் பவத்தேவ சிவாக்
சம் தரினம்சய:) என்ற கவேகத்தில் சிவஞபம் என்று
மிளவ புராணம் சொல்லிற்று. திரிபுண்டரத்னுள் மேலாக
விளங்கும் குறி சாமவேத சொஞபம் என்றும், கவேளுள்ள
குறி யகர் வேத சொஞபம் என்றும், அடியி லுள்ள குறி
இருக்கு வேத சொஞபம் என்றும்,

உளவு-கொண்டுவெட்டியெய்யொன்று ௧

சுயம்புஹவஸாகா தலாதுஹ சியாயுஷம் ||

என்னும் வசனங்களால் பீடுகச்சாபால் உபநிடதம் பேசுகின்றது. அங்ஙனமே முத்தி, ஞானம், புத்தி என்று மூன்றற்குங் காரணமான வடிவு என்று வேதங்கள் விளம்பாநிற்கும். விரசாக்கினி, ஓளபாசன அக்கினி, பசாக்கினி என்று வாசிட்ட லேக்புராணத்திற் சொல்லப்பட்டது. காருக பத்தியம், ஆகவரீயம், தகூினுக்கினியம் என்று மூன்றக்கினியினதும், மும்மூர்த்திகளினதும், சத்துவமுதலிய மும் குணங்களினதும், மூன்று வர்ணங்களினதும், மூவுலகத்தினதும் சொருபமா மென்று “திரிபுண்ட்ரந் த்ரிசுராத்தமகம் த்ரிவேத வந்நி த்ரிகுண த்ரிவர்ண த்ரிஜகம்மயம்” என்ற கலோசத்தால் காளிகண்டம் சுழளு நிற்கும்.

வியூதி தத்துவம்.

விழுதி என்பது மேலான ஐசுவரியம் என்று பொருள் படுவதால் முத்தி என்பதே தத்துவமாம். ஏனைய மன், குங்குமம், மஞ்சள், கோபி சந்தனம் என்பவற்றிற்கு இதுபோன்ற பெயர்தானு மில்லை. இதனாலும் நீறே விசேஷித்தது. பசுவின் மலத்தை அக்கினி கொண்டு தகித்தலால் உண்டா

விபகி திருநீறென வான், அத்தொன்மைமண் டுற்றிழிதந்து
 ஞானமுடையாய் துறப்பது விவரமும், அந்நமேனிந், பசு
 என்பதற்குப் பசுநி என்பவெறு என்று பொருள் எனவொரு
 என்பதஞல ஆணவம் கன்மம் மாயைமேன்று முயற்சங்க
 ளானும் பத்திக்கப்பட்ட ஆன்மா வென்பது குறிக்கப்படுமீ.
 அதன் மலமாகிய ஆணவம் கன்மம் மாயை என்றும் மும்
 மலங்களையும் சிவஞானமாகிய அக்கினி கொண்டு தகித்த
 லால் உண்டாகுஞ் சிவத்துவம் பேற்றைத் தரிப்பவர் யாவ
 யோ அவரோ முத்தியடைவார் என்று முன்னையாய் அறிபப்
 படுமீ. அன்றியும் கோக வருகின்ற கங்கையைப் போல
 விளங்கும்படி வெண்ணிற முடைத்தாக நெற்றியினிடத்
 திற் திரிபுண்டாமாக (முக்குறியாகத்) தரிக்கப்படும் ிவி
 பூதியானது, காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னு முக்குற்றங்க
 ளையும், சாத்துவிகம் இராதசம் தாமதம் என்னு முக்குணங்
 களையும் கெடுத்து, ஞானவெற்றி யுண்டாக உயர்த்தப்பட்
 ட முன்று கொடிகள் போலவும் விளங்காவிற்கும். இவை
 யன்றி மூவகைப் பசுத்துவங்களையும், உலகவிடனை தன
 விடனை புத்திரவீடனை என்னும் ஈடணத் திரயங்களையும்,
 பிராரத்துவம் சஞ்சிதம் ஆகாமியம் என்னும் முவினைகளே
 யும், தூலதமம், தூலதாம், தூலம் என்பவற்றையும், ஈல்வி
 னை தீவினை ஒன்றிலும் படாத வினை என்னு முவினைகளே
 யும், ஆண் பெண் அவி என்னு முன்றனையும், ஆன்மதத்து
 வம், வித்தியாதத்துவம் சிவதத்துவம் என்னு மூவகைத் தத்
 துவங்களையும், ஆண் பெண் அவி என்னு முப்பாஸ்களையும்,
 ஆணவகாரியம் மாயாகாரியம் கருமமல காரியம் என்னு
 முக்காரியங்களையும், ஞானரு ஞானம் ஞேயம் என்னும்
 முப்பொருள்களையும், ஆதிதைவிகம் ஆதியாத்மிகம் ஆதி

பேசும் என்னும் துன்பங்களையும், பேசும் உபேதம்
 பேசாபேசம் என்னும் முந்தையனையும், கொதி புலன்
 காணும் என்னு முன்றனையும், சந்தேகம் விபரிதம் நயக்கம்
 என்னும் முன்று புத்தினையும், தூலம் சூகூகம் சாணம்
 என்னும் மூவுடம்புகளையும், சரியை கிரியை யோகம் என்
 னும் முந்தாதனங்களையும், மேல் கீழ் மத்தி என்னும் மூவு
 லங்களையும், இறப்பு கிழவு எதிர்வு என்னு முக்காலத்
 தையும், தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்னு முவிடச்
 சூட்டினையும், சுகர்லக்களை, அசுகர்லக்களை, சுகதசுகர்லக்
 களை என்னு முலகையிலக்களைகளையும், அஞ்ஞானம் சமு
 சயம் விபரிதம் என்னு முத்தி விக்தினத் திரயங்களையும்
 காமசுத்தியை விவகார சுத்திதம் உருவசுத்தியை என்னு முன்
 றனையும், பிரிதிவிடயம் துவேஷ விஷயம் உபேசுநாவிட
 யம் என்னும் விடயத் திரயங்களையும், அவர்சின்னோபாதி
 பிரதி பிமபோபாதி, அத்தியாசோபாதி என்னும் உபாதித்தி
 ரயங்களையும், சதாசாரம் நிதாசாரம் கனாசாரம் என்னும்
 ஆசாரத் திரயங்களையும், சாக்நீரம் சொப்பனம் சுழுத்தி
 யென்னும் முன்றவத்தைகளையும், பிரமலோகம் விஷ்ணு
 லோகம் உருத்திரலோகம் என்னும் முப்பதவிகளையும்; கா
 லம் தேசம் வஸ்து என்னும் முப்பரிச்சேதங்களையும், செய்
 தல் செய்வித்தல் உடன்படல் என்னும் பாவபுண்ணிய வழ
 க்க முன்றனையும், வாதம் பித்தம் சிலேத்தமம் என்னும்
 முப்பிணிகளையும், சுசாதிகம் விசாதிகம் சுகதம் என்னும்
 முப்பேதங்களையும், மனம் வாக்கு காயம் என்னுந் திரிகர
 ணங்களையும், உத்தேசம் இலக்கணம் பரிக்கை என்னும்
 பேதப்பிரகாரங்களையும், அம்மை இம்மை உம்மை என்
 னும் முப்பிறப்பினையும் நீக்கி நின்று, மேனிலையாய பெரும்
 பேற்றைத் தெரிவிக்குங் குறி ஆகவுந் தெளியப்படும்.

நீதுவாசகம்.

நீதுவாசகமே விளக்க காட்டவர்.

நீதுவாசகப் புராணம்.

உத்தமோதய சூரிய பதவியோடு
உத்தமோதய சூரிய பதவியோடு
உத்தமோதய சூரிய பதவியோடு
உத்தமோதய சூரிய பதவியோடு
உத்தமோதய சூரிய பதவியோடு

நீதுவாசகப் புராணம்.

உத்தமோதய சூரிய பதவியோடு

உத்தமோதய சூரிய பதவியோடு

உத்தமோதய சூரிய பதவியோடு

உத்தமோதய சூரிய பதவியோடு

உத்தமோதய சூரிய பதவியோடு

உத்தமோதய சூரிய பதவியோடு

உத்தமோதய சூரிய பதவியோடு

உத்தமோதய சூரிய பதவியோடு

உத்தமோதய சூரிய பதவியோடு
உத்தமோதய சூரிய பதவியோடு
உத்தமோதய சூரிய பதவியோடு
உத்தமோதய சூரிய பதவியோடு
உத்தமோதய சூரிய பதவியோடு

உருத்திராக்க விளக்கம்.

உருத்திராக்கம் என்பது கிவகின்னங்களுள் ஒன்று.
உருத்திர+அக்கம் என்னுஞ் சொற்கள் உருத்திராக்கம்
எனத் தீர்க்க சந்தியாய்ப் புணர்ந்தன. உருத்திரன் என்னு
ஞ் சொல்லுக்கு வைணவமதத்தினர் உரோதனம் (அழு
கையைச்) செய்பவன் எனப்பொருள் விரித்து மயங்குவர்.
“இன்னவங் கடலுட்பட்டோர்யாரையு மென்கு மாற்றா-
னும்பாம மூர்த்தியுருத்திரனெனும்பேர் பெற்றான்.”

புத்திரம் கந்தபுராணத் திருவிருத்தப்படி, பிறவித்துன்பம்
என்றும் பெருங்கடலுள் அடிப்பட்டுந் தும் ஆன்மாக்களை
மெல்லார் திருவருள் என்னுந் தெப்பத்தினுல் எடுத்து முத்
திகங்கரை சேர்ப்பவன் என்பதே உண்மையான பொருளாம்.

நாண்டுச் சொல்லப்பட்ட உருத்திரர் எகாதச உருத்தி
ரர், நூற்றெட்டுருத்திரர், புவன பதிகளான உருத்திரர், சா
லோக, சாமீப, சாஸுப முற்ற உருத்திரர் என்பாரு னொருவ
ருமல்லர். பிரம் விட்டுனுக்களோடு குணதத்துவத்தில் இ
ருந்து அழித்தம் ஞெழில் செய்யுங் குணருத்திரரு' மன்று.
எனெனில், அக் குணருத்திரர் பிருதிவிமுதற் பிரகிருதி புவ
னம் வரையும் சங்கரிப்பான், யதற்கு மேற்பட்ட புவனங்
கட்குச் சங்கர காரண ராகாமையானும், பசுவர்க்கத்திற் பிர
ளயாகவலிற் பக்குமுடையவர் சீகண்ட வருத்திரர் என்று
சைவாகமங் கூறலானும் அன்றென்க. எனவே யின்டைய
வருத்திரர் சுத்தமாயா புவனாந்தம் வரையுஞ் சங்கரிக்கும்
பிரவிருத்தன் என்னுந் திருநாமமுடைய மகாருத்திரர் என்
று எண்ணுக. இவ்வுண்மை யறியா வைணவர் மூவரி லொ
ருவனென்று மயங்கி நிற்பர்.

அக்கம் என்பதற்குக் கண் என்பது அருத்தம். எனவே
உநத்திராக்கம் என்பதற்குச் சிவபெருமானது கண் எனப்
பொருள் கொள்க. பிறப்பு இறப்பு இல்லாத பெருமானாத
திருமுகக் கண்களாய், பழமையனவாய், ஒழியாத பிறவித்
துன்பங்களைப் போக்குவனவர யுள்ளன உருத்திராக்கங்க
ளேயாம். பரமசாதனது திரிதேத்திரங்களி னின்றாக் தோள்
றிச் சிறத்தனவாய் விளங்கலால் அக்கம் (கண்) எனவும் பெ
யர்பெற்றன. உவம வாசுபெயராய்க் கண்போன்றன வென்
பதன்றிக் காரியத்தைக் காரணமாக உபசரித்த தென்னது

மாம். ஒருவன் தயாயான லுடைபயிவிரதைக்கு மஞ்சள்
அணிவதும், மஞ்சள் நடுத்திருப்பதும் முறையாமாறு.
பேரவ, சிவபெருமானைப் பரமபதியாகக்கொண்டு வழிபடுஞ்
சீடவாசிகள் பாவகுஞ் பூசுவது வேண்ணிறம்பூன்பது
சண்டிகைபுமேயாம். திருநீடுன்றே முத்திப் பேற்றை
யளிக்குமாயின், உருத்திராக்க மணி நடுத்தல் அவசியமல்ல
வே என்னின், உடம்பினின்றுக் தேரன்றும் வியர்வைபிண
லும், விசேடித்த நீர் விளையாட்டினாலும், மழையினாலும்,
மணிதாது சரிபங்கள் கெடுங்கி உராய்தலினாலும், தேய்வி
சும் அமைத்த விழுதியின் வடிவு மறையப்பெறும். மறைந்
தால் கொடிய பூதங்கலினாலும், பசாடுகளாலும், இராக்கதர்,
அசுரர் முதலிய தீபவராலும், இராகு கேது முதலிய கிரக
ங்களினாலும் வருந்துவார்கள். விளங்கா நின்ற சிறந்த உரு
த்திராக்கமணி யொன்று தரிக்கின், கோரப் பற்களையுடைய
பூத முதலியனவற்றால் வருந் துன்பங்கள் அனுகாவாம்.
ஆகலின் இரண்டும் அணிபுமாறு விதிக்கப்பட்டன.

உபதேசகாண்டம்.

உலங்கு மாமணி புருத்திர வக்கமென் தனியின்
விலங்கெ லிற்றுவெம் பூதமே முதலிய மேவா
புலக்கென் மாமணி புனைதிற்ப் போக்குறு ததனா
விலங்கு மாமணி நீற்றெமும் புனைவதற் சிவசயம்.

உருத்திராக்க விசிட்டம்.

முத்துமணி, பவளமணி, பொன்மணி, மாணிக்கமணி,
நீலமணி, தாமரைமணி, பளிங்குமணி, புத்திர தீபமணி,
சங்குமணி முதலாய பலவகை மணிகளினும், சிவபெருமா
னது கண்மணியாகிய உருத்திராக்க மணியே சிறந்தது. புத்
திர தீபமென்பது ஓர்வகை இலக்கைக்காய். இதனைப் பத்
திராட்சம் என்று வழங்குதலு முண்டு.

சைவரமயநேரி.

உன்னை மனிகள் பலவு மவற்றள்ளும்
கண்டி விசிட்டமெனக் காண்.

உருத்திராக்க வரலாறு.

முற்காலத்திலே தாரகன் என்னும் அசுரன் எந்தையாகிய கந்தவேளாற் கொல்லப்பட்ட பின்பு, அவன் புத்திரர்களாகிய தாரகாஷுன், கமலாஷுன், வித்துன் மாலியென்னு முன்றசுரர்களும் வரபலத்தினால் முறையே பொன்மதில், வெள்ளிமதில், இருப்புமதில் என்னு முன்று நகரங்களைப் பெற்றுச் சிவபத்தி யுடையராய்ச் சிவபூசையாதியன செய்தும், தேவர்கள் யாவருந் தமது தந்தையைக் கொல்லு வித்தாராகனின் பழிக்குப் பழிவாங்க நினைந்து வருத்துவாராயினர். அத்துன்பங்களை யெல்லாஞ் சகிக்காத விஷ்ணு, பிரமன் முதலிய தேவர்கள் யாவருஞ் சென்று, சிவபெருமானது திருச்சந்திரதானத்தை யடைந்து முறையிட்டுப் புலம்பினர். அதனைத் திருச்செவியாற் கேட்ட அளவிலே, பரமநாதனாகிய சிகண்டபரமசிவன், அடைக்கலம் புருத்த தேவர்களை நிக்காது காத்தலும், தம்மீது அன்புடையராய்ப் பூசையாதியன செய்தொழுகும் அசுரரை பொறுக்காது காத்தலும் முறையாமாதலின் மௌனங் கொண்டவராய், தேவர்களின் பெருந்துன்பைத் தமது திருவுளத் தடைத்து இரக்கமுற்று, அவர் துன்பம் நீங்கு மெல்லையை நோக்கி, ஆயிரத் தேவவருட மளவுத் தமது முன்று திருக்கண்களையும் மலர்த்திக் கொண்டிருப்ப, அவைகளி னின்றும் நீர் பொழிந்தன. சூரிய வடிவாகிய வலக்கண் பொழிந்த நீரிலே பன்னிரண்டு உருத்திராக்க மரமும், சந்திர ரூபமாகிய இடக்கண் பொழிந்த நீரிலே பதினாறு உருத்திராக்க மரமும், அக்கினி யுரு

வாழிய நெற்றிக்கண் பொழிந்த நீரிலே பத்து உருத்திராக்கமும் உதித்தன. இடக்கண்ணில் வெண்ணிற வுருத்திராஷ்டக் தோன்றிற்று. வலக்கண்ணி வின்று கபிலநிற உருத்திராக்கமும், அதினின்று செந்நிற உருத்திராக்கமும், அதினின்று பொன்னிற வுருத்திராக்கமும் தோன்றின. நெற்றிக்கண்ணிற் பொழிந்த நீரின்னும் கருநிற வுருத்திராக்கம் தோன்றிற்று. அவைகளுள் ஒவ்வொன்றையுஞ் சத்தி, விஷ்ணு, பிரமன், சத்தமாதர்கள், அட்டவித்தியேசுவரர், திக் குப்பாலகர், ஏகாதசருத்திரர், வாசுதேவர் முதலிய பன்னிருவர், சதருத்திரர், அட்டவசுக்கள், அசுவினி தேவர்கள், துவாதசாதித்தர்கள், ஆதிசேடன், முனிவர் முதலிய கணங்கள் யாவரும் பிரிநியாகக் கேட்டுச் சிவபெருமான் ஆஞ்ஞைகுப்படி தரித்துக் கொண்டனர்.

உருத்திராக்க உபநிடதங்கள்.

கண்டியின் பெருமை, நூற்றெட்டு உபநிடதங்களுள் திரிபுரதாபினி யுபநிடதம், திரிபுரோபநிடதம், சாபால உபநிடதம் முதலியவற்றில் ஆங்காங்குச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்டனும், சிறப்பாக உரைக்கும் இரு உபநிடதங்கள் உள்ளன. அவை உருத்திராக்க சாபால உபநிடதம், அக்ஷமாலிகா உபநிடதம் என்பன. இவ்விரண்டும் உருத்திராக்கத்தை யும் மாணவையும் பற்றியே உரைப்பன வன்றி வேறொன்றையும் எடுத்து உரைக்காவாம். வைணவரால் அணிபபட்டு, முக்கிய மென்று அவரால் கூறப்படும் துளசி மணியைப் பற்றி, வேதங்களி லாவது உபநிடதங்களி லாவது கூறப்பட்ட வாக்கியங்கள் ஒன்றேனு மின்று. இத்துணை மதிமையுடைய உருத்திராக்கமே முத்திசாதனம் என்பது பெறப்படும். துளசிமணி அவைதிக மென்பது கன்மே லெழுதிய எழுத்துப்போற் காணப்படு மென்க.

உருத்திராக்க சாபால உபநிடதம்.

முன்னர்க் கூறப்பட்ட ஒரு உபநிடதமானுள் ஒன்று ய உருத்திராக்க சாபால உபநிடதம் என்பத் தெட்டாவது உபநிடதமாகியுள்ளது. சாமவேத பாகமாய் விளங்குவது. புகண்ட மகாரு.னிவர்க்குக் காலாக்கிரி ருத்திர பகவானு லே கூறி யருளப்பட்டது.

(ஓம்!! அதவஹம் காலாக்கிரி ருத்திரம் புகண்டப் பப்பி ரச்சகதம் ருத்திராக்ஷோத்பத்திஸ்ததக்ரணச் கிம்பல மிதி தவகோவாச பகவான் காலாக்கிரி ருத்திர:!! திரிபுர வகார்த் தமகம் நிமீஸி தாக்ஷோபலம்) என்று தொடங்கிச் சிறப்பிக் கின்றது. இது அரிய உருத்திராக்கத்தின் தோற்றம், வகை நிறம், தரிசன பலம், உச்சாரண பலம், பரிசபலம், தாரண பலம், முகவகை, அவற்றி னுயர்வு, பாவ நிவாரணம் முத லாயினவற்றை எடுத்துரைப்பது. விபூதி யுபநிடதமாகிய பஸ்மசாபால உபநிடதத்தை என்பத்தேழாவதாகவும், இவ் வருத்திராக்ஷ சாபால உபநிடதத்தை என்பத்தெட்டாவ தாகவும் வைத்து, முக்கிக்ஷோபநிடதம் சிறப்பித்துப் பிரதி பாதித்தமையால், இவ்விரண்டுமே முத்திக்கு இன்றியமை யாச் சாதன மென்பது பெறப்பட்டது. திருமண்ணாவது, குங்கும மஞ்சள்களாவது, துளசிமணிபாஸன, கோபிசந் தன மாவது இங்ஙனம் பேசப்பட வில்லை.

அக்ஷமாலிகா உபநிடதம்.

இது அறுபத் தேழாவது உபநிடதம் இருக்குவேத பாகமாயுள்ளது. பரமகம்ச பரிவிராசகோபநிடதத்திற்கு மு ன்னர் வைத்து வேதம் புகழ்ந்தமையால் தத்வஞான மடை ந்த சக்ரியாகிகளானும் இது வொன்றே தள்ளத்தகாத் முத் திரை யென்பது போதரும். இது, புதுச் சக்ரிநி யென்னுந்

திருட்டுமையில் எஞ்ஞான்றும் நீங்கா தெழுந்தருளும் கு
கம்மபுஷ்பப்பணிந்து கேட்ட பிரமந்தர, அவரால் உபதேசி
க்கப்பட்டது உருத்திராக்க மாலை யின் வகைகளையும், மாலை
யை யணிந்தார் பலன்களையும், மாலைசெய்யும் விதிகளையும்
பிரதிட்டை விதிகளையும், அதற்குரிய மந்திரங்களையும், வே
று விதிகளையும் எடுத்து விளக்கா நிற்கும். அகர முதல் ஷ
கர மிறதியாகவுள்ள எழுத்துக்கள் முதலில் வரும் மந்திர
ங்களோடு உருத்திராக்க பூசையையும் கூறுகின்றது.

‘ஓம்!! அதப்பிரசாபசர்க்குசம் பப்பிரர்ச |

போப்பிரஸ்மக் கஷமாஸா பேதவிதிம்ப்ருவீதி

சாகிம் லக்ஷணாகதி பேதா அஸ்யாம் காரி சூத்ராணி

என்று தொடங்கிச் சிறப்பித்துப் பேசுகின்றது. இங்
னும் நான்கு வேதங்களாலும் வேதாந்தங்களாலும், சிவா
கம சித்தாந்தங்களாலும் விசேடித்ததென வெடுத்துப் பேச
ப்பட்ட உருத்திராக்கத்தை மெய்யன்புடன் தரிப்பவர் யாவ
ரேயாயினும் அவர் சிவனேயாவர்.

உ த் திரா க் க ம கி னை ம.

உருத்திராக்கத் தரிப்போர் எக்குலத்தவர் ஜயினஞ்
சீவன் முத்தரே யாவர். இழிந்த நாய் தரிக்கப் பெறினும்
அது மேலாக்கதியைப் பெறும். கங்கை, யமுனா, நரும
தை, சிந்து, சோணாதி, தங்கபத்திரை, காவிரி, தாயிர
பர்ணி முதலிய தெய்வநதிகளினும் புண்ணிய நதிகளினும்
மூழ்குதல், பரிமேதம், சோடசியம், வாசபேயம், அக்கினி
ட்டோமம் முதலிய யாகங்கள் செய்தல், பஞ்சாக்கினி மத்
தியினின்று அருத்தவம் புரிதல், தலயாத்நிரை செய்தல்,
மூர்த்தத்தரிசன சேவை செய்தல், மூப்பானிரண்டு அறமியற்
தல், தலாபுருட முதலிய தானங்களியற்றல் என்னு மிவை

முதலியவற்றால் வரும் பயன்களை பெரிதின்வது இவ்வுருத்திராக்ஷமேயாம். இதனைத் தரிசுதாமற் செய்யப்படும் ஓதல், நதல், வேட்டல், சிவபூசை, நீராடல், சந்தியாவந்தனம், பிதிரர்கிரியை, தருப்பணம், விவாகம், கிருகப்பிரவேசம், கருப்பாதானம் முதலிய சோடசக்கிரியைகள் எவையும் பிரயோசனத்தைக் கொடுக்காவாம். இதனை யணிகின்றவரிடத்துச் சிவபெருமான் என்றுஞ் சாந்தித்தியரா யிருப்பர். அவர் தங்கிடமும் முத்தித் தலமாகும். அவரைத் தரிசித்த வருந் தேவர் ஆவார் என்று சிவாதமங்கள் செப்புகின்றன. வேதங்களை யெல்லாம் நன்சிறிந்த பிராமணன் ஆயினும், விபூதியுடன் இவ்வுருத்திராக்ஷத்தை யுந் தரியாது விடுவனேல், அவன் நாய்க்கடுவான் எனப்படுவான். (நாய்க்கடுவான் என்பான், சண்டாளன் பார்ப்பன மகளோடு கூடிய வழிப் பிறந்தவன்) அவன் எவ்வித யாகங்களைச் செய்யினும் அவற்றற் பலன் அடையான் என்று உபநிடதமாகிய வேதாந்தங் கோஷிக்கின்றது.

கண்டி.கைமணி விழுங்குதல்.

உருத்திராக்ஷம் தன்பெயரை உச்சரிப்பினும், தன்னைத் தரிசிக்கும், பரிசுக்கும், தரிசும் பெரிய பயன்களை யளிப்பதன்றி, உண்ணினும் பேரின்பளிக்கும் என்று வேதாசமங்கள்கூறும். இறக்குங் காலத்தில் ஒருவன் ஒருருத்திராக்ஷத்தை விழுங்கி யிறப்பனேல், அவன் பிறவிகடோறு மீட்டிய பெரும்பவங்கள் தொலையப் பெற்றுப் பரிசுத்தனாய், உருத்திர லோகத்தை யடைந்து ஆங்குள்ள இன்பங்களை யனுபவித்து, பின்னர்ச் சிவசாயுச்சியத்தை யடைவான்.

அது,

காய மொருவும்போ தோர்கண் டியைவிழுங்கி
மாயுநர்தா மாய மனத்தின்று—யேய்வ

ருருத்திராலோ கத்தி னுதிப்பிணுபிங் கேயா
சரித்தமலன் னுளையடை வார்.

என்ற செய்புளாற் றெரிகின்றது. மணியை விழுங்
குதல் டடாடாயின், இறக்குங் காலத்தில் சுண்டியைக்
கழுத்திற் றரித்து இறக்கினும் அத்தப் பெரும்பேறு கிடைக்
கு மென்பது தின்னம். தூற்றெட்டு மணிமாலையை மார்பிற்
றரித்து நிருமலராகிய சிவபெருமானது திருவடிகளைச் சிந்
தித்து நடப்பவன், ஒவ்வோர் அடிக்கும் ஒவ்வோர் அசுவ
மேத யாகபலத்தை யடைவார்.

உருத்திராக்கம் தோன்றிய காலம்.

உருத்திராக்கம் அநாதியே யுள்ளதாயினும், வெளிப்
பட்ட தன்மையால் அதன் றோற்றக் காலத்தை யாராயின்
திரிபுரசங்கரம் நடந்த காலமேயாம். அது,
(திரிபுர வதார்த்த மகம் நிமீலிதாக்கோபவம் ஸ்தேப்யோ
ஜலபிந்தலோ பூமேன பதிதாஸ்தே ருத்ராஷா ஜாதாஸ் ஸர்
வாருத்ரஹார்த்தாய தேஷாம்) என்ற உருத்திராஷ்டி சாபால
உபநிடதத்தாய் றெரிகின்றது.

திரிபுர சங்கரகாலம் இராவணன், இரணியன், சூரப்
ன்மன், வானன், அந்தகாசுரன் சலந்தராகரன் முதலி
னோர் காலத்திற்கு முற்பட்டதேயாம். சலந்தராகர வதத்
திற்கு முற்பட்டகால மென்பதனால் துளசிமணித் தோற்றத்
திற்கும் எத்தனையோ கற்பகாலம் முன்னராகத் தோன்றிற்
றென்று தெரிகின்றது. வேதம் அநாதியாயிருப்பதொன்றான
ல் அதிற் சொல்லப்பட்ட சுண்மணியும் அநாதியே. துளசி
மணி வேத உபநிடதங்கனிற் கூறப்பட்டாமையால், இடை
யில் வந்ததென்பது உண்மையாம். திரிபுரசங்கர காலத்திலே தாரகாஷ்டன், கமலாஷ்டன், வித்துன் மாலி என்

னு முவரும் எரியின்பட்டழியாது உய்க்து, திருந்தியிலையில்
வாயிற் காவலராய நின்றதன் பின்பு, எண்ணில்லாத இந்தி
ரர்களும், எத்தனையோ பிரமர்களும், பலகோடி விட்டுணுக்
களும் இதந்தனர் என்று வேதம் பிரதிபாதிக்கின்றமையால்
அக்காலத்தை யளவிட லெவர்க்கு மரியதே.

நீருவாசகம் - நீருந்நோனோக்கம்.

என்னுடை மூவ ரிராக்கதர்க னெரிபிழைத்துக்
கணனுத லெங்கை கடைத்தலைமு னின்றதற்
செண்ணிலி யிந்திர ரெத்தனையோ பிரமர்களு
மன்மிகை மால்பலர் மாண்டனர்காண் டோனோக்கம்.

உருத்திராக்க தானம்.

சிவனடியரா யுள்ளார்க்கு உருத்திராக்க மாலைபையா
வது, மீனியை யாவது தானஞ் செய்தல் சொல்ல வொண்
ணுப்பரம புண்ணியம் ஆகும். சுத்த வித்தைகளிலே சொ
ல்லப்பட்ட துலாபுருட தானம், இரணிய கருப்பதானம்
பிரமாண்ட தானம், இரணிய கற்பகதானம், அட்டோத்த
ர சுகத்திர கோதானம், இரணிய கிடபதானம், இரணிய வசு
வதானம், இரணிய கன்னிகா தானம், இரணிய துவாரபாலக
தானம், சொர்ண ரத தானம், பஞ்சலாங்கல தானம், சுவ
ர்ண பூமி தானம், கற்பகலதா தானம், இரணிய சத்தசாகர
தானம், இரத்தின தேனு தானம், பொற்கும்ப தானம், சுவ
ர்ண கணபதி தானம், விட்டுணு வீம்ப தானம், திலபதாம
தானம், திலபருவத தானம், திலதேனு தானம், இலக்குமி
தானம், அன்னதானம், சுவர்ண தானம், வித்தியா தானம்,
சிவிகா தானம், கவிகா தானம், பாதாஷாதி முதலிய தா
னங்கள் எவற்றினும் இது மிக வீசேட முடையது. இத்
தானத்திற்கு ஒப்பாகவாவது உயர்வாகவாவது வேறோர் தா
ன முளதென நினைத்தலும் மகாபாவம். தானஞ் செய்வார்

அன்புடனே சொங்க. மதுமாரிச பக்ஷணமுடையார், சிவ
திசைஷயில்லார், தார்த்தர் முதலிய அசந் பாத்திரர்க்குத்
தானஞ் செய்தலாகா. சந்திர முடையார்க்குத் தானஞ்
செய்தவர் இருவினையி னின்றும் நீங்கிச் சிவசாலோக்ய
முத்தியை யடைந்து, அங்கிருந்தவாறே பிரதம மகாப்பிர
ளய காலம் வந்துழிச் சிவபெருமானோடு இரண்டறக் கலத்
தலாகிய சிவசாயுச்சிய முத்தியை யடைவர்.

பெருந்தீரட்டு.

தலைப்புகுட முதலாகச் சுத்தவித்தை
கிளக்குபல துய தானக்
கிளைத்தற்ற னிலேசமென வெண்ணியர
னடியவர்க்கிங் கியன்ற கன்ம
யகைவின்றிப் பத்தியுடன் கொடுப்பரே
லவர்முத்திக் கருக ரிந்த
மலைவகற்றத் தானமொரு பாத்திரர்க்கே
செய்வதென மறைகள் பேசும்.

உருத்திராக்க சோதனை.

உருத்திராக்கங்களை வாங்குமிடத்து அவை முகங்கள்,
வரைகள் தேய்தலில்லாதன வாகவும், முகமுதலியன கிள
க்க முள்ளன வாகவும், செங்கை யுருத்திராக்க மல்லாதன
வாகவும், இளமை, பிஞ்சு முகலேய பருவங்களில்லாதனவா
கவும், கல்லிலக்கண முள்ளன வாகவும் ஆராய்ந்து கொள்
ளல்வேண்டும். உயர்வுடைய பக்கமே முகமும், அது இல்
லாத பக்கமே அடியுமாம். முகங்களை யிரேகையால் அறிக.
சிலர் முகங்களை யுண்டாக்கியும் குறைத்துஞ் செய்து வைத்
திருப்பது முண்டு. உருத்திராக்கங்க ளெல்லாவற்றினுஞ்
சிறந்தது ஒரு முகமணி. அது கிடைப்பது அருமையினு
மருமையே. ஒருவர்க்கு அது கிடைக்குமாயின் அவர்

வணக்க முடியாமல் அச்சாண்டு சிவசதியை முடைவர். அவருக்கு கோல், வறுமை, பயம், துன்பமுடையன வில்லை. அங்ஙனமாய் ஒரு முக உருத்திராக்க மணியென்று சொல் முகத்தையழித்தும், செய்கையிற்செய்தும் காட்டுவது வழக்கம். அவற்றை பற்பலமையால் ஓர் முகமணி யென்று பலர் கம்பிவாங்கிப் பரிபவப்படுவது முண்டு. ஆதலால் தருந்த உருத்திராக்கத்தை உரைத்துப் பார்க்கின் மேலானபொன்மாற்று இருக்கும். ஒரு முகமணி சோதியை பார்க்கின், ஒரிலக்கம், பதினாயிரம், ஆயிரம், நூறு என்னும் எண்ணவாய உருத்திராக்கங்களுள் ஓர் தொகைமணிகளை, ஒருமுகமணியைக் கீழே வைத்து மேலேசூவிக்கின், அது அவற்றையெல்லாம் துருவிச் சென்று மேலே நிற்கும். இங்ஙனஞ் சோதித்துக்கொள்க.

உருத்திராக்கத்தின் பெயர்களுங் காரணமும்.

உருத்திராக்கத்தை அக்கம், கண்டி, கண்டிகை, கண்மணியெனச்சொல்வர். மந்திரவாதியின் கண்கள் வீடத்தை நீக்குதல் போலவும், மீன்கள் முட்டையிட்டுத் திரும்பித் தங்கண்களாற் பார்த்த மாத்திரத்தில் முட்டைகள் எல்லாம் மீனுருவமடைதல் போலவும், சிவபெருமான் தமது திருக்கண்களின் கோக்குதலாகிய சட்சு கீகையினால் ஆன்மாத்களின் மலங்களை நீக்கித் திருவருளுருவாக்கித் தம்முடன் இரண்டற்று நிற்கும் அத்துவித முத்திப் பேற்றைக் கொடுத்தருளுவர். அதுபோலத் தன்னை யணிந்த அன்பரின் மும்மலங்களையும் நீக்கித் திருவருட் பேற்றைக் கொடுத்துச் சிவபெருமானது கண்போல விளங்கலின் அக்கம் எனப் பெயர் பெற்றது. குற்றங்களையுந் துன்பங்களையும் கண்டிப்பதனால் கண்டி, கண்டிகையெனப் பெயர் பெற்றது. சிவ

பெருமானது திருக்கண்ணின், நம் பொழிந்த முத்துப்
போன்ற கிண்டி வாய் திறலின் கண்மணி மொனப் பெயர்
வாய்ந்தது. கண்ணாகிய மணியொன இருபெய ரொட்டுப்
பண்புத் தொனயாகக் கொள்வதுமுண்டு. எண்ணுடம்
பிற்குஞ் சிரசே பிரதானம். அதனினும் “சர்வாங்கம் நய
னம் பிரதானம்” என்றபடி கண்ணே சிறந்தது. அதனினுங்
கண்ணுள் இருக்கும் மணியே சிறந்தது. ஆதலால் உவமவா
குபெயராய்க் கண்மணியைப் போன்றது என்றலுமாம்.

தேவிகாலோத்தரம்.

பாசுவன்கண் மலர்போல் பரித்தவரைப் பவமாற்றி
யருளுருவிற் செயலானக் கழுண்மாசொ டாரந்தை
யொருவுறக்கண் டித்தலினுற் கண்டிகண்டி கையெவற்றும்
பெருமையிற் லான்மணியென் றொருவேதம் பேசிற்கூல்.

உருத்திராக்க விசிட்டம்.

உருத்திரன்கண் ணீரி லுதித்தலினு ழும்பே
ருருத்திராக் கம்மென் றுணர்.

உருத்திராக்க வருணம்.

வெண்மைநிற உருத்திராக்கம் அந்தணசாதி எனவும்,
பொன்னிற மணியும் செங்கிற மணியும் கூத்திரியசாதி என
வும், வெண்மையுஞ் செங்கிறமுக கலந்துள்ள மணி வை
சிய சாதி யெனவும், கருநிற மணி ருத்திர சாதி யெ
னவுங் காண்க.

பேதப்பூரணம்.

வெண்மை யுத்திகழ் பொன்மையும் பொன்மைவெண் மையுஞ்சேர்
வண்மை யுத்தி மையுமென வருத்தநா னிறத்து
முண்மை பக்கமா மணிகளெவ் வுரைத்தன முறையே
தன்மை யத்தனர் முதலிய நன்வர்க்குஞ் சாகும்.

நான்கு வருணத்தாருக்கு முரியமணி.

வெண்ணிற மணி பிராமணருக்கும், சருமை சேர்த்த பொன்னிற மணியாகிய கபிலநிறமணியும், செங்கிறமணியும் சுஷந்திரிபருக்கும், பொன்னிறமணி வைசியருக்கும், கரு நிறமணி சூத்திரருக்குத் தரித்தற் குரியனவாம். வெண்ணிற மணி கிடையாவிடின் பிராமணர் செங்கிற மணி தரிக்கக் கடவர். அதுவுங் கிடையாதேல் பொன்னிற மணியும், அதுவு மரிதேற் கருநிறமணியுத் தரிக்கலாம்.

உருத்திராக்க விசிட்டம்.

அரிதாடில் வெண்மைதா னந்தணர்க்குச் செம்மை யுரிமை பெனவே யுணர்க—வரிதாடுந்
செம்மையும் பொன்மைதருந் தேடவரி தேலதவு
என்மை கருமைபென நூடு.

உருத்திராக்கப் பதிகம்.

திருவருணேறித் தமிழ்முறை யாகிய திராவிடவேதத் திலே, விஞ்சி, பஞ்சாக்கரம், உருத்திராக்கம் என்னும் சிவ சாதனங்கள் முன்றனுள், பூசுவதம், பேசுவதம் ஆகிய விபூதியையுந் திருவைந் தெழுத்தையும் புகழ்ந்து, முறையே திருநீற்றுப் பதிகம் எனவும், நம்ச்சிவாயப் பதிகம் எனவும் திருவாய் மலர்ந்தருளிய பெருந்தகையாளர், பூண்பதா கிய உருத்திராக்கத்தைப் புகழ்ந்து உருத்திராக்கப் பதிகம் என்று அருளாது விடுவாரா? விடார். விபூதியையும் பஞ்சாஷாத்தையும் பஸ்மசாபால உபநிடதமும் மந்திரோபநிடதமும் கூறுவதுபோல, உருத்திராக்கத்தையும் உருத்திராக்க சாபால உபநிடதமும், அக்ஷமாலிகா உபநிடதமும் சிறப்பித்துப் பேசுவதனால் விடமாட்டார் என்க. திருவருள் வழிநின்ற மூவர் முதலிகளும் ஓகியருளிய தேவாரத் திருப்

பதிகங்கள் ஒரேயொன்று முதலாயினும் பதிகங்களெனவும், அவற்றின், எக்க நிசுப்பதிகங்கள் மாத்திர மிருக்க, மற்றையவையெல்லாம் இறந்துபட்டனவெனவும் தீர்மானிக்கப்பட்டபுராணத்தாற் றெரியவாலாள், இவ்வுருத்திராக்கப் பதிகமும் அவற்றுட்பட்டு ஒளித்தது என்க. ஆதலால் உருத்திராக்க கவசமொன்று தருகின்றும்.

ஸ்ரீருத்திராக்க கவசம்.

பரமணி யுரோமங் காக்க பரத்துஞ் சிரத்தைக் காக்க
திரமணி துலைக் காக்க விவமணி புருவங் காக்க
வரமணி செவிசுள் காக்க வருமக்க மச்சுள் காக்க
புரமணி நாகி காக்க புருடார்த்தங் கபோலங் காக்க. (க)

வெண்மணி பற்கள் காக்க கண்டுகை யுதடு வேட்ட
எண்மணி தால்பு சக்க விரக்கைநன் முகத்தை நோக்க
வண்மணி வாயைக் காக்க வருநத்தி பிடரே காக்க
தன்மணி கனத்தைக் காக்க சலிமணி புயல்கள் காக்க. (உ)

முளரிகல் யோனி நன்கு முதுமிகைக் காக்க மாற்ப
மளவில் சத்தியை யனிக்க வருங்குயஞ் சாரக் காக்க
வளர்மணிக் கட்டு முன்னு மணியது காக்க வண்ணை
யளவில்சேர்க் கண்டி காக்க வங்கை கிர்பாலு காக்க. (ங)

வலிறுத்த திரம னிக்க வரைமறை புண்மை காக்க
பெயருத்தி வசவங் காக்க பெருவிலாச் சத்துக் காக்க
வயர்வுடை விடைவையத் தேவ வருண்மணி காக்ககோச
முயர்வரு வித்தை காக்க வோருருத் திருமை காக்க. (ச)

பீசத்தை யுருத்ர பீசம் பேணுக டொடைக டேவ
வாசத்த தனிக்க சித்தி யருமுழங் காலக் கணக்கால்
தேசத்த பிரம ரூபஞ் சிறந்திடக் காக்க காலத்தை
தேயத் துயிர்ச்சுன் வேத மேத்திடு தெய்வங் காக்க. (ஊ)

புறமட சாத னந்தா னுள்ளடி புரக்க நான்
 டொட்ட யெண்ணி ரண்டா முருவத்த தனிக்கேட்ட
 துறக்க பீதி நோய்தான் நினைமெலாம் பொருத்த ஆய
 பெருபன் யாவு மிந்த பெருமணி காக்க வொண்டி. (சு)

இதனை, நாடோறும் அதுட்டானம் முடித்த பின்னர்
 மெய்யன்புடன் ஒதி உருத்திராக்க தாரணஞ் செய்வரேல்
 நோய், பயம், துன்பம் இருவினை யென்னு மிவ்வெவ்
 லாளு குடியனைக்கண்ட பணிப்படலம்போ னீங்கும். உலக
 வசியமும், அழகும், திடசரீரமும், தீர்க்காயுளும், சத்தான
 சயமும், புத்திராதி நற்பேறும், சிவஞான விருத்தியும் உண்
 டாகும். உயிருக்கும் உடலுக்கும், பொருளுக்கும் வேறு
 காப்பு வேண்டாம். இதுவொன்றே அம்முன்றனையும் கண்
 ணுக்கு இமைபோலவும், வாய்க்கு உதடுகள் போலவும்,
 உடம்பினுக்குக் கவசம் போலவும் நின்று காக்கு மென்பது
 திண்ணம்! திண்ணம்!!

உருத்திராக்க வகை.

வெண்ணிறமணி, கபிலநிறமணி, செந்நிறமணி, பொ
 ன்நிறமணி, கருநிற மணியென உருத்திராக்கம் ஐந்து
 வகைப்படும். அவை யொவ்வொன்றும் ஒருமுகமணி முத
 ற்பதினாறு முகமணியெனப் பதினாறு விதப்படலால் எண்
 பது வகைப்படும்.

உருத்திராக்க அளவு.

வெவ்வேறு தானங்களிற் தரிக்கப்படும் உருத்திராக்க
 மாலைகளுக்கு எண்ணளவு, எல்லையளவு என இருவகையளவு
 ண்டு. அவற்றுள், எண்ணளவாவது—இன்ன தானங்களுக்கு
 இத்தனை யெண்ணுள்ள மணிகள் தரிக்கவேண்டு மென்ப
 தாம். அது வருமாறு:—குடுமியிலே ஒருமணியும், தலை

லே முப்பத்தாறு மணிபும், காடாவினே ஒவ்வொருமணி அல்லது அல்லவாறு மணிபும், சமுத்திலே முப்பத்திரண்டு மணிபும், புரங்கலின் தனித்தனி பதினாறுமணிபும், கைகளிலே தனித்தனி பன்னிரண்டு மணிபும், மார்பிலே ஆந்றெட்டு மணிபும் கொண்ட மாலை தரித்தலாம். எல்லையளவாவது இன்ன தானத்திற் தரிக்கும் மாலை யின்வளவின்தாயிருக்க வேண்டுமென்பது. அது வருமாறு:—கையிற் தரிக்கும் மாலை கைப்பெருமையினதாகவும், விரமாலை விரத்தினளவாகவும், மார்பிற் தரிக்கப்படும் மாலை பிடர் முதல் காபி வரையினதாகவும், அல்லது மார்பு அளவின்தாகவுஞ் செய்யப்படுதலாம்.

உருத்திராக்க சொரூபலக்கணம்.

உருத்திராக்கத்தின் மூலம் பிரமதேவரும், காளம் விட்டுணு மூர்த்தியும், முகம் உருத்திர மூர்த்தியும், கேசரங்கள் சகலதேவதைகளும், உருமுழுவதும் திருவருட்சத்திரூபமுமாம் என்று ஆமங்கள் கூறுகின்றன. உருத்திராக்க மாலை யின் ரூத்திரம் பிரமரூபம் எனவும், அதன் வலப்பக்கம் சூரியன் டப் பெருமானுருவென்றும், இடப்பக்கம் விட்டுணு வடிவென்றும், முகம் சரசுவதியருவென்றும், புச்சம் காயத்திரி ரூபமெனவும், கேசாம் சாவித்திரி வடிவென்றும், கிரந்தி (முடிச்சு) பிரகிருதியருவென்றும் அந்நிவணவேத பாகமாகிய அக்ஷமாலிகா உபபிஷத்திற் சொல்லப்பட்டது.

பார்த்திவ ரூத்திராக்கமணி.

பிருதிவி சம்பந்தமான மண், மாம், கல் முதலியவற்றான் ஆக்கப்பட்ட உருத்திராக்கம் பார்த்திவ உருத்திராக்கம் எனப்படும். வேண்ணிற முதலியன வாய்ந்த உருத்திராக்கமணிகள் கிடையாவேல், மண்ணாலாயினும் மரத்தால்

ஆயினும், தருத்த கந்தாளால் ஆயினும், உருத்திராக்கம்போல முகமும் வளாகளும் அடிசொரு குழையாமற் செய்து தரிப்போல், அவர் முவேற் குலத்தோடும் சிவகதி யடைவரென்று நூல்கள் கூறுகின்றன. அங்ஙனமாயின், உண்மையான சிறந்த கண்டியை யணிவார் பலத்தை யாவரோ கூறவல்லவர் “கண்டியரி தாகின்மண் னாலே பணிக்கண்டி - கொண்டணிவார் முவேற் குலத்தோடும் - பண்டைவினை, விட்டிவின் னாள்வ ரெனின்வியன் கண்டிக்குக் - காட்டிடுவாரார் பலத்தைக் கண்டு” என்றார் மறைநாஞ்சம்பந்தரும்.

ஆக்கினேயமணி அல்லது பொற் கண்டிகை.

அக்கினி சம்பந்தமுள்ளது ஆக்கினேயம். அங்கியின் கூறாய பொன்னால் உருத்திராக்க மணிபோற் செய்தணிவதே ஆக்கினேயக் கண்டிகையாம். சிவபெருமான் அக்கினி வடிவரும், அக்கினிக்கதிபரும், அக்கினிக் கண்ணாரும், அக்கினி தாரணாரும், அக்கினிமேனின் குடுவோரும், அக்கினி பூதேசாரும் ஆகலால், அக்கினியின் கூறாய பொன்னாற்செய்த கண்டிகையும் அவாடியார்க்குத் தக்கதாம். அநேகர் பொன்னினாலே கண்டிகை செய்து தரிப்பது இக்காலத்து முண்டு. பொன் பிருத்திவியின் கூறாகாது தேயுயின் கூறுதல் வாதாக்கியம், நியாயசாஸ்யம், நிலகண்டியப் பிரகாசிகை முதலிய தருக்க நூல்களானறிக. மாதவப் பெருந்தகைச் சிவநானயோதிகள் கருத்து மிதுவே. வைணவர்க்குள்ளும் அநேகர் பொற்கண்டிகை தரித்துவரல் பாரம்பரியமாக விருக்கின்றது. அங்ஙனம் தரித்த வைணவக் குழுவினருட் பலர் இவ்வுண்மையறியாது இலந்தைக்காய் என உருத்திராக்கத்தை யிகழ்தலெவ்வறிவு கொண்டோர்?

நரிக்கும் உறுப்புக்களும் முக எண்களும்.

உருத்திராமகமணி அணிவோர் இரீயமத்தின்படி நரி
ப்பராயின் பெரும்பாணிப் பெருவர். சைவகு ஒருமுகம
ணி ஒன் டும், தலைக்கு இருமுகமணி பதின்மூன்றும், சிறோ
லார்ந்துவத்திற்குப் பதினொருமுகமணி முப்பத்தாறும், செ
ளிகளுக்கு ஐந்து, ஏழு, பத்து முகமணிகளில் யாதாவது
ஒன்வொன்றும், கழுத்திற்கு எட்டுமுகமணி முப்பத்திரண்
டும், வயிற்றிற்கு கான்கு முகமணி ஐம்பதும், ஒவ்வோர் புய
ங்களுக்கும் பதின்மூன்று முகமணி பதினாறும், இருமணிக்
கட்டுகளுள் ஒன்வொன்றற்கும் ஒன்பது முகமணி பன்னிர
ண்டும், எக்கிய உபவிதத்திற்குப் பதினாறு முகமணி நூற்
றெட்டும், மார்பினுக்கு எந்த முகமணிவளையினும் ஐம்ப
த்து நான்கும், அந்தந்த மந்திர பூர்வமாகத் தரிக்கக்கடவர்.

அக்க தீபிகை.

குடுமி யென்றென் தண்சிரத்திற்
குலவு மிரண்டிற் பன்மூன்று
தெய்குமே லதனிற் பன்னென்றிற்
சொலுமா குறு செவிகடமக்
கடுமைந் தேழ்ப்பத் தவைவெயான்றென்
ணதிலென் னான்கே களமுதரக்
கெட்டி வீ ரீகாம் பதுவாகிற்
கொ ளென்பான் மணிமணியே.
* தூவித் தீயேழ் தூற்றெட்டு
தூனிமாந் பிற்கெம் முகமேனாக்

† அவை ஒன்று—அவத்தன் ஒன்று. என அறிம்—எட்டு முகமணியில், 1-வது
புறப்பது—என்கு முகமணியில் ஐம்பது, ஒன்பது மணி—ஒன்பது முகமணி.
* தூல—உபபிதம். தூலி—அச்சம்—தந்த விகிதம். தோன்றிய உருத்திராமக
கடே—அணிபுத் தன்மை பித்தே,

தாலத் தரியீ ரைம்பரஞ
 நகமந் திரமோ டன்புடனே
 வேலன் றுளத முழுமுதலான்
 விண்ணோர் பெருமான் திரிபுரமுஞ்
 சால வெரித்தான் நன்னக்கந்
 தருகீ ரக்கந் தரிநீரே.

சந்தி தாரணம்.

உருத்திராக்க மாலையை எக்காலத்துந் தரிக்க வியலா
 தவர்; காலே, உச்சி, மாலை என்னுஞ் சந்தியா காலங்களிலா
 வதுதரிக்கவேண்டும். பட்டு வத்திரத்தினால் மணிமாலையைச்
 சுற்றிப் பெட்டகத்துள்ளே வைத்திருந்து, சுத்த வுடம்பின
 ராய்ச் சந்தியா காலங்களில் தரிப்பராயின், சிவபெருமான்
 பிரசன்னராய் வேண்டிய இம்மை மறுமைப் பயன்களை
 யெல்லா மீந்து, இறுதியிற் றந்திருவடிப் பேரின்பத்தையும்
 அளிப்பர்.

உருத்திராக்க உபவீதம்.

துயிசத்துவத்திற்காக உபவீதந் தரித்தல் விதியே.
 அவ்வுபவீதம் பருத்தி நூலாற் பெரும்பாலார் செய்து தரிக்க
 கின்றனர். சிலர் வெள்ளி, பொன் இவற்றிற் செய்து தரிப்பது
 முண்டு. இவையெல்லாம் பிரமஞானத்தை (சிவஞான
 த்தை) எளிதிற் கொடுக்க மாட்டரவாம். அதுபற்றியே தெய்
 வத் திருவருள் கைவந்து கிடைத்த தீழ்மலநாயனும் “நூ
 லுஞ் சிகையு றவலிற் பிரமமோ - நூலது காற்பாச நுண்
 சிகை கோசமாம்” என்று திருமந்திரத்திற் கூறி மறுத்தனர்.
 எளிதில் ஆத்துவித ஞானமாகிய திருவருண் ஞானத்தை
 யளிப்ப தெதுவெனில், உருத்திராக்க உபவீதமாம். அது
 நூற்றெட்டு மணிகள் கோவை செய்து, பிரசாத மந்திர

சுத்தத் தரிப்பட்டு மென்று வேதாசமங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆயிரமணிந்தவர் அரனெனப்படுவர்.

உச்சி, கழுத்து எனச் சொல்லப்பட்ட தானங்களால் லாவற்றினுஞ் சேர்த்து ஆயிரம் என்னுங் கணக்காக உருத்திராட்சமணி அணிந்தவர் யாவராயினும் அவரைச் சிவந்த சடைமுடியையுடைய பரமசிவன் என்று, விஷ்ணு பிரமன் இத்திரன் முதலிய தேவர்களும், மற்றைய கணத்தவர்களும் வணங்குவர் என்று வேதாசமங்கள் முழங்குமே யாயின் அவரை மணிதரென்று கூறல் பாவமே யாம்.

பிரமோத்தர கான்டம்.

ஆய மாமணி யாவிரம் புனைந்திடி லவரை
மாய குன்றுகள் புரந்தரன் யானவர் முதலோர்
பாயு மால்விடைப் பானெனப் பணிசுவ னென்றற்
றாய மாமணி மிலைந்தவர் மனிதரோ சொல்வர்.

தரியாமையால் வருங்குற்றம்.

உருத்திராக்கத்தைத் தரிப்பதற்குக் கூசுகின்றவர் மக்களுட் பதரெனப்படுவர். அக்கீழ் மக்களைச் சுத்த சாட்குண்ய பதியாகிய சிவபெருமான் வேறுத்துப் பார்த்தற்குக் கூசவர். அவர் செய்யும் சிவபூசை, சிவமந்திர செபம், சிவாலயசேவை முதலிய புண்ணியங்களெல்லாம் கிஷ்பலமாகும்.

கைவ சமயநேரி.

பூனாதே கண்டியினைக் கூசியும் புல்லியரைக்
கானாதே காணுமான்.

தரிக்குங் காலங்கள்.

சிவமந்திர செபம், சந்தியாவந்தனம், சிவபூசை, சிவத்தியானம், சிவாலய தரிசனம், சிவபூசண படனம், தேவார

நிருவாசக பாராயணம், அவைகேட்டல், தீர்த்தமாடல், விரதமூட்டித்தல், விரத்தஞ் செய்தல் முதலிய இவைசெய்யுங்காலங்களில் ஆவசெயமாசுத் தரித்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

தரிக்கலாகாத காலங்கள்.

சபலிக்குங் காலத்தும், மலசை மோசனத்தும், புணர்ச்சியினும், கோயினும், சனனசௌசம், மரணசௌசம் என்னுமிக்காலங்களிலும் உருத்திராக்க தாரணஞ் செய்தல் ஆகாவாம். ஆயினும் சிகையினும், காதுகளினும், உபவீதத்தினும் எப்போதுந் தரித்துக் கொள்ளலாம். உருத்திராக்கந் தரித்துக் கொண்டு மாமிச போசனம், மதுபானம், வியபிகார முதலிய பாவங்களைச் செய்தவர்களும், ஆசாரமில்லாது நடப்பவர்களுந் தப்பாது நரகத்தில் விழுந்து வருந்துவர்.

உருத்திராக்க தாரணமுறை.

எவ்வெத் தானங்களுக்கு எவ்வெவ்வளவு சொல்லப்பட்டதோ அவ்வவ்வளவு தரிக்க. முகம் முத்தைப் பொருந்தவும், அடி அடியைப் பொருந்தவும் இடையிடையேப் பொன்னுயினும், வெள்ளியாயினும், தாமிரமாயினும், முத்தானலும், பவளமாயினும், பனிங்காயினும் இட்டு, வெண்பட்டிலேனும் பருத்தியிலேனும் இருபத்தேழு இழையினு லாக்ஷியகிறிற் கொடுத்து, துனியிரண்டையும் ஒன்றாகக் கூட்டி யதிலே நாயாமணியை ஏறிட்டுக் கோத்து முடிசெய்து தரிக்க. பெள் வெள்ளி தாமிர முதலிய இவற்றையிடாது நாக பாசம், பிரமக்கிரந்தி, சாவித்திரி என்பவைகளுள் இயன்ற முடிச்சை யிடுதலுமாம்.

தரிக்குந் தானங்கள்.

குடுமி, தலை, காதுகள், கழுத்து, மாப்பு, புயங்கள், கைகள் என்னும் எட்டுமாம். ஸ்நானஞ் செய்யுங் காலத்திற்

உருத்திராக்கம் புரித்தல் வேண்டும். ஏனெனில் உருத்திராக்கம் மலிந்திருப்பதினாலும், கங்கா சலத்துக்குச் சமமாகும் என்று சிவாகமங்கள் முடிவாகு மாகலால்.

உருத்திராக்க பூசை.

உருத்திராக்கத்தைச் சிவலிங்கப் பெருமானாக நினைத்து அபிடேகங்கள் செய்து, புட்ப மாலைகள் சாத்திப் பூசை புரியக்கடவர். உருத்திராக்கத்தைப் பட்டு வஸ்திரத்திலிட்டு ஓம், கியூம், கரூம், உயும், ஜ்ஞாம், ஹலும், ப்ராம், ஹாம், ஹமாபிஸ், கிறம், ராம், மம், சுஷாம், சூம், சிசுஷாரவும், வம், நம : என்னும் மந்திரத்தால் அபிமந்திரித்து,

“ருத்திராஷ்ட விருஷ பிசாயாம் பூதசம்பூத யேதவே !
நேதரத்திரயாய ருத்திராய நமோலோக ஹிதார்மநே !!
என்னும் மந்திரத்தால் வந்தித்து, அபிடேக முதலியன செய்து பின்னர் எடுத்துத் தரிக்க வேண்டும்.

உருத்திராக்க தாரண மந்திரம்.

கண்டிகைமாலை தரிக்குங் காலத்து, தலை, நெற்றி, கழுத்து, இருகையம் நாபி, என்னும் ஐந்து தானங்களிலும் முறையே யகாராதி கார அந்தமான பஞ்சாஷ்டா நியாசஞ் செய்து, ஓம் ஸ்ரீம் சதாசிவாயநம:—ஓம் வன்னி சூரியசோமாதிபதாய நம:—ஷுத்திரிஞ்சத் தத்வாத் மகாய பரசிவாயநம:—ஓம் சோமாயை நம:—ஓம் சோமாயநம:—திரியம். பகாத்மநே நம:—ஸ்ரீ கண்டாயநம:—ஓம் ஸ்ரீ கண்டாதிமுர்த்தியாத்மகாய நம:—ஸ்ரீ சர்வஞ்ஞாய நம:—ஓம் சுகாசனாதி சோடசமுர்த்தி யாத்மகாய ஸ்ரீ கண்டாய நம:—ஓம் ஸ்ரீம் சோம கலாத்மகாய ஸ்ரீ சோமாதாயநம:—ஓம் துவாத் சாதித்தியா யாதிஷ்டாய ஸ்ரீமகாதேவாய நம:—ஓம் கேச

வாழித் தியாதிபாய உமாபதயே நம:—ஓம் சதருத்திர வித்
சுவாத்மாய ஸ்ரீவிச்வேச்வராய நம:—ஓம் ச.தஷஷ்டி.
கலாபேத உமாபுத்தாய ஓம் ஹம் சன்னஸ்தான பூதையே
சுவாத்மனே சர்வகால ரூபாய உமாபதயே நம: என்னு ம்
திரங்களைச் சொல்லித் தரித்தல் வேண்டும்.

தரிக்கும் நியமமும் மந்திரமும்.

உருத்திராக்க மணிபைக் குடுமியிலுந் தலையிலும் நகா
னமா மந்திரஞ் சொல்லிபும், காதுக ளிரண்டினும் தீப்புருட
மந்திரத்தினாலும், கழுத்தில் வுக்ஷோ மந்திரத்தினாலும், மா
ர்பில் வியோமவியாபீஷி மந்திரத்தினாலும், புயங்குளிலும் கை
களிலும் பிரசாத மந்திரத்தினாலுந் தரிக்க வேண்டும். உருத்
திராக்கமாலையை யன்புடன் றரிசிப்பவர்க்கு இலக்சுமடங்கு
பலமுண்டாம். பரிசித்தவருக்குக் கோடிமடங்கு பலமுண்
டாம். சரீரத்தில் தரிப்பவருக்கு ஆயிரகோடி மடங்கு
பலமுண்டாம். கையிற்கொண்டு செபித்தவருக்கு அநந்த
மடங்கு பலமுண்டாகும். ஆறுமுகமணி வலப் புயத்தினும்,
ஒன்பது முகமணி இடப்புயத்தினும், பதினொரு முகமணி
சிகையினும், பன்னிரண்டு முகமணி காதுகளினும், பதி
னான்கு முகமணி சிரத்தினுந் தரிப்பது உத்தமம்.

உருத்திராக்க தாரணபிரீதி.

ஒருமுக மணி தரிக்கிற் சிவனுக்கும், இருமுக மணி
தரிக்கிற் சிவசத்திக்கும், மூன்றுமுக மணி தரிக்கின் மும்
மூர்த்திகளுக்கும், நான்குமுக மணிதரிக்கிற் பிரமனுக்கும்,
ஐந்துமுக மணி தரிக்கிற் சதாசிவ மூர்த்திக்கும், ஆறுமுக
மணி தரிக்கின் அக்ஷரைத் தடிந்த ஆறுமுகப் பெருமானுக்
கும், ஏழுமுக மணி யணியின் சத்த மாதர்களுக்கும், எட்டு

முக மணி தரிக்கின் அட்டவீந்தியேசுரர்க்கும், ஒன்பது முக மணி தரிக்கிற் கங்கை முதலிய நவதீர்த்தங்களுக்கும், பத்துமுக மணி தரிக்கின் பத்துத் தீர்குப் பாலகர்களுக்கும், பதினொருமுக மணி தரிக்கின் பதினொருருத்திரர்களுக்கும், பன்னிரண்டுமுக மணி தரிக்கின் விட்டுணு முர்த நியாகிய வாசுதேவர் முதலிய பன்னிருவர்களுக்கும், பதின்மூன்றுமுக மணி தரிக்கின் சதருத்திரர்களுக்கும், பதினான்குமுக மணியணியின் அகவினி தேவதைகளுக்கும், அட்டவசுக்களுக்கும், பதினைந்துமுக மணிதரிக்கிற் சந்திரன் வருணன் முதலிய தேவர்களுக்கும், பதினாறுமுக மணி தரிக்கின் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள், பிரமா, விஷ்ணு, சிவ பெருமான் யாவர்க்கும் பிரீதியாம் என்றறிசு.

உருத்திராக்க அதிதேவதைகள்.

ஒரு முக மணிக்கு அதிதேவதை தற்பாகிவன்; இரு முக மணிக்கு அதிதேவதை ஸ்ரீகண்ட பரமசிவன்; மூன்று முக மணிக்கு அக்கினி தேவன்; நான்குமுக மணிக்குப் பிரமதேவன்; ஐந்துமுக மணிக்கு அதிதேவதை காலாக்கினி ருத்திரர்; ஆறுமுக மணிக்கு அதிதேவதை எம்பெருமா

மும்லாததன்-பிரமத், விட்டுணு, உருத்திரன். சத மாதான ஆகா-பிரமணி, ஸாமணி, மாகேஷி, செகி, வாதி உருத்திரன், இத்திரன் என்பவர்களும். அட்டவீந்தியேசுர ஆகா - அக்ஷர், ருத்ருமர், சிவோத்தமர், பாதேதிரி, பருத்திரர், நிதிருத்திரி, திரேகை, செகி நவவின்களும். பதினாறுமுகமணி - கைகை, யசுதி, சாமதி, ராமதே, சித்த, சாகேசி, சோதாசி, சோனாதி, தங்கபத்திரை என்பவரும். பத்திர திருப் பாகா - இத்திரன், அக்கினி, பிரமன், சித்திர, வசுதன், வாடி, குபேசன், ஸாமன், பிரமன், விஷ்ணு என்பவர்களும். பாதேதிரன், அக்ஷர், உருத்திரன் என்பவரும். சிவோத்தமன், ஸாமன், பிரமன், சிவோத்தமன், பாதேதிரன், பாகி, பாகி மிவன் என்பவரும். முப்பத்து முக்கோடி தேவ - ஆதித்திர பன்னிருவர், அக்ஷினி என்பவரும், சத பதினாறுவர், மாகேஷி என்பவரும். கோடி எட்டு முக்கோடி என்பவரும்.

ஞாய சப்பிரமணியக் கடவுளாம். ஏழுமுக மணிக்கு ஆதிசேடன்; எட்டுமுக மணிக்கு அதிசேவதை முன்னவராய விநாயகக் கடவுளாம். ஒன்பதமுக மணிக்கு வைரவ முர்த்தியாகும். பத்துமுக மணிக்கு விட்டுணுவும், பதினொருமுக மணிக்குப் பதினொருருத்திரரும், பன்னிரண்டு முகமணிக்குப் பன்னிரண்டாதித்தரும், பதின்மூன்று முகமணிக்குக் குமாரக் கடவுளும், பதினான்கு முகமணிக்குச் சிவமும் சத்தியும், பதினைந்து முகமணிக்குச் சதாசிவ நாயனாரும், பதினாறு முகமணிக்கு அனந்தேசுரருந் தேவதைகளாம்.

அவற்றின் பலன்.

ஒருமுகமணி தரிக்கிற் பிரம கத்தியைப் போக்கும். இருமுகமணி தரிக்கிற் கோகத்தியை நீக்கும். மூன்றுமுக மணி யணிந்தவர் ஸ்திரீகத்தி நீங்கப் பெறுவர். நான்கு முகமணி யணிந்தவர் நாகத்தி தொலையப் பெறுவர். ஐந்துமுகமணி யணிந்தார் புணரத் தகாதவர்களைப் புணர்ந்ததனால் வரும் பாவமும், புசித்த பாலன வல்லாசுவற்றைப் புசித்ததனால் வரும் பாவமும் போம். ஆறுமுகமணி தரிக்கின் அது பிரமகத்தி முதலிய மகாபாதகங்களை யெல்லாம் நாசமாக்கும். ஏழுமுகமணி தரிக்கின் கோகத்தியையும் பொற்களவையும் போக்கும். எட்டுமுக மணி யணிந்தார்குருபன்னியைப் புணர்ந்த பாவமும், பொற்களவும், துலா புருடதானம், இரணிய கருப்பதானம், திலபதூம தானம், சொன்ன பூமிதானம், சொன்னதேனு தானம், இலக்குமி தானம், திலதேனுதானம், சகத்திர கோதானம், இரணிய வசுவதானம், இரணிய கன்னிகாதானம், சொன்ன கசமுத விய தானங்களை வாங்கிய பாவமும், பிறர் அன்னத்தைக் கவர்ந்துண்ட பாவமும் நீங்கும். ஒன்பது முகமணி தரிக்க

கிள் ஆயிரம் பிராணசத்தியும், நூறுபிரமசத்தியும், பூதம், பிராணம், சர்ப்ப முரளிவற்று லாகும் விக்கினங்களும் நீங்கும். அணிமாமுருகிய நித்திரையும் முத்தியு முண்டாம். பத்துமுக மணி தரிக்கின், அது நாள் கோள் பேய் பூதம் பிரமராக்கதம் முதலியவற்று ஷண்டாகுக் தீங்குட னெல் லாவற்றையும் போக்கும். பதினொரு முகமணி தரித்தால் அது ஆயிரம் அசுவமேத பலத்தையும், நூறு வாசபேய பலத்தையும், இலக்ஷங் கோமேத பலத்தையுங் கொடுக்கும். பன்னிரண்டு முகமணி தரிக்கின் அது கோமேத பலத்தையும், அசுவமேத பலத்தையும், சுவர்ணதான பலத்தையுங் கொடுக்கும். பதின்மூன்று முகமணி தரிக்கின் அது சர்வா பீட்டத்தையுந் சர்வ நித்தியையுங் கொடுக்கும்; பிதாவையும், மாதாவையும், சகோதரரையும், புத்திரரையும், கரு வையுங் கொன்ற பாவத்தையும் போக்கும். பதினான்கு முகமணி தரித்தால் தேவர் முனிவர் முதலாயினோ டெல்லா ரையும் வசப்படுத்திச் சிவ பதத்தைக் கொடுக்கும். பதி னேந்து முக மணி தரிக்கின் சகல பாவங்களையும் நீரூக் கும். இந்திரன், பிரமன், விஷ்ணு முதலினோடு பதவிகளி னுள்ள போக வின்பங்களையும் வசமாக்கும். பதினாறு முகம் னி தரிக்கின் சிவசாயுச்சிவ வாழ்வை யளிக்கும். இவற்றுள் பதினாறு, பதினைந்து, பதினாறு முக மணிகள் கிடைப்ப தருமை யருமை.

தேதாந்த சிகாமணி.

வேதி யர்க்கின யத்தனக் கொண்ட விருக்குத்
 தீதி னமுத்தவன் கள்ளுண்ணி செய்க்கன்றி செற்றோன்
 போத நற்குரு தம்பலம் போன்கொனி பென்றும்
 பாத தேதினி வீக்குவன் பான்மணி தரிப்பின்.

செபமலை யிலக்கணம்.

உருத்திராக்கத்தைத் தரிப்பதே யன்றி, விபமத்தாம், தேவி விநாயகர் வைரவர் விபத்திரர் சக்தர் என்று மிவர்களின் மந்திரங்களை யுஞ் செபித்தற்கு, மாலையாக்கோள்ளுதலும் விசேடமாம். ஸீபஞ்சாக்காரதி செபிப்பதற்கு விரவினும் விரவிதை யெண்மடங்கதிகமாம். அதனினும் சங்கு மணிமலை பத்து மடங்கு அதிகம். அதனினும் புத்திர திப மணிமலை நூறு மடங்கு அதிகம். அதனினும் பன்னமணி மலை ஆயிர மடங்கதிகம். அதனினும் பழக மணிமலை பதினாயிர மடங்கதிகம். அதனினும் முத்துமலை இலக்டுமடங்கு அதிகம். அதனினும் தாமரைமணிமலை பத்திலக்டுமடங்கு அதிகம். அதனினும் பொன்மணிமலை கோடி மடங்கதிகம். அதனினும் தருப்பைப்பவித்திர முடிச்சுமலை பத்துக்கோடி மடங்கு விசேடித்தது. அதனினும் அக்ஷரமணிமலை நூறுகோடி மடங்கு அதிகம். அதனினும் மாணிக்கமலை ஆயிரகோடிமடங்கு உயர்ந்தது. மாகதமணிமலை விந்தமடங்கதிகம். அதனினும் பாதரசமணி கற்பமடங்கு அதிகம். அதனினும் உருத்திராக்கமலை யகந்தமடங்கு அதிகம். ஆகலால் உருத்திராக்கமணி மாலையையே செபமலைபாகக் கொள்க. “கண்டிகாம் தாலுநாபத்வா” என்ற சுலோகத்தாற்காமிக ஆகமம் விதத்துரைத்த செபமலைக்கு, இரண்டு முன்று, பன்னிரண்டு, பதின்மூன்று முகமணிகள் ஆகாவாம். க0அ, ௫ச, ௨௭ என்னும் அளவினவாய மணிகளாற்செய்க. மோட்சத்தை விரும்பினவன் இம்மூவகைமலைகளுள் ஒன்றாற் செபிக்க. முத்தியை விரும்பினவன் (௨௫) மணி கொண்ட மலை யினாற் செபிக்க. செபமலையை நாயகமணியில்லாமலுஞ் செய்தலுண்டு. அத்தலே பாவமுயில்லை; பலனும் அதிகம் இல்லை. செபிக்கும்போது செபமலை அச்சியர்

உத்தரத்திற் புனம்புப் பெயர்ச்சு பிரமேயனம்படா.
 ஆலாய் அகியம் திப்பாணுமன்னம் பரிசுட்டத்தினால்
 முடித் பெயர்ச்சு பெரிதாட்டவர். செபிக்கும்போது செப
 மாலையின்மணிப் பூம்போன்ற மணிச் சைவபூதப்பாவமுன்
 டும். அதனை நகையால் முள், திணும் வைத்தப் பெருவிரலி
 னாலே தள்ளிச் செபிக்க. முத்திகாமி செபமாலையை மே
 னோக்கித் தள்ளியடி, போகாமி கிழ் கோக்கித் தள்ளியடிஞ்
 செபிக்க. நாயக மணியைக் கடத்து செபிக்கிற் பாவஞ்
 சேரும்.

செபமாலையுமுணி கொள்ளு மிடத்து எல்லாம் ஒரே
 விதமான முகங்களை யுடையனவாகக் கொள்ளுதலே தகுதி.
 பலவித முகமணிகளையுந் கலந்து செய்யிற் குற்றமாகும்.

செபமலை கொள்வேன் அளவு, எழு, திக்கு ஆசனம்,
 பிரதிட்டை முதலியனவற்றையறிதல் முக்கிய மாதலாற்
 கூறுவாம்.

செபமணி யளவு.

செல்லிப் பழம்போன்ற மணி உத்தமம். இலங்கைக்
 கனிபோன்ற அளவினையுடைய மணிமத்தமம். கடலைப் பிர
 மான முள்ள மணி கனிபட்டமாகும். அதிபெரியவும், அதி
 சிறியவும், பின்ன முள்ளவும், இலகுவா யிருப்பவும், வீர
 னாம், கண்டம், ஜீரணம் முனிய குற்றங்க ளில்லாதனவும்,
 திடம், வட்டம், போன்மய முதலிய நன்மை வாய்ந்தவுமா
 ன மணிகளையே கொள்ளல் வேண்டும்.

உருத்திராக்க விசிட்டம்.

உத்தமமே யாமலகத் தின்கனிக்கொப் பானகண்டி -
 மத்திமமா சும்மில்கை வண்ணனிக்கொப் - பித்தலத்து,
 னீசஞ் சனவித் திண்பென்ன வேலினைக - பாசவிதம்பா
 ற்ற வினைப்பார்.

செபநாடி.

உருத்திராக்ஷ மணிமாலை கொண்டு செபிப்போர் முத்
தியை விரும்பிச் செய்யுமாள், பிங்கலை நாடி நிகழும் காலத்
தில் செபிக்கப்படவு். புத்தியை விரும்பினோர் இடைநாடி
யாகிய சந்திரநாடி நிகழும் காலத்திற் செபிப்பாராக. புத்தி
முத்தி என்னும் இரண்டனையும் விரும்பினார் பிங்கலை, இடை
என்னும் இருநாடிகளும் ஒத்து நிற்குஞ் சுழுமுனை யாகிய
பிரமநாடி நடக்கும் காலத்திற் செய்க. பிங்கலை நாடியா
வது பிராணவாயு வலமுக்கிற் சஞ்சரிக்குங் காலம். இடை
நாடியாவது அவ்வாயு இடமுக்கில் நிகழ்ந்து நிற்குங் கால
மாம். சுழுமுனையாவது அவ்விரண்டிற்கும் நடுவே நிற்குங்
காலம்.

திக்கின் பலன்.

உருத்திராக்ஷ மணி கொண்டு செபிக்கும் காலத்து,
கிழக்குத் திக்கு கோக்கிச் செபிக்கின் உலகவசிய முண்டா
ம். தென்கிழக்கு ஆயின் வியாதி யுண்டாம். தெற்கெனில்
அபிசார விருத்தி. தென்மேற்கு ஆனால் துவேஷ முண்டா
கும். மேற்கு கோக்கிச் செய்தால் தளலாபம் உண்டு. வட
மேற்கு ஆனால் ஆசுருடனம் மேன்மேல் வளரும். வடக்கு
முகமாகிருப்பின் சாந்தி விளையும். வடகிழக்கு முகமாக
விருந்து செபிக்கின் சிவசாயுச்சிய முத்தி சித்தியாம்.

செப ஆசனங்களும் பலமும்.

யோகாசனங்கள் ஆகிய சித்தாசனம் முதல் அர்த்தா
சனம் இறுதியாக உள்ள எண்பத்து நான்கினுட் சிறந்த பத்
திராசனம், முத்தாசனம், மயூர ஆசனம், சித்தாசனம், பது
மாசனம், சுவத்திகாசனம், வீராசனம், கோமுக ஆசனம்

மகாபலாம் என்பன, வெபத் செய்தற்காவது, விபுதி உருத்
 திராக்க தாரஸஞ் செய்தற்காவது உத்தமோத்தமமாகும்
 அன்றொல் என்னிய காரிய மெளிதி எய்தும். இவையன்
 றிக் கிருஷ்ணசனம் ஞான விருத்தியையும், புலித்தோல்
 ஆசனம் முத்தி இலக்குமிகரம் என்பவற்றையும், வஸ்திர
 ஆசனம் வியாதி தீவிர்த்தியையும், கம்பள ஆசனம் செளக்
 கியத்தையும், சித்திரக் கம்பள ஆசனம் அறம் பொருளாதி
 யவற்றையும் தரும். வேணு ஆசனம் தரித்திரத்தையும்,
 பட்டாண ஆசனம் (கல் ஆசனம்) வியாதினையும், பூமி யாச
 னம் துக்கத்தையும் மத்திர நிர்ப்பலத்தையும், தாருகாசன
 ம் கேட்டிணையும் வியாதிகளையும், திரணாசனம் புகழ் கசி
 வைபும், பல்லவ ஆசனம் சித்த விப்பிரமத்தையும், கறுப்பு
 வத்திர ஆசனம் அபிகாரக் கிரியைகளையும் உண்டாக்கு
 மென்று மதங்க ஆசனமும் உரைக்கின்றது.

உருத்திராக்க விசிட்டம்.

கருமானுரிஞான விர்த்தியினைக் காட்டும்
 வரிவேங்கைத்-தோன்முத்தி வாய்க்கு - முரமுடைய
 கம்பளக் துன்பங் களையு மிழைக்கலிங்கம்
 வெம்புமுட னேயினைவிட் டும்.

மாப்பலகை யாக்கும் வறுமையினை வண்கல்
 வருத்தம் பிணியால் வடிவை - யுரத்தலில்
 துன்பக் தருமிவற்றை யெல்லாந் துறந்துறைக
 வன்புடன்முன் சொன்னுத னத்து.

ஆசனத் தீர்டு.

சித்தமரி டுண லேனஞ் கடமீன் கூர்மக்
 திரிசூஷக் குக்குடமே கருட நாகம்
 பத்திரஞ்சே வியாசமிபக் கடமே யோனி
 பதமம்பதா சனக் கிளிட்டஞ் சிலைப் படை

யத்தமுடைய சீமந்தம் வாசமாதி
யாறமென்பா னுன் லெற்ற எதிமென்ப
மெத்தமே பன்னாறுமா வக்கவட மினை நேயர்
மேற்கோடும் செந்நின்வரு பலமுனக்கு நேகா.

செபமலைப் பிரதிட்டை.

முற்சொல்லிய இலக்கணப்படி கோவை செப்த செப
மாலையை, பரமசிவனைப் பூசை பண்ணுவதுபோற் பூசை
செய்து கொள்ளக் கடவர். பிரதிட்டை செய்த மலைகொ
ண்டு செபிர்கினன்றிப் பெரும்பய நெய்தாரெனச் சிவாக
மங்கள் செப்பாநிற்கும். அப்பிரதிட்டையைக் கூறுவாம்.
உருத்திராக்ஷ மாலையைச் சுத்தமுள்ள மண்டபத்திலே பீட
மொன்றனில் எழுந்தருளச் செய்து, ஓம் சத்தியோகாதாயநம
என்று எண்ணெய்க் காப்பு முதலியவற்றால் அபிஷேகஞ்
செப்து, ஓம் வாமதேவாயநம என்று குச்சுப்புல்லுச்சாத்தி
ஓம் இருதயாயநம என்று கந்த புட்பங்கள் சாத்தி, ஓம் அகோ
ராயநம என்று தூப தீபங் கொடுத்து, ஓம் தற்புருஷாயநம
என்று திருவொற்றாடை சாத்துக. அதன்பின் ஒவ்வோர்
மணியையுந் தொட்டு ஓம் ஈசானாயநம என்று, தூறு தூறுரு
வீற் குறையாமல் அபிமந்திரித்து, நாயக மணியைத் தொ
ட்டு ஈசானுதி பஞ்சப் பிரம் மந்திரங்களினுலே தூறு உருக்
குறையாமற் செபித்துப் பூசை செய்து கொள்ளக் கடவர்

செபமலை வகையும் பலமும்.

இங்ஙனங் கொள்ளப்பட்ட செபமலை யில்லாவிடின்
புத்திரதிபமலை, சங்குமணிமலை, பவளமணிமலை, முத்து
மணி மலை, படிசு மணிமலை, தாமரை மணிமலை, பொன்
மணிமலை, தருப்பை முடிச்சு மலை பென்னு மிவைகளி

தெய்வம் உயர்ந்த பொய்யாதவன். இவனாகும் கிடை-
யாபாய் பாய் சிவபிரமணர், சிவன் திரை மிகுலையுள்
பொய்யாதவன் பாய் பொய்யாதவன் பாய் பொய்யாதவன் செபித்
தாயின் வாய் பாய் பாய் மடங்கு அநிகழும்; அநினிதும்
புத்தாயிபாய் பாய் செபிக்கின் பத்த மடங்கும், சங்கும
னினிலையால் வரும் பாய் அந மடங்கு அநிகழும், பாய்
மாய் பாய் வரும் பாய் அந மடங்கு அநிகழும், பாய்
மாய் பாய் வரும் பாய் பதினாயிர மடங்கு அநிகழும், முத்து
மாய் பாய் வரும் பாய் இலாகம பங்கு அநிகழும், தாமரை
மாய் மாய் பாய் வரும் பாய் அநினிதும் பத்திலக்கம் பங்கு
அநிகழும், போன் மாய் மாய் பாய் வரும் பாய் கோடி
மடங்கு அநிகழும், தருப்பை முடிச்சால் வரும் பாய்
கோடாகோடி மடங்கு அநிகழுமாய். உருத்திராக்க மாய்
கொண்டு செபித்தலால் வரும் பலத்திற்கோ ஓளளின்னு.
அது அநந்த மடங்கு அநிகழென்க. இவ்வாறு சைவபுரா
ணத்திற் சொல்லப்பட்டது.

விரலிறைகளாற் செபிக்குமுறை.

விரலிறை கொள்ளு மிடத்து வலக்கையை உத்தரீயத்
தால் முடிச் செபிக்கவும். பிராதக் காலையில் நாடிக்கு
கேராகவும், உச்சிக் காலத்தில் மார்பிற்கு கேராகவும் கை
யை வைத்துக் கொண்டு செபிக்கக் கடவர். விரல் இறைக
ளுள் அணிவிரலின் நடுவிறையைப் பெருவிரல் கொண்டு
முதலிற் றோட்டு, பின் மூன்றா மிறையையும், நடுவிரலின்
மூன்றாமிறை இரண்டாமிறை அடியிறையையும், அணி
விரலின் அடியிறை, சிறுவிரலின் அடியிறை, இரண்டாம்
மூன்றா மிறைகளையும், அதன்பின், அணிவிரல் நுனி, நடுவி
ரல் நுனி, சுட்டுவிரல் நுனிகளையும், அதன் பின்னர்ச் சுட்டு

பிரதீப முன் பன் மெண்டாம் இறைமையுள், அடியிறை
பையர் தொட்ட முறையே யென்னி முடிக்கவும்.

உருத்திராக்க மாலைபின் பயன்.

உருத்திராக்கத்தைச் செபமாலையாகக் கொண்ட விட
த்து தூற்றெட்டு அல்லது முப்பது கொண்ட மாலையாற்
செபிக்கின் குற்ற மற்ற ஐசுவரியமும், இருபத்தேழு உள்
ளவற்றாற் செபிக்கின் அழியாத பதவிச் செல்வமும், இரு
பத்தைந்து கொண்டவற்றாற் செபிக்கின் விவசாயச்சிய
முத்தியும், ஐந்து மணி கொண்டதனாற் செபிக்கின் போக
மும், ஆறுமணி சாந்தியும், இருபத்தாறில் செபிக்கின் செ
ல்வவிருத்தியும், இருபத்தெட்டுள்ளதனாற் செபிக்கின் புஷ்
டியும், முப்பத்திரண்டு டெயதனல் வெற்றியும், ஐம்பதினாற்
காமிப கருமப் பிராத்தியும், தூற்றைந்துமணி கொண்
டதனாற் போக மோட்சங்களுஞ் சித்திக்கும். பதினைந்து
கொண்ட மாலையாற் செபிக்கின் அபிசார முண்டாம்.

வாயுசங்கிதை.

நன்கா முப்பதினாற் செபிக்கினவையில் பொருளுன் டாமொருமு
வொன்பான் மணியிற் செபிக்கி ஸு தயர்ந்த செல்வ முண்டாமால்.

இருபத் தைந்து மணியி னாற்செபிக்கின் முத்தி யெய்துமா
லரிய மணிகன் பதினைத் தாற்செபிக்கி லாபி சார்த்தான்.

உருத்திராக்க வீசிட்டம்.

முத்திக்கை வையத்தினுன் முற்றுஞ் செபமாலை
புத்திக்கு தூற்றெட்டா ரும்புலி - னத்தமுமாம்.

செபிக்கும்வகையால் வரும்பலம்.

உருத்திராக்க மாலைகொண்டு செபிப்போர், மேருமணி
யென்னும் நாயக மணியை யெண்ணிற் சேர்க்காமற் செபிக்
கக்கடவர். செபிக்கும் போது துறவறத்தார் செபமாலை

யை மேலாயிற், திண்டித்தார் கிழவனும் தள்ளக்கூடவர். தள்ளாடிடத்தக்க பெருவிரலாற் நள்ளின் அடைதற் சரிய முத்திப் பேசுண்டாம். சுட்டு விரலாற் நள்ளின் சத்தரு வெற்றி யுண்டாம். கடுவிரலாற் நள்ளின் தீரயிய விருத்தி யுண்டாம். அணிவிரலாற் நள்ளினால் வியாதி நீக்கமும், நிறுவிரலாயிற் சுகல கன்மையு முண்டாம். பாளத செபத்திற்கு மாலையை மேலேற்றியும், உபாஞ்சு வாசகம் என்பவற்றிற்கு மாலையைக் கீழிறக்கியுந் தள்ளுக. முன்னைய மாளத செபத்திற்குப் பெருவிரல் அணிவிரல்களாலேனும், உபாஞ்சினுக்குப் பெருவிரல் கடுவிரல்களாலேனும், வாசக செபத்திற்குப் பெருவிரலாலேனும், சுட்டு விரலாலேனும் தள்ளக்கூடவர்.

செபிக்குந் தானங்கள்.

உருத்திராக்க மாலையைக் கையிலேந்திக் கொண்டு வீட்டினிருந்து செபிக்கின் ஒருமடங்கு பலமும், பசுக் கோட்டத்தி லிருந்து செபிக்கின் தூறு மடங்கு பலமும், கந்தள வனம், ஆரணியம் என்னு மிவைகளில் இருந்து செபிக்கின் ஆயிரமடங்கு பலமும், மலையிலிருந்து செபிக்கிற் பதினாயிர மடங்கு பலமும், கடற்கரை நதிக்கரைகளி லிருந்து செபிக்கின் இலக்க மடங்கு பலமும், விநாயகர் ஆலயம், சிவாலயம், தேவி குகாலயங்களிலே இருந்து செபிக்கிற் கோடி மடங்கு பலமும், அந்தக் கடவுளின் திருமுன்னர் இருந்து செபிக்கின் அளந்த மடங்கு பலமு முண்டாம். சூரியன், சந்திரன், அக்கிவி, சூரு, திபம், நதி, பிராமணர், பசுக்கூட்டம் என்பவற்றிற்கு முன்னர் எதிர்முகமாக இருந்து செபிக்கக் கூடவர். கீழ்க்கு கோக்கிச் செபிக்கின் விரும்பிய பொருள்கள் யாவும் தமது அருகில் வரப்பெறுவர். தெ

ற்கு நோக்கிச் செபிக்கும் அபிசார முடையவாவர். மேற்கு நோக்கிச் செபித்தோர் இட்டசித்தி யடைவர். வடக்கு நோக்கிச் செபிப்போர் விபாதிகள் நீங்கப் பெறுவர்.

செபிக்கக்கூடாத தானங்கள்.

நாற்றெருக் கூடு மிடத்தினும். படுக்கையிலும், நடந்து கொண்டும், நின்று கொண்டும், இருளினும், அசுத்த பூமியினும், வாகனத்தின் மேலும் இருந்து கொண்டு செபிக்கக் கூடாது. செபிக்கு மிடத்து அங்கி தரித்திருத்தல், தலையில் வஸ்திரமணிந் திருத்தல், குடுமியை விரித்து விடல், கௌரீனம், பவித்திரம் என்னு மிவை யணியானை, வார்த்தை யாடல், சமுத்திற் புடைவை சுற்றி யிருத்தல், ஆசார மில்லாமை, கோபம், பெருகை புரிதல், தும்மல், சோம்பல், காறியுமிழ்தல், சண்டாளரைப் பார்த்தல் என்னு மிவைகள் ஆகாவாம். இவைகளுள் ஒன்று நேர்ந்தால் மும்முறை யாசமனம் புரிந்து, அங்க நியாசஞ் செய்து செபிக்கக் கூடவர்.

உருத்திராக்கங்களுட் பூசைக்குச் சிறந்தன.

உருத்திராக்கத்தைச் சிவலிங்கப் பெருமானாக நினைத்துப் பூசிக்க. அவற்றுள்ளும் பூசைக்குச் சிறந்தனவாகக் கூறப்பட்டனவுமுள. அவை வருமாறு:—

ஒருமுக முள்ளமணி, ஐந்துமுக மணி, பதினொரு திருமுக மணி. அருள் பெருந்திய பதினான்குமுக மணி என்னு மிம்மணிகளே பூசித்தற்கு மிகச் சிறந்தவைகளாம். இவைகளுள் ஒன்றை நாடோறும் அருச்சித்து வழிபடுவோர் மேலான செல்வ மென்னும் பெரும்பேற்றை யடைவார்கள் என்று வேத சிவாகமங்கள் விளம்புகின்றன.

உருத்திராக்க முண்டாகுந் தானங்கள்.

ஒருமுடிமணி முதற் பதினாறு முடிமணி வையுமுள்ள பெருமணிகள், தீர்த்தபாசில் தேபாளம் என்னுந் தேசத்தில் விளைவன்றன. கௌரிசங்கம், சாலக்கிராமம் முதலியனவும் அங்கேயே தோன்றுகின்றன. இமயமலைக்கு அணித்தாய், கங்கை முதலிய புண்ணியநதிகள் பொருத்தியதாய், சாவணயாவி, பதுமை, மானசராக என்னுந் திவ்விய தீர்த்தங்களைபுஞ் சார்ந்துள்ளது அத்தலமே. ஆதலால் சாலவனம் என்னும் புண்ணிய ஷேத்திரம் அதவே யென்ப. ஆங்குள்ள பாரம்பரிய அரசர் ஆங்கில அரசிற்குட்படாது சுவதந்திரமாயானும் வன்மை யுடையர். அது இவ்வுருத்திராக்கப் பலன் என்பது நன்கு விளங்குகின்றது. ஒருமுடி மணி முதற் பதினாறு முடிமணி வையுமுள்ள வெண்ணிற மணி முதலாய் என்பது வகை யுருத்திராக்கங்கள் யாவும் அவ்வரசர் பூசாமண்டபத்தில் இருக்கின்றன. அவற்றை காதோறும் பூசித்தே தாம் உணவை யுண்பர். உருத்திராக்க தானம் அடியார்களுக்கு அவ்வரசரால் முறையே செய்யப்படுகின்றது. செபமணிகள் சிங்கப்பூர் என்ற தலத்தில் விளைகின்றன. இவ்விருவகை மணிகளும் கச்சி ஷேத்திரத்திலே கொண்டு வரப்பட்டுத் துளை முதலிய இட்டுச் சுத்தப்படுத்தப்படுகின்றன.

கண்டிகைச் சுத்தி.

உருத்திராக்க மணியாவது, மலை யாவது கையினின்றுத் தவறிக் கீழே விழுமாயின், எடுத்துக் கண்களிலே யொற்றிக் கொண்டு, சுத்தோதகத்தால் அபிஷேகஞ் செய்து, மலர்கொண்டு அருச்சித்து, காயத்தி மத்திரம் தூற்றெட்

செபம் செய்யப் பாலத்தில் அத்தனர் முதலிய மூன்று குலத்தாரும் ஓம் என்னும் பிரணவங்கூட்டிச் செபிக்க. காலாறு குலத்தாய் வேளாளர் அப்பிரணவ மில்லாமலே செய்பக்கடவர்.

மேளமத்திர செபத்தில் ஒவ்வோர் மந்திரங்களிலுங் குருவையும் ஐம்பது அக்ஷரங்களையும் உச்சரித்துக் கொண்டு, செபத்தின் முதலிடை அடைகளிலும் மாதிருகாஷ்டாத்தோடு செபித்தல் முறையாகும். மேளமத்திரம் மாலாமந்திரம் எனவும் பெயர் பெறும். இது விருத்தாப்பியத்தில் அதிகபலத்தைத் தரும். ஏனைய மந்திரங்கள் யெளவன காலத்து அதிக பலத்தை யளிக்கும். பூத முதலிய மந்திரங்கள் இளமைமீற் குறைந்த பலவை யளிக்கும். பஞ்சாஷ்டாம், குக சடாஷ்டாம் எக்காலத்தும் பலனளிக்குமா. ஸ்வாகா, கம; சேஷ பதங்கள் இம்முன்னும் ஸ்திரி புமசு கபஞ்சக விங்கங்களாம். வசியம், உச்சாடனம், விடம் என்னும் பிரயோகங்களிற் புருட தெய்வங்களும், வியாதி நீர்கத்தில் ஸ்திரி தெய்வங்களும், ஏனைய வாகியங்களில் கபஞ்சக தெய்வங்களும் கொள்ளப்படற் குரியன சத்துரு பிசங்களை யுடைய மந்திரம் காசத்தைச் செய்யும். செப அளவு சொல்லப்படாத மந்திரங்களைச் செபிக்கும் அளவு, எட்டு இலங்கமாகச் சொல்லப்படும். சால மந்திரங்களுக்கும் உய் காலமே மிகச் சிறந்தது. மாதிருக மந்திரம், ஐம்பது உருத்திர பேதங்களோடும், அத்துணை உருத்திரி பேதங்களோடும் விளங்கா நிற்கும்.

அசபா மந்திர செபம்.

அசபா காலத்திரி, மந்திரங்களுள் விசேடித்தது. அது ஹம்சம், லோஹம் என்னும் இருவகைத்தாய் விளங்கும்.

அசபாகாயத்திரி எனினும், அசபைகளினும், சீவமந்திரம் எனினும், அங்குசமந்திரம் எனினும் பொருந்தும். இது முதலிற் சிவபெருமானிடத்தி னின்று நத்திதேவரும், அவரிடத்தினின்றும் பிரமதேவரும் அவரிடத்தினின்று சுக்கிரனும், அவன்வயி னின்றும் கயமுனிவரும், அவருழை வியாழப் புத்தேளும், அவருழை நின்று முனிவரும் பெற்றுப் பூமியிற் பார்த்தது. இதனை யன்புடன் செபிக்கின் இதந்தவர் தயிவினின்று எழுவார்போல் எழுந்திருப்பர். அன்றி கிளைந்த வெலாங் கைகடும். முத்தியுஞ் சித்திக்கும். இதற்கு அகிதேவதை சிவபெருமானே. தேவதை, விநாயகக்கடவுளாகிய பரமாங்குசனே. பீசம்-ஹம். சத்தி-சுவாகா என்பதாம். கிலகம்-ஸோகம் ஆகும். காகியாசஞ் செய்து, உரிய பல்லவத்தால் அங்கநியாசம் செய்து, அருணோதயகாலத்திற் செபிக்கத் தொடங்கி, அத்தமயனத்திற்குள் இருபதினாயிரத்து அறுபது அங்குச செபிக்க. கணபதிக்கு ௧௦௦, பிரமற்கும் கிட்டினுவுக்கும் அவ்வளவு, உமாபதிக்கு ௧௦௦௦, சீவான்மாவிற்கு ௧௦௦௦, பரமான்மாவிற்கு ௧௦௦௦, குஞ்சாரியனுக்கு ௧௦௦௦ ஆக, “அசபாகாயத்திரி மந்திர செபம நிவேதியாயி” என்று செபிக்க. இதனை மௌனமாகவே யிருந்து செபிக்க. “உன்னும னுன்னு முரைமந்திரம்” என்று வில்லி புத்தூரர் பாரதமும் கூறுவது காண்க.

நிர்மல பஞ்சாக்கார செபம்.

எல்லாமந்திரங்களிலும் மிகச் சிறந்தது ஸ்ரீபஞ்சாக்காரமே. அதற்கு ஒப்பானதும் உயர்வானதுமான மந்திரங்கள் ஒன்று மில்லை. இப்பஞ்சாக்காரம் பலவகையாதலை இத்தால் உரு-ம உச-ம்பக்கங்களிற் காண்க. அத்தப் பஞ்சாக்காரங்கள் எல்லாவற்றிலும் மேலது நிர்மலபஞ்சாக்காரம். அது, நிர்மல

சாக்கி பஞ்சாங்கம், சிம்ல சோப்பன பஞ்சாங்கம், சிர்
மலகபூத்தி பஞ்சாங்கம், சிர்மல தூய பஞ்சாங்கம், சிர்
மல தூயபூத்தி பஞ்சாங்கம் என ஐயுடைக்கப்படும். அவற்றி
ன் வகையை யெல்லாஞ் சீத்தாந்த மாதனம் என்னுந் தா
ட்டி யுள்ளாம். ஆங்குக் கண்டுணர்க. இவை மற்றைக்காலங்
களைப் பார்க்கினும் அர்த்தராத்திரியிற் செபிசின் மிகுந்த
பலனை யளிக்கும். இவற்றை யதுட்டித்துச் செபித்தவர்
சர்வசித்திகளையும் பெற்றுச் சிவஞானம் அடைந்து திருவ
ருளுருயினராய் அத்துவித முத்தியை யடைவார்.

உருத்திராக்ஷத்தாற் பயனடைந்தவர்.

உருத்திராக்ஷ தாரணத்தானும், தரிசனத்தினாலும்,
பரிசுத்தானும், இகபர சாதனங்களை யடைந்த வுயிர்த்தோ
கைகளோ அளவில்லனவாம். அவை டொகையை வரைய
றுக்க மினைப்பது இதுகாறும் இறங்காரை யிவ்வளவினர்
என்று என்னுவது போலும். ஆயினும் முக்கியமான சில
ரது சரிசத்தைக் காட்டுவாம். கந்தி யென்னுந் தேசத்திலே
யுள்ள சிவதலத்திலிருந்த கந்தை பென்னுந் தேவதாசியால்
வளர்க்கப்பட்ட சேவலும், குரங்கும் உருத்திராக்ஷ அணி
யப் பெற்றமையால் உயிர் துறந்தவுடன் முறையே கால்மீர்
தேசத்து அரசனான பத்திரசேனன் மனைவியிடத்திற் கதன்
மா என்னும் பெயரை யுடைய புத்திரனாகவும், அவன் மக்
திரி மனைவி வயிற்றில் தாரகன் என்னும் பெயரை யுடைய
புத்திரனாகவும் பிறந்து, உலகு தனிபுரந்த சிவசாயுச்சிய
முத்தியை யடைந்தன. அணிவித்தமையால் ஈந்தையும் அந்த
க்கதி யடைந்தான். புட்கர தேசத்து அரசனாகிய சௌமிய
ன் என்பவன் அணித்து சத்துருபயம் நீங்கப்பெற்றான். அவ
ன் மனைவியாகிய வசுமதி என்பவன் தரித்துவிசேட அழகும்

சம்புத்திரப்பெறும், வெபெருமான் நிருவகுளம் பெற்றான். காலஞானி என்னும் அரசி தன்னாயகனான கமலார்கனென்னும் அரசன் நன்னிப்போல உருத்திராக்கர் தரியாமையால் அவனொருகூடச் சம்மதிக்காது, விஷ்ணுவால் அதன் பெருமையை யுபதேசிப்பித்தத் தரிப்பித்து வாழ்ந்து முத்தியடைந்தாள். பூச்சக்கர மென்னும் நகரத்திருந்த குப்பிரதீபர் என்னும் பிராமணர் தங்குலத்தோடு முத்தியடைந்தார். ஒரு பூனை யுருத்திராக்க தாரணஞ் செய்து காணப்பட்டமையால் இந்திரனும் வணங்கித் தன் ஐந்தருவு னொன்றைக் கொடுத்து அனுப்பினன். மகாபாதகங்களைப் புரிந்த சநித்திரன் என்னும் வேதியன் சிவலோக மடைந்தான். மாகர நாட்டிலே யிருந்த தாந்திகள் என்பவன் இதனை யணிந்தமையால், காளி தேவியாற் பலியாக வுண்ணப்பட்டாது வரங்கள் பெற்று அரசாண்டு முத்தியை யடைந்தான். இவ்வாறு அநேகருள். அவைகளை யெல்லாம் உண்மை நூல்கள் வாயிலாக அறிபக்கடவர்.

இலிங்க தாரணம்.

சைவ சமயிகளாய், ஓராகம விதிப்படி தீர்க்கை பெற்ற ஒழுக்கினருட் சிலர் சிவகேத்தாமாய் கண்மணியை விடுத்து இலிங்க தாரணஞ் செய்து வருகின்றனர். அங்ஙனம் தரிப்பது குற்றமன்று. ஆயினும் அதனால் வரும் பலம் அற்பமென்றதனாலே சுத்த வித்தைகளு ளோன்றாய் குதசங்கிதையும் “மெய்திமுஞ் சிவாகமத்து மேவுதீக்கையர் சிலரே கைதிலிங்க தாரணஞ்செய் வாரதுவுங்கூடாது” என வேறுத்துக் கூறினா. அன்றியுஞ் சிவஞானப் பெருஞ் செல்வராய், சைவ சித்தாந்த பரமாசாரியர்களுள் ஒருவர் ஆய திரு னாக்கரசு நாயனாரும், “எவரேனும் தாமாக விலாடத்திட்ட

திருநெல்லை சாதனமும் கண்டா லுள்ளி - அவராதே யவரவ
ரைக் கண்டபொது அந்தந்தமைத் திருநெல்லை குவந்து
கோக்கி - யிவந்தேவரவர்தேவ ரென்று சொல்லி யிரண்
டாட்டா தொழிந்தீசன் நிறமே பேணிக் - கவராதே தொ
ழமடியார் கெஞ்சி னுள்ளே கன்றாப்பூர் கடுதநியைர் காண
லாமே" என விழுதி ருத்திராக்கங்கனையே சிவசின்னங்க
ளெனவும், அவற்றை யாணித்தவரே மேலானவ ரெனவுக்
திருவாய் மலர்த்தருளி யிருக்கின்றனர். அன்றி, இலங்க தா
ணத்தை விதந்தாசல்லர். இவற்றை யெல்லா முணர்ந்து அக்
கத்தையே தரித்து உய்யக்கடவர்.

ப ர ம த ம ரு ப் பு.

சிவசின்னங்கள் என்னும் விழுதி ருத்திராக்கங்கள்
அணிவதனால் யாதோர் பிரயோசனமு மில்லை யென்று
கிறிஸ்தவர்களும், திருநீற்றை அணிதலும், உருத்திராக்கங்
தரித்தலும் உறுதிப்பயனைக் கொடுக்கா வென்றும், அவை
கள் காராயண முர்த்திக்கு உகந்தன வல்ல வென்றும், திரு
மண் கொண்டு ஊர்த்துவ புண்டா யிடுதலும், துளசி மணி
தரித்தலுமே வேத சம்மதமும், உறுதிப்பயனைக் கொடுப்ப
தும், கோதனுக்கு உகந்ததுவுமா யுள்ளதுவென்றும், அவ
னாலும் அவனடியாராலுத் தரிக்கப் படுவன மன்னுளசிகளே
யென்றும், வைணவர்களுட் பெரும்பாலாரும் கூறித்திரி
கின்றனர். அவற்றிற்கு வேதாக்கம் உபபிடத புராணாதி பிர
மாணங் காட்டுவரேல், பாமொப்புவதற்குத் தடையின்று.
அங்ஙனம் ஒரு நூல்களிலாவது ஒரிடத்திலாவது கூறப்படா
திருக்கவும், யாம் அவர்கட்கும் எமக்கும் பொதுவான
வேதங்கள் உபபிடதங்களி னின்றும், அவர்கட்கே சிறப்பு
நூல்களாயுள்ள இராமாயணம், பாரதம், ஈலாயிரப் பிரபந்தங்

களி விரும்பும், விஞ்ஞானமும் அவரடியாரும் விபூதி ருத்திரா
க்க தாரணரோ யன்றி, மண்ணையுக் துளசி மணியையுக் தரி
த்தவர், அல்லது தரிப்பவர் அல்ல என்பத்கூட்டி. நிலைநிறுத்
தும்போது, அதனை யொட்டித் தாமுந் தம்மைச் சார்த்தா
ரும் விபூதி ருத்திராக்கங்களைத் தரித்து உய்தலும், உய்தித்
தலும் முக்தியை கடமையேயாம். இராமாயணப் பிரமாணம்,
வேதோபநிடத புராண மிருதியாத் பிரமாணங்கள் முன்
னாக் காட்டியுள்ளாம். மற்றையவற்றையுங் காட்டுவாம்.

மஞ்சபாரதம் - சாந்திபருவம்.

ஆயுஷ் காமோத வரானுக் பூதி காமோதவா நர:

நித்யம் வைதராயேத் பஸ்ம மோக்ஷ காமீச மைத்விநு:

“தர்மன் முதனிய பாண்டவர்களே! ஆயுள் விருத்தி
யை விரும்புகின்றவனும், செல்வத்தைப் பிச்சிச்சிகின்றவனும்,
மோக்ஷத்தை யடைய அவாவுகின்றவனும், நாடோறும்
பசுமத்தையே (திருநீற்றையே) தரித்தல் வேண்டும்.” என்
னுஞ் சுலோகத்தின்படி விபூதிதாரணம் பெறப்படுகின்றது.
மண் தாரணம் சொல்லப்பட இல்லை.

அங்ஙனமே, தருமன் முதனிய பஞ்சபாண்டவர்களுஞ்
சிவசின்ன தாரணராய்ச், சிவபூசை செய்தனர் என்பதும்,
வீமன் சிவபூசையில் விசேஷித்தவன் என்பதும், கண்ண
பிரானைத் தேர்ச் சாரதியாகவும், மைத்துனனாகவும் பெற்ற
இந்திர குமாரனாய் அருச்சுனன் பசுபதியை கோக்கித்
தவஞ் செய்தான் என்பதும், அவ்வார்க்குள்ள “பூசை யிலா
தா னுண்டி புழுப்பிணம் புலைமன் சுட்டம்” என்னுஞ் சிவா
கம வாக்கியத்தை மேற்கொண்டு, சிவபூசை செய்தன்றி
யுணவு கொள்ளப் பெருந்தகையினன் என்பதும், கண்ண

ஒப்பி யாவனத் தமையர் “விவளைப் போலப் பாலித்
 துப் பூசா ரென்ற” என்று வற்புறுத்திய போது அங்ங
 வம் நெய்யு வந்திற் செய்து வெப்பனும், சுவைநை
 நு விழுவி யுரிடெகரு செய்தனும். விழுந்தித் தாக்கக்
 தந்திற் றா இவ்விவளைபாசனவாய் திருத்தலின், விஷ்ணு
 அந்நம் அங்ஙனது செய்தான் என்பதும், அவனது குமார
 குய ஓருவனும், கன்னபிரான் நங்கையாய்க் பத்தினி வரி
 த்திற் பிறந்தவனுள்ள அம்மன் என்பவனும் புத்தகனாத்து
 லே தன் னுயிர் மேதம் கதிரில் அப்பப்பட்டும், பகைவர்க
 ளால் வளைத்திடப்பட்ட என்னையமால், சிவபெருமான்
 தடுத்தருளிய மானி போன்ற தொன்றென்று அதனைக் கட
 க்காது கின்ற, பொருத போன்புடையவன் என்பதும்
 மகாபாரதத்தாற் பெறப்படுத லானும், இராமர் சிவபத்தித்தசா
 தற்கு மகனாகவும், சிவபக்தனான இராவணனுக்குப் பிறந்து,
 சனகனால் வளர்க்கப்பட்ட சீகாதேவியின் கணவனாகவும்
 காணப்படலானும், உடையவர் குருவான யாதவப்பிரகாசர்
 சிவபூசை செய்தாரென்றும், இராமாநுஜபுது சகோதர
 றான கோவிந்தப்பட்டி சிவலிங்கப் பிரதிட்டை செய்தார் என்
 னும், (பிரதிட்டை செய்வார் சிவசின்னங்களை யணிந்தன்றிச்
 செய்தல் கூடாது.) உடையவர்க்குப் பின்னிருந்த பராசர
 பட்டர் துவாதசி விதத்தன்று சிவபுராணங்களு ளொள்
 ளுய வராகபுராணம் வாசித்துப் பிரசங்கித்தா ரென்றும்,
 பெருமான் அதற்கு மகிழ்த்து பரிவட்டமும் மேல் வீடுங்
 கொடுத்தா ரென்றும், திருமங்கை யாழ்வாரது தந்தையா
 ன நீலர், சிவபத்த ரென்றும், உடையவர் மனைவியா சாண
 த்தால் மேழகிச் சுத்தப் படுத்தினாரென்றும் குறபரப்பண
 என்னும் வைணவனால் கூறலானும், காராயணரும் அவ
 ளைச் சார்ந்தாருஞ் சிவசின்னதாரணர் என்பது உள்ளங்கை
 நெல்லிக் கனிபோல அறிப்பப்படும்.

என்ற தீதவிநிமிரலுத் தீதுப்பிசத்து ஓகியருள்ளமை யாலும், விட்டுறு முத்தி விபுதியை புண்டார் என்று பிதூகசாபால உபநிதம் ஆழகரு நிபாஸமணத்து “மகா விபுதிதரித” என்றற் றெடசகத்தன கூறுவதனாலும்,

பிரமாண்ட புராணத்திலே,

குகபே ஸிதகம் விஷ்ணுர் பஸ்மதிக் தத நூலத :
திரிபுண்ட ராங்கித சர்வாங்கோ ஜடாமகு - மண்டித :
எனவும்,

காளிகா கண்டத்திலே,

நாராயணஸ் தபஸ்தே ஜமமுண்ட ச மேகலி |
பஸ்மோத் தூஸித சர்வாங்கஸ் திரிபுண்டராங்கித
மஸ்தக :! குத்ராஷா மாலோ பானோ ருத்ரா ஜப்ய
பராயண :! எனவும் பேசப்பட்டதனாலும்,

தேக்த வேதத்திலே,

“ விஷ்ணுர்வை வாராகம் ரூபமாஸ்தாய பூமின்
விதாரயன் ” என வருவதும் பெறப்படுவதனாலும்,

அதர்வணவேதம் - ராமாஃசியோப நிதத்திலே,

“ ராமந் த்ரிணேதரக் சோமார்த்த தாரிணம் குலிகம்பரம் |
பஸ்மோத் தூஸித சர்வாங்கம் கபர்த்தி நுபாஸ்மகே ||

எனக் கூறப்பட்டதனாலும், அரிவம்சம் என்று நூலி னும் அவ்வாறு உரைக்கப்பட்டதனாலும் ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தி விபுதி குத்திராக்கங்கள் எவ்வுஞ் சிவசின்னங்களை யணிந்தார் என்பது அங்கை கெல்லிக்கணியே.

நாராயணவதாரர் ஆகிப தந்தாத்தீயேரும் விபுதியை யணிந்தார் என்று,

அதீவனவேதம் - சாண்டில்லியோப நிஷத்தீர்,

சத்தாத்நோயம் சிவாமசந்த மிந்தாநில நிபப்பரம் |
ஆத்மா யாதத்தேவ மவதுதந் திரம்பரம் |
பஸ்மோத் தூளித சர்வாங்கம் சட்டாகுடதரம்விபம் ||

என்றதனால் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீராமபிரான், வா
மனர், பாசராமர், கண்ணபிரான் முதலாயினோர் சிவசின்ன
தாரணஞ் செய்தார் என்பதை முன்னோ, கரு, கக பக்கங்
களில் விளக்கியுள்ளோம். சிவாகமம், புராணம் முதலிய பிர
மாணங்கள் அளவில வாகவிற் காட்டாது விட்டேம்.

இது நிற்க, மயர்வற மதிகல மருளப் பெற்ற பிரபன்
வசன கூடஸ்தர் என்றும், மாறன் பணித்த மறைக்கு ஆறங்
கங் கூறப் பிறந்த விழுடைய வடையார் சீயமென்றும்,
வைணவர்களாற் புகழ்ந்து உரைக்கப்படும் நம்மாழ்வார், திரு
மங்கையாழ்வார், பேயாழ்வார் என்னும் அவர்கள் கூற்றுக்களை
யு மெடுத்துக் காட்டுகின்றோம். அவைகளை யெல்லாம் ஒப்
பாது விடமாட்டாரென நம்புகின்றோம். அவை வருமாறு:

நாலாயிரப் பிரபந்தத்துள்,

தாழ்சடையு நீண்டுடியு மொன்முழுவுஞ் சக்கரமுஞ்
சூழரவும் பொன்னுந் தேன்றுமாற் - சூழர்
திண்டருவி பாயுந் திருமலைமே லெந்தைக்
கொண்டுருவு மொன்ற யிசைத்து.

என்று பேயாழ்வார் அருளிச் செய்த முன்றல் திருவந்
தாதி, கக-ம் செய்யுளின்படியும்,

பேரிய திருமொழி, க பத்து, க மொழி, க செய்யுள்.

“அஞ்சும்புலியினதனமுடையாவரொருவர்
பக்கம் நிற்க நின்ற பண்புந் போலும்.”

செ. எ-க௦, ஈ-செய்யுள்.

“வாசவாஞ்ஞழலான்மலைமன்னா தன்பங்களைப்
பயிலிவந்ததுகத்தான்றன்ன”

எனப் பேர்யாழ்வார் கூறிய செய்யுளிற்படியும்,

செ. க, க, ஈ-செய்யுள்.

“குழனிதவண்ணன் கூறுகொண்ட தழனிதவண்ணன்”
என்ற திருமங்கையாழ்வார் செய்யுளிற்படியும்,

முதல் திருவந்தாதி (எசு)

ஏற்றன்புள் ஞாந்தா னெயிலெரித்தான் மாற்பிடந்தான்
நீற்றா னிழன்மணி வண்ணத்தான்—கூற்றெருபான்
மங்கையான் பூமகனான் வார்சடையா லின்முடியான்
கங்கையா லிங்கழலான் காப்பு.

செ. (கூறு செய்யுள்.)

பொன்றிகழு மேனிப் புரிசடையெம் புண்ணியனும்
சிறுநலகர் தாய கெடுமாலும்—என்றும்
இருவரக்கத் தாற்றிசிவ ரேனு மொருவ
னொருவனக்கத் தென்று முளன்.

செ. (நூசெய்யுள்.)

அரனா ரணனும் மான்விடைபுள் ஞாந்தி
யுடாதுன் மறையுறையுங் கோயில்—வணாநீர்
சேரும் மழிப்பளிப்புக் கையது வேனேமி
யுருவமெரி என்மேனி யொன்று.

எனவருஞ் செய்யுள்களானும், சிவபெருமானும் விஷ்ணுமூர்த்தியும் ஒவ்வோர் பாதித் திருமேனியை யுடையராய்ச்சேர்ந்து, ஒருவடிவராய் இருக்கின்றனர் என்பது பெறப்படு மென்க.

அரி, அரனது தேவியென்பது.

பொத்தேகு சடையானை வலத்தே வைத்துப்

பொன்னத்தன் னுத்தியிலே நோட்டிவித்து.

எனத் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்த பெரிய திருமொழி, கூப்பத்து, நான்காக் திருவாய் மொழியில், கூம்செய்யுட்படி, வலப்பாகத் திருமேனி மகேசராகவும், இடப்பாகத் திருமேனி காராயண மூர்த்திபாகவும் இருக்கின்றனர் எனத் தெரிதலாலும், அவ்வடிவிற்குச் சங்கரநாராயணர் என்று பெயர்வழங்கலாலும் அங்கு, எமது சிவாகமங்களும் அவ்வடிவை அரியத்தர், கேசவாந்தர் என்று கூறுவிற்கும், பெருமாள் இடப்பாலும், இறைவனுசிய சிவபெருமான் வலப்பாலும் இருக்கும் அவ்வுண்மை சங்கரநாராயணர்கோயில் என்ற சேதத்திரத்திலும் கண்டு தெளிக.

வலப்பாகம் ஆண்பாலும் இடப்பாகம் பெண்பாலுமென்றுகொள்ளும் வழக்கின்படியும், விவாக காலத்தில் வலப்பக்கத்தில் ஆணும், இடப்பக்கத்திற் பெண்ணும் இருக்கும் முறையினாலும், ஆணுக்கு வலப்பக்க உறுப்புக்கள் துடித்தலும், பெண்களுக்கு இடப்பக்கத்து உறுப்புக்கள் துடித்தலும் நல்லதென்று துடிநூல் கூறுதலாலும், சிவபெருமான் ஆண்டன்மையையுடைய சத்திமான் என்பதும், காராயண மூர்த்தி “கால்வ கைப்பட நண்ணிய சத்தியுண் - மாலுமொன் றுதவின் மற்றது காட்டுவான்” என்னுங் கந்தபுராணக் கருத்தின்படி, பெண்தன்மையை யுடைய கால்வகைச் சத்திகளுள் ஒன்றாய் சத்திவடிவர் என்பதும் பெறப்படும்.

திருமால் அதற்கேற்ப, சிவபெருமான் தாருகவனத்திற் சென்ற காலத்தும் மோகினி யென்னும் பெண்ணுருக்கோண்டு சென்றார் என்றும், அமிர்தங் கடைத்த காலத்தும்

பென் உருவம் கொண்டு அபரணமயங்கி, விவபெருமானது
 திருக்கோலத்தைக் கண்டு அவருடன் சேர்த்து மூர்துவர்
 என்னும் அரிகர புத்திராபாப்பெற்றார் என்றும், முன் எக -
 பக்கத்திற் கூறியபடி, விவபெருமானைச் சேர்த்து பிரபதேவ
 ரா யின்றொன்றும், வேதாசம புராண பரமேதிகாசங்கள்
 முழங்குகின்றன. ஆகலால் திருமால் அரனது தேவியே.

அன்றியும் துயிலும் காலத்து ஆடவர் இடக்கையைக்
 கீழ்வைத்தும், பெண்கள் வலக்கையைக் கீழ்வைத்தும் துயி
 லில் வேண்டும் என்ற முறைப்படி, எமது விவரத்திசுள்ள
 ஒருவராய நாராயணரூர், வலக்கையைக் கீழ்வைத்துச் சய
 னிக்கின்றொன்று “ மின்னிலங்கு தொழுவலய விமன்வல
 க்கை கீழ்கொடுத்துத் - தென்னிலங்கைத் திசைநோக்கித்
 திருநயனந் துயில்வோய்கேள்.” என வைணவர் உடைய
 சிறப்பு அல்களினுஞ் சொல்லப்பட்டிருத்தலாலும், இறை
 வன் பெருமான் என்று அழைக்கப்பட, மால் பெருமாள்
 என்று அழைக்கப்படுதலாலும், ஆன் விருதியுள் விருதியா
 கத்தரித்து வழங்கப்படுங் காரணம் துண்ணுணர்வார்க்குப்
 புலப்படும் ஆகலாலும், பெண்கள் நிலக வடிவாக ஆவது,
 பட்டமாக ஆவது, தீபத்திற்குச் சமமானவடிவாக ஆவது,
 அர்த்தசந்திர வடிவாக ஆவது இடக்கடவர் என்று,

காமிக ஆதமம் - ஸநானவீதிப் படலத்தில்,

ஸ்ரீநீணாந்தா திலகம் வாபி வட்டாகார ஷோபிவா |
 அத தீவ ஸபோகார தீருகஜநு மலாகம் ||

ஸ்திரீணாந்து திலகம் வாபி பட்டாகார மதாபிவா!
 அத தீப ஸமாகார மர்த்தசந்தரம் லலாமகம்!!

என்ற கலோகத்தாற் கூறப்பட்டபடி, நாராயணப் பெரு
 மாளுக்கும் பெண்களிடம் சாந்துப்பொட்டு, கண்தூரிப்பொ
 ட்டு, தங்கப்பொட்டிகளும் ஒவ்வோர் காலத்து இட்டு வருத

லாவும், உது மில தலங்களிலுள்ள அர்ச்சாவதார மூர்த்தி
 ஒருக்கு உணப்படலானும், அவ்வாறே தென்கலை யாசாரி
 யர் என்று வைணவர் கொண்டாடும் பட்டரும், பெருமானு
 க்குக் கஸ்தூரி புண்டரமே விசேஷித்த தென்று, “கஸ்தூரி
 கலிதோத்திதுவ புண்டரதிலகம்” என்று கூறியதன்றி, திரு
 மண்புண்டரங் கூறாமையாலும், அங்ஙனமே வடகலையா
 சாரியர் என்னும் வேதாந்ததேசிகர் என்பாரும்” “காந்தம்
 வகந்திரம் கனகதிலகாலங்கிருதம் சங்கபர்த்து” என்றுரை
 த்து விளக்கியதனாலும், அதில், சங்கபர்த்து” என்பதற்கு
 ஏறும்பிச்சையர், புட்குழிச்சையர் என்னும் வைணவாசாரியர்
 கள் அரங்கநாதனுக்குப் பர்த்தகாவாகிய (கணவனான) சிவன்
 என்று விளக்கியானம் விரித்தலாலும், தீப வடிவாகவும் அ
 ர்த்தசந்திரனுருவாகவும் விபூதி கொண்டு பெண்களிடிலுந்
 போலவே நாராயணற்கும் இடப்பட்டு வந்ததென்க. அவ்
 வாறேயவாடியாரும் இட்டுவந்தார்களென்றும், உடையவர்
 என்பார் சைவதித்தாந்த தாபன வேந்தோரான சோழமகா
 ராஜாவின் சமஸ்தான வித்துவானாகிய மகாபண்டித சிரோ
 மணி, பிரப ஸ்ரீமத் - வாக்கீச பாதசேகர சிவாசாரியசு வாயி
 களுடன் வாதித்தற்குப் பயந்து மேலைத்தேச மோடி
 வேடர் குடிசைக்குட் புகுந்து பன்னிருவருட மொளித்
 திருந்து சூனியம் பண்ண, அவர் சீடராகிய கூரத்தாழ்வார்
 தாமே உடையவனெனப் பொய்கூறி வேடங்காட்டி வாதி
 த்துத் தோல்வியடைந்ததனால், தாம் உடையவரல்லர் என்
 றுகூற, சோழமன்னன் இவன் பொய்யும் பிதற்றும் பாசா
 ங்கு முள்ளவன்; ஆதலால் கண்ணைப் பிடுங்குக வென்று
 கட்டளைபிட்டதனாற் பிடுங்கப்பட்டதென்றும், அது கேட்ட
 உடையவர் வருத்தி, சோழனில்லாத காலத்தில் விபூதிகொ

வாழி இவ்வதை மாற்றி வெள்ளைமண் வைத்து, ஸ்ரீதேவீ என்று குங்குமமூர்வைப்பித்து அநாமுதல்வழக்கத்திற்குக் கொண்டுவந்தாரென்றும், அவ்வாமே விஷ்ணு விம்பங்கள் பலவற்றிற்கும் நாமத்தை யிட்டு வைத்தாரென்றும் பெறப் படுதலாலும், பெருமாள் சிவத்தின் மாயாசத்தி யெனப்படு வார். இஃபற்றியே திருநெரித் தமிழ்வேதமும் “அரியலாற் றே வி யில்லை யையணையாற னுர்க்கே” என்று முழங்கிற்று.

அற்றேல், புருடோத்தமன் என்னு நாமம் அவர்க்கி ருத்தலால், புருடர்களுட் சிறந்தவன் என்ற பொருண்மைக் கும் மாறாகின்றதே யெனின், அவ்வாறன்று. புருஷனுக்கு (நாயகனுக்கு) உத்தமன் எனவும், மனுடர்களுக்குட் சிறந்த வன் எனவும் பொருள்கூறப்படலால் மாறன்றென்க. புருடத் த்துவமாய் நிற்கும் இறைவனுக்கு, மாயாகாரியமாகிய உல கையாக்குதற்கு இம்மாயா சத்தியாகிய பெருமாள் மாயை யாக நின்று சிறத்தலால் புருடோத்தமன் எனப்படுமென்க. “சுண்டு ஒருபக்கத்திற் சிவனிருக்கின்றார் என்றது, நாராயண ப்பெருமாள் இடத்தினின்றும் சிவனும் பிரமனும் தோன்ற லால் அதுவே” யென்பார் போலும். சிவபெருமானிடத்தி ன்றும் பிரமவிண்டிகள் தோன்றுவான்றிச் சிவன் தோன்று ரென்க. இன்னும் நாலாயிரப்பிரபந்தச் செய்யுள்களு யிடங் கோடாமையாலும், சிவனுக்கு ஒருகூறு கொடுத்தானென் றதன்றிப் பிரமற்குக் கொடுத்தது பேசப்படாமையாலும், தாழ்சடையு நீண்டுடியும்” என இருவுருவின் தன்மைகூறி யதன்றி, மூவுருவின் தன்மை பேசப்படாமையாலும், அது பொருந்தா தெனமறுக்க. இன்னன நியாயங்களாலும், பிர மாணங்களாலும், அதுபவத்தாலும் நாராயணப் பெருமாள் சிவனது சத்தியுளொன்றாயும், இடப்பாதிபிற்சேர்ந்த தேவி

யாயும் இருக்கின்றார் என்பது துணியப்பட்டு, விபுசி சரித்
தமையும் மண்தரியாமையும் வெள்ளிடை மலைபோற் றெ
ள்ளிதின் விளங்கப்படும்.

பிறர் தம்மத மேற்கொண்டு களைவு.

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில்,

கரிய மேனிமிசை வெளிய நீறு சிந்தேயிடும்
பெரிய கோலத் தடக்கண்ணன் விண்ணோர் பெருமான்றன்ன
யுரிய சொல்லா லிசைமாலிக ளேத்தி யுள்ளப் பெற்றேற்
கரிய துண்டோ வெனக்கின்று தொட்டு மினி யென்றுமே.

எனவரும் நான்காம் பத்து ஐந்தாவது திருவாய்மொழியில்,
எழாஞ் செய்யுட்படியும்,

கவனக் கடைக்களிதட்ட பிரான் றிருளாமத்தாற்
றவன்பொடி கொண்டு நீரிட்டிடுமின் றணியுமே.

என்ற ஷே ச, க, ரு, செய்யுளின்படியும்,

பூவை வியாமேனிக்குப் பூசுஞ் சாந்தென் னெஞ்சமே.

என்னும் ச பத்து, ஈ வது-வாய்மொழி க செய்யுளின்படியும்,
பூசுஞ் சாந்தென் னெஞ்சமேபுனையுங்கண்ணியெனதுடைய

என்ற ஷே வாய்மொழி, உ செய்யுளின்படியும்,

கொந்தலர்ந்த நறுந்துழாய் சாந்தம் தூபம்.

என்னும் பெரிய திருமொழி உ, பத்து, க, வது, உ
செய்யுளின் படியும்,

முதலாயிரத்தில்,

“காப்பிட வாராய்” எனவும், “அக்ரவட ருடுத்த.”
எனவும் வருஞ் செய்யுள்களின் படியும்,

நாராயணமூர்த்தி சிவசிவனங்களுள் ஒன்றாய் திருநீற்
றைத் தமது சாய சிருகேனிக் கண் நன்றாகப் பிரகாசிக்கும்
படி அன்புடன் சூர்த்திருக்கின்றனர் என்பதும்,

சை திருவாய்மொழியில்,

உடையார்ந்த வாயையன் கண்டிகைய னுடைநாணின்
புடையார்பொன் னூலின்ன் பொன்முடியன் மற்றும் பல்கன்ல.

எனவரும் மூன்றாம் பத்தில், ஏழாந் திருவாய்மொழியில்
நான்காஞ் செய்யுட்படியும்,

சை நான்காம் பத்தில்,

ஏதிய பித்திரே டெல்லா வுலகு கண்ணன் படைப் பென்னு
நீறு செவ்வே யிடக்காணி நெடுமா லடியா ரென்றோடு
நாறு ஏழாய் மலர் காணி னுரணன் கண்ணி ய்தென்னுந்
தேறியுந் தேருது மாயோன் நிறத்தின னேயித் திருவே.

எனவரும் நான்காந் திருவாய்மொழியில், ஏழாஞ் செய்யு
ட்படியும்,

தனியும் பொழுதில்லை நீரணல் காடுதி ரன்னைமீர்
பினியு மொழிகின்ற தில்லை பெருகு மிதுவல்லான்
மணியி லணிசிற மாயன் நமரணி நீறு கொண்டு
வணிய முயலின்மற் றில்லைகண் டரிவ் வண்குஞ்சே.

என்னும் சை பத்து சு வது மொழி சு செய்யுட்படியும்,

அக்கடவுள் கண்டிகையையும் (உருத்திராக்க மாலை
யையும்) தரித்திருக்கின்றனர் என்பதும், ஆழ்வார் முதலிய
அடியார்களுந் தரித்தன விபூதி ருத்திராக்கங்களை என்ப
துஞ் சித்தாந்தமாம்..

விபரீதார்த்த திரஸ்கார தண்டனம்.

நண்டுக்காட்டப்பட்ட செய்யுட்களிலுள்ள நீறு, சாந்து,
காப்பு. பொடி, கண்டிகை அக்கவடம், என்னுஞ்சொற்கள் விபூதி
உருத்திராக்கங்கள் எனவே பொருள்படும். அவ்வாறே “கரிய

மேனிமிசை என்ற செய்யுளில் வரும் நீறு என்பதற்கு அங்க ராகம் என்று ஆராய்ரப்படி க்காரர், பன்னீராய்ரப்படி க்காரர், ஆகிய வைணவவியாக்கியானிகள் உரை செய்திருக்கின்றனர், அங்கராகம் என்றால், மெய்முழுதும் பூசப்படும் பொருள். ஆகவே அது திருநீறேயன்றி வேறொன்று மன்று. இப்போதுள்ள போலிவைணவர் சாந்து, அஞ்சனச் சூரணம், கர்ப்பூரப்பொடி, திருமண் என்னும் நாமக்குறிகள் என்று அர்த்பன்னுவது விபரீதார்த்தமாகிய அபார்த்தகமாம்.

ஏனெனில், அவைகளுக்கு “நீறு” என்ற பெயர் வழக்கிலாவது செய்யுள்களில் லாவது வழங்கப் படாமையானும், அவை ‘‘யொவ்வோரிடத்திற் றரிக்கப்படுவன வன்றி, திருநீறுபோல, உடல் முழுதும் உத்துளளமாகத் தரிக்கப்படுவன அல்ல ஆகலானும் பொருந்தாவாம்.

நீறு என்பது விபூதிக்கே யிடுகுயியாக இருத்தலானும் நியாயசாரேயம், வாதராச்சியம், நீலகண்டையம், அன்னம்பட்டையம் முதலிய தருக்க நூல்களின்படி, ‘‘சக்திக் கிரகம் வியாகரணோவமான’’ என்னுஞ் சுலோகத்தாற் பெறப்படும் எண்வகைப் பொருளாற்றல்கட்கும் பொருளாய், நிகமனப்படுவது விபூதியே யாகலானும், அங்கராகம் என்பதும் திருநீற்றுக்கே யாதலாற்றிப் பிறவற்றிற்குச் சேறலன்மையானும், வைணவர்விரிக்கும் பொருள் அபார்த்தம் என்னும் தர்க்கதோஷமும், தன்னு னொரு பொருள் கருதிக் கூறல் என்னுங் குற்றமுமா மென்க.

அங்கராகம் என்பது திருநீற்றுக்கே யாதல்பின்வருஞ் செய்யுளானும் பெறப்படும்.

பொக்கரா வெயின்மணிப் பூனும் பேனூநீற்
நங்கராகமு முவந்தணியு மேனியாய்.

என்று, கண்ணபிரானும் அச்சுன்னுத் திருக்கயிலை சென்று
மும்மூர்த்திகட்கும் முதலான வெப்பெருமானைத் துதித்தா
ர்கள் என வில்லிபுத்தூரார்பாரதம் பதினமுன்றாம் பேரார்ச் சுரு
க்கத்து ௨௦௮ - செய்யுளிற் கூறப்பட்டது. இச்செய்யுளிற்
கண்ணபிரானே தம்முடைய திருவாக்கினால் நீற்றை அங்க
ராகம் என்று கூறித் துதித்தனர் என்று “புராகையாலெரி
புராநிதன்முன - நரனோடு நரண னனுமி யன்பினுற்-சரண
பங்கயமுறத் தாழ்ந்த பன்முறை - கரனாற முநிழ்த்திது
கழறன்மேயினு” என்றால் வேறுபிரமாணம் யாதேடுவது
அவசியமன்றும். “நீற்று அங்கராகம்” என்னுக் கொடர் நீரு
டிய அங்கராகம் எனப்பண்புத்தொகையாகக்கொள்ளப்படும்.
இதனாலும் ஆரூயிரப்படிக்காரர், பன்னிராயிரப்படிக்காரர்,
நீறு என்பதற்கு விபூதி யென்றே பொருள் செய்தன னென்
பதும், ஆழ்வார்கள் கருத்து மறுவே யென்பதஞ் சித்தா
ந்த மாதலறிக.

வெளியநீறு என்பதுவே, வெளியம் நீறு எனப் பிரித்து
அஞ்சனப் பொடி எனக் கொள்ளின் பொருளாற்ற வின்நீ,
சலம் என்னும் தர்க்கதோஷமும் உறும். என்னை? வெளியம்,
என்பதற்கு அஞ்சனம் என்னும் பொருள் கோடற் காதார
மின்மையின். “கரி அம்மேனி யிசை வெளிய” என்றலு
மாகாது. வெளிய என்பதற்குத் தாவ என்ற லாகாமையின்.

“நீறு செவ்வோ யிடக்காணில்” என்ற செய்யுளில் உள்
ளநீறு என்ற பதத்திற்கு ஆரூயிரப்படி, பன்னிராயிரப்படி,
நிருபத்துநாலாயிரப்படி ஈடு முப்பத்தாறுயிரப்படி, ஒன்ப
தினாயிரப்படி, ஜீயர் என்னும் இவர்கள் யாவரும் விபூதி யெ
ன்றே யர்த்தம் பண்ணிபதன்றி வேறு அர்த்தங்கொண்டார்
அல்லர். திருமண்ணை யாவது, மஞ்சளை யாவது குங்குமக்க
ளையாவது, சாந்துப் பொட்டு, அஞ்சனப் பொடி, கர்ப்பூரத்
துள் என்பவற்றையாவது காட்டினால்லர். திருநீறு என்று

காட்டி, அத்திருநீறு பிரமகத்தியாதிபாவங்களை யெல்லாம் போக்குவது என்றும் விதந்து பேசியிருக்கின்றார். பேசினதுமன்றி “மத்பம்பிச்சுவா” என்ற சாதாநிபஸ்பிருதிச் சுலோகத்தையுங் காட்டியிருக்கின்றனர். சகலபாவங்களையும் போக்குமென்று, அவர் காட்டிய சுலோகத்தானே பெறப்படும் போது, யாவரானும் நித்தியாங்கமாகக் கொண்டு அணிதற்குரியதே. மாயனும் அவன்டியவரும் அத்துனை மகிமை செறிந்த திருநீற்றை வெறுப்பாரா? வெறுக்கார்.

அல்லி, கொட்டி, நெய்தல் முதலாயின சேற்றிலும் சலத்திலும்தோன்றுவதாயினும், தாமரை யொன்றற்கே பங்க்யம், சலசம், கஞ்சம், கமலம் முதலிய பெயர்கள் சிறப்பாக (உரிய நாமம் ஆக) அமைதல் போலக் கண்டத்திற் றரிக்கப்படும் பல அணிகளுள்ளும் சிறப்புடைய உருத்திராக்க மணிமாலைக்கே கண்டிகை என்னும் பெயர் வழக்கமையும். பாவங்களையெல்லாம் கண்டிப்பது என்ற பொருட்சிறப்பு மிருத்தல் காண்க. துளசி மணிமாலை வேதத்திற்குறப்படாமையானும், பொன்னாற் கண்டிகை செய்து தரிப்பது வழக்கா யிங்குலத்துமுண்மையா யிருத்தலானும் வேறுகொள்ள இடமின்றே. போலி வைணவர் என்செய்வார் பாவம்! பாவம்!! எமது நாராயணப் பெருமாள் பிருந்தை யிறந்த சாம்பரிப்புரண்டார். அதுநீக்க உமாதேவியார் துளசியுண்டாக்க அதனையணிந்து தம்மையல் தீர்ந்தார் என்று புராணங்கள் கூறுவதும், தாம் அதனையொப்பிப் பிருந்தாவனம் என்று கொண்டுவதும் இருக்க, சிவபெருமானால் அருளப்பட்ட கண்டிகையைத் தரித்தார் என்பதுதானா குறைவை யுண்டாக்கும். தசரத இராமரைப் பதுமநாபன் என்று ஆக்கங்கு நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் ஆழ்வார்கள் கூறினமையால், அவ்விராமர் சிவனடியாரான

அரத்தியர், பார்த்தவாசர், வசுட்டர் முதலாயினோர் திரு
வடிவரூபில் வீழ்ந்து வணங்கினமை குறைவை வினைக்காதா?
"குழறிந வண்ணன் கூறுகொண்ட - தழறிந வண்ணன்
கண்ணார் நகரம் - பிழகனி மலைசிலை வளைவுசெய்தங் - கழ
றிந அம்பது ஆளவனே"

எனப் பெரிய திருமொழி ஆளும்பத்து க வதுமொழி
க. செய்யுளில், திருமங்கையாழ்வார் சிவனுக்கு விஷ்ணு அம்பா
ய்கின்றார்" என்றது, விஷ்ணுவின் பார்த்துவத்திற்குக் குறை
வாதா? சிவனால் முடியாததினால் விஷ்ணு அம்பாய் நின்
றார் எனில், அவ்வம்பைத் தொடுத்துச் சிவனெரித்திலரே.
அம்பாகின்ற திருமாலும், அவ்வம்பின் இறகாக நின்ற வா
யுதேவனும், துறியிற் கூர்மையாக வைக்கப்பட்ட அக்கினி
தேவனும், மற்றையோரும் எம்மைக்கொண்டன்றோவிவன்
யிரி புரத்தை? யெரிக்கத் தொடக்கினன் என்று நினைத்து
இறுமாந்த காலத்தில் அதனைப்பரமன் திருவுளத்தெண்ணிய
தனால் தோன்றிய சிரிப்பாகிய அக்கினியாலன்றோ எரித்
தான். ஆதலால் பாணமாய் நின்றது பார்த்துவமாகாது. அன்
றியும் விஷ்ணுவே அம்பாகி எரித்தார் ஆனால் "எயிலெரித்
தான், திரிபுரஞ் செற்றவனும், திரிபுரமுன் நெரித்தானும்"
என்று ஆழ்வார்கள் சிவனைக் கூறமாட்டார். பசுவின் கோ
மயத்தா ளுண்டாகுத் திரு நீறு கூடாதேல் பசுவின் பொரு
ளாகிய தயிர், நெய், பால் இவற்றையுண்டதும், பசுக்களை
மேய்த்ததும் பேரிழிவன்றோ? அவற்றை யெல்லாம் காலா
யிப் பிரபத்தத்தில் ஆழ்வார்கள் ஆங்காங்குக் கூறியிருத்
கின்றனரே. அவற்றிற் கொல்லாம் என் செய்வார்?

பசுவின் சாந்தச் சாம்பல், பிணச்சாம்ப லெனின்
முன் கண்ணனுண்டவையும் பிணத்தயிர், பிணநெய், பிணப்

பால் என்று ஆகி, பிணங்களாகிய பசுக்களைக் காத்து, பிணக் குலமாகிய இடைக்குலத்திற் பிறந்தார் என்றன்றோ சொல்ல வரும். இவைகளைக் கண்ட மாத்திரையே கேட்ட மாதிரியே தூஷண மென்பார் வெள்ளறிவிற்கு யாமென் சொல்வோம். அவர் உண்மையுணர்ந்தாரல்லர் என விடுக்க.

திருமண் பதிகமாவது, விஷ்ணு திருமண் அணிந்தார் என்றாவது, அல்லது ஆழ்வார்களால் பிரபந்தத்துச் சொல்லப்பட்ட பாமசிவன், உருத்திரர், காரிருத்திரர், ஏகாதசருத்திரர், விநாயகர், சுப்பிரமணியர் என்னும் இவர்கள் தாமும் திருமண், துழாய்மணி என்பவற்றை யணிந்திருக்கின்றார் என்றாவது, நாலாயிரப் பிரபந்தத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றதா? இல்லையே. சிவனும் மற்றையரும்! விஷ்ணுவின் அடியவொன்றால், அவர் புண்டரத்தை யன்றோ இடுவர். காலாயிரப் பிரபந்தம் சிவபெருமானைப் புகழ்ந்த காலத்து, “நீற்று னிழன்மணி வண்ணத்தான் எனவும், ஆயிரந்தோள்மன்னு கரதலங்கண் மட்டித்து மாதிரங்கண் - மின்னியெரி வீச மேலெடுத்த சூழ்கழற்கால்-பொன்னுலக மேழுங்கடந்தும்பர்மேல் சிலும்ப-மன்னு குலவனாயு மாகுதமுந்தாரைகையு - தன்னி னுடனே சுழலச் சுழன்றாடுங்-கொன்ன விலும் முவிடவேற் கூத்தன் பொடியாடி” எனவும், “தேவர்க்கெல்லா மூத்தநம்பி முக்கண்ணம்பி” எனவும், எம்பெருமானும்பராளு மானே எனவும், காரிருத்திரனைப் புகழ்ந்தகாலத்து “வெந்தா னொப்புஞ் சுடுநீறு மெய்யிற் பூசிக்கையகத்தோர்-சந்தார்தலைக்கொண்டெகெழுந்திரியும்பெரியோன்” எனவும், விபூதியணிந்தார் என்று புகழ்ந்ததே யன்றி, திருமண், துழாய்மணி பூண்டுளானொன்ச் செப்பவில்லையே. நாலாயிரப்பிரபந்தம் கேசவார்த்தா யிருக்கிற சிவன், மும்மூ

கருஅ சைவபுஷ்பண சந்திரிகை.

ரத்திராஞ்சன் ஒருவரான ருத்திரர், காரிருத்திரர் என முவனா
போதுதல்களாக. இந்திரியர் கல்லாஞ் சிவனென மயங்கி
கிடர்ப்பசிப.

ஆளுகிப்படி, பன்னிராயிரப்படி, இருபத்து காலாயிரப்
படி, திருவிதிப்பிள்ளைசெய்த முப்பத்தாளுயிரப்படி, ஐயர்
அரும்பதப்படி என்னும் இந்த வியாக்கியானங்களின் அர்த்
தங்கள் பிரமானங்களுக்கு ஒத்தன வல்லவென்றும், மாறுப
ட்டன வென்றும் வைணவாது ஆசாரியர்களுள் ஒருவராய
நூப்பில்பிள்ளை என்பவர் அவைகளைக் கண்டித்து ஓர் வியா
க்கியானஞ் செய்தார் என்றும், அவ்வியாக்கியானத்தில்
இத்த நிய, காப்பு, சாந்து, கண்டிகை, பொடி, அக்கவடம்
என்பவற்றிற்கு, சாந்துப்பொட்டு, திருமண், மஞ்சள், குங்
கும், அஞ்சனப்பொடி, கர்ப்பூரத்துள் என்பன வேதத்
திற கூறப்படாமையால் அவை வேதபாபிய மென்றும், விபூ
தி ருத்திராக்ஷமே கொள்ளத் தக்க பொருளா மென்றும்,
பிறவுமலைய அவர் ஒருரைசெய்து பிரவர்த்தித்த காலத்து,
பெரியவாச்சாம்பிள்ளை என்னும் ஆசாரியார், குடி முடித்ததே
யென்று அதனைப் பெரிது மிரந்து வாங்கிக்கழித்தார் என்
றும், வைணவரது குருபரம்பரை என்ற தாலால் தெரிகின்
றது. மாதவாசாரியர் ஆகிய டஞ்சியர் அவர்களும் செய்த
ஒன்பதினாயிரப்படியைக் கண்ணாற்றால் ஆங்கும் இவ்விபூதி
ருத்திராக்ஷங்களே உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதனாற்
றான் வெளிப்படுத்தாது ஒளித்து வைத்திருக்கின்றனர்.
இன்னன காரணத்தால் வைணவ வியாக்கியானங்கள் முழு
வதுஞ் சரியுடையன வெனக் கொள்ளற் கிடமில்லை.

திருமண், வடகலைமண், தென்கலைமண், குங்குமம்,
மஞ்சள் என்னும் இவற்றுள் எதனைத் தரிப்பது? வைணவர்

சம்முனோதாம் ஒருவரையொருவர் குறைகூறி, ஒவ்வொன்றினையும் அவைதிகமென்று சொல்லி வாதிடலால் திருமன் இடையில் வந்ததென்க. அதுவும் உடையவர் காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டு, அவர்வழிவந்த ஆட்கொண்டி, அம்மங்கி, கூரத்தாழ்வார், கிடாம்பி யாச்சான், மாலைபூசியாழ்வான், தூப்பின்பிள்ளை, சிறியாழ்வான், நெய்யுண்டாழ்வான், உக்கலாழ்வான், பிள்ளையாழ்வான், மிளகாழ்வான், ஈயுண்ணியாழ்வான், சிறியாண்டான், ஈயுப்பிள்ளையாண்டான், கந்தாடையண்ணன், ஏச்சான் ஈச்சம்பாடியாச்சான், மழுலூர் நம்பி, சொட்டைநம்பி, முடும்பைநம்பி, சட்டைப்பள்ளிச் சீயர், புட்குழிச்சீயர், அம்மங்கியம்மாள், முடும்பையம்மாள், பருத்திக்கொல்லையம்மாள், உக்கலம்மாள், சொட்டையம்மாள், பாட்டினிப்பெருமாள், எம்மார், காராஞ்சி, குமாண்டர்ப்பிள்ளை, பிள்ளையுறங்கர் வல்லிதாசர், வண்டர், செண்டர், தெக்காழ்வான், நடுவிலாழ்வான், கோடியிலண்ணர், கொல்லக்காவல் தாசர், அத்துழாயம்மன், பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வான், கந்தாடைத் தேரழப்பர், ஈயுண்ணிமாதவப்பெருமாள், பெரியவாச்சாம் பிள்ளை, வடக்குத் திருவிதிப் பிள்ளை, நம்பிள்ளை, கிழையகத் தாழ்வார், மேலையகத்தாழ்வார், அப்பாவண்ணன், ஆய்ச்சி, சுடகோபக்கொற்றி, கோமடத் தாழ்வான், வெள்ளறைச் சீயர், காசநம்பி, நடாநாராழ்வான், கோங்கிலாச்சான், சொக்கத்துராழ்வான், சொட்டைப்பூசிச் செண்டலங்காரர், உறுப்புட்ரோச்சாம்பிள்ளை, ஆகுரிப்பெருமாள், எழும்பியிலப்பை, வேடலப்பை என்னுமிவர் முதலாயுள்ள பின்னோர்களால் வழக்கஞ்செய்யப்பட்டு வந்ததேயன்றி வேதாகமோபகீடத் திருதிபுராணேதி காசாதி நூல்களில் ஒன்றிலேனும் திருமன், சுறுப்புப்பெ

ட்டு, அஞ்ஞப்பொடி, கப்பூர முதலியன சொல்லப்படவில்லை. இதனையறியார் சிலர் இதனை விபரீதார்த்தம என்று வாயில்வந்தபடி பெழுதித் துஷணச்சுவடி ஒன்றுவிட்டார். அத்திரஸ்காரச்சுவடி எழுத்தெழுத்தாக் கண்டிக்கப்பட்டதை நிறுஎன்னுஞ்சொல்லுக்கீட்ட வைரக்குப்பாயம், கண்டிகையுடைய காணனகுடாரி, வைணவ வாயாப்பு என்னு நந்தால்களிற்கான்க. இவ்விடயங்கள் வாதத்தில் எம்மாற் சித்தர்த்தஞ் செய்யப்பட்டன. திருமண் தாரணத்துள்ளும் சிவப்புச்சூரணம் சிரேட்டம் என்றும், மஞ்சட்ஞர்ணம் சிரேட்டம் என்றும், வடகலைநாமம் விசேடமென்றும், தென்கலைநாமம் உயர்ந்ததென்றும், வைணவர்களே பிரமாதமான சண்டைகள் செய்தனரே; செய்கின்றனரே. அவற்றுள் இதுதான் உயர்ந்ததென்று இன்னுச் தீர்மானித்து ஒருவழிப்பட்டாரல்லர். விபூதியில் இவ்வகைப் பேதங்களில்லையே. நால்வகை நாமத்துள் எந்த நாமமுண்மையோ? ஒவ்வோர் பகுதி வைணவர்மற்றை நாமங்களைப் பொய் என்கின்றனர். ஆதலால் எல்லாம் பொய்யே. “உத்ருதாநி வராஹேணக்ருஷ்ணேந சதபாகுந” என்னுமந்திரம் மண்பேரெடு மந்திரமன்று, மண்பூசிக் குளித்தற்கு உரிய மந்திரமே.

இன்னன நியாயங்களானே, உடையவர்க்கு முன்னர் இருந்த ஆழ்வார்கள் செய்த நாலாயிரப் பிரபந்தங்களில் வரும் நிறு, கண்டிகை, பொடி, காப்பு, அச்சவடம், சார்தம் முதலிய சொற்களுக்கு எவ்வாற்றானும் பொருட் பொருத்தமாகக் கொள்ளப்படுவது விபூதி ருத்திராக்ஷங்களே யென்றும், அவையே சுருதிப் பிரமாணங்கள் உரைத்த சுருத்துஎன்றும், மற்றையன வெல்லாம் மாறென்றும், அதனால் எமது காத்தற் கடவுளாகிய நாராயணப் பெருமானும்

அவாழ்மார்களும் அணிவன திருநீறுங் சன்டிதையு மென்
தும் சித்தாந்த மாதல் அநிக.

விபூதி ருத்திராக்க விவாதம்.

திருமண், துளசிமணி தாரணங்களை வாசுதேவனுக்
கும், அவனடியார்க்கும் உள்ளன வென்றும், விபூதிருத்திரா
க்கங்கள் பிரமகத்தி முதலிய பாதசங்களைச் செய்தாரும்,
இராக்கதர் அகாரர்களும் தரிப்பன வென்றும், ஆதலால் பிரா
யச்சித்தாங்க மாகும் என்றும், குரூர வைணவராகிய திக்வி
ஜயம் எம்பரவையங்கார் என்பவர் அதர்வசிகா விலாசம் என்ற
நூலொன்றை யெழுதிவிட்ட காலத்த, மைசூர் என்னும்
மகிஷபூரக்கணிருந்த வீரபத்திர ஆரத்திய கவாயிகள் அவற்றை
யெல்லாங் கண்டித்து, சித்திரிக் குறியாகிய ஊர்த்துவபுண்
டாம் உடையவரால் ஏற்படுத்தப்பட்டதென்றும், அவைநி
கழும் வீனமுமாகுமென்றும், சிவசின்னங்களே வைதிகம்
என்றும், அவை நித்தியாங்கம் ஆகு மென்றும் பிரமாணங்க
ளுடன் “அதர்வ சிகாவிலாச நிரசனம் என்ற சிறந்த நூலொன்று
எழுதி, வாதிக்கவந்த ஐயங்கானாயும் வென்றனர். ஐயங்கார்
தம்முடைய விருதுகள் முதலாயினவற்றை யெல்லாம் அவா
மிகள் திருவடிகளில் தத்தஞ்செய்து அவர்க்கு அடிமையாவி
னர் என்று, சங்கரபட்டர் அவர்களாற் செய்யப்பட்ட சகல
வேதசிகாமணி என்னு நூல் முழங்குகின்றது. காஞ்சிபுரத்
தாத்தாச்சாரி என்னும் வேறோர் வைணவர், காராயணரே
பரப்பிரமம் என்றும், திருமண், துளசிமணி, தப்த முத்தி
ரை என்னு மிவற்றைத் தரித்தலே பாம்பத சாதனம் என்
றும், வீண்புரளி செய்த காலத்தில், ஆயிரநூல்கள் செய்த
அப்பதீகித கவாயிகள் மறுக்க வெழுந்தனர். தாத்தாச்சாரி
என்பவர் “சிவன் விடமுண்டதனாற் பரப்பிரமம்” எனின்
நீயுமுன்னுதி என்று பாலுடன் கஞ்சங்கலந்து கொடுக்க,

நீக்ஷிதசுவாமிகள் அதனைப் பருகி, அதனாற் றிநிலும் வா தனை யின்றி “சிவநத்துவ விவேகம்” என்னும் ஞாந்செய்து சாதித் தனர். அக்கன மறுக்க முடியாத ஆசார் விழிந்து, வைணவ முத்திகளாகனே முத்திசாதனம், விபூதி சண்டிகைகள் பிராய சித்தாங்கம் என்பதைத் தாபிப்பேமென்று அரசனிடங்கூற, அரசன் இருவரையும் அழைத்து, மத்தியஸ்தாக வியாசபட் டர், பராசரபட்டர் என்னும் மத்துவ ஆசாரியர்களை நியோ கித்து வாதிப்பித்தனர். அப்பநீக்ஷித சுவாமிகள் வேதாகம உபப்பிரகங்களை சுருதிகளால் தாத்தாச்சாரி கூற்றுக்களையே ல்லாம், பரியநு யோச்சியாது பேசுணாம், அபார்த்தகம், புனருத்தி, பிரதிஞ்ஞா விரோதம், பிரதிஞ்ஞானி, அப்பிர சித்தோபயம், அப்பிரசித்த சம்பந்தம், ஆகம விரோதம் முத லிய குற்றங்களிற் படுத்தி, சிவசின்ன வெற்றிக் கொடியை நாட்டி நின்றார். தாத்தாச்சாரியார் “விழுந்தவன் மீசையில் மண்படவிலலை” யென்றாற் போல வகையறியாது, குதர்க் கத்திற்கு ஆரம்பித்தார். மத்தியஸ்தார யிருந்த பட்டர் இரு வரும் நீக்ஷித சுவாமிகளைத் தண்டாகாரமாக விழ்த்து வணங்கி, சுவாமிகளால் தாத்தாச்சாரியர் அபஜெயப்பட் டார். பாஞ்சராத்திரம் பாழாயிற்று. அம்மதக் குறிகளுள், ஊர்த்துவ புண்டா இரேகைகள் ஆகிய கொம்பர்கள் மனு டர் கெற்றியைவிட்டு மலைச்சிகரங்களி லோடிச்சென்று உற் றன. மண்கள், தூளியாய்ப் பறத்து அந்தரத்தில் வெண்முகி லாய் நின்றது. தப்த முத்திகளாகள் ஆகிய சங்கு சக்கரக்குறி ச்குடுகள், எருத்த மாகளைப் பற்றின. ஸ்ரீசூர்ணம் என்னும் குங்குமப்பொடி மாதர்களின் குசமண்டலத்தை யடைந்தது. அரித்திர சூர்ணம் என்னும் மஞ்சட்பொடி கவிவகைகளுட ன்போய்க் கூடிற்று. துளசிமணியுந் தேவோரின்றி வனமணி யாயிற்று” என்றுபுகழ்த்து சைவசித்தாந்திகளாய் நின்றனர்.

அப்பதிக்கூறிய அவாமிகள் அக்மாலத்தி விற்றிய ரெந்தங்கள்
வைபவபுஷ்பை பின்னடம், பரமததிமிரபானு, சிவகர்ணமிர்தம்,
சுப்தமுந்திர வித்திராவனம், மிர்த்துதாரண விப்பிரலம்பம்,
சிவலின்னோக்கர்ஷம், வனமாகோ தண்டனம், பாஷண்டமத
சபேழிகை, பிரம தருங்கஸ்தவம், சிவபுரான தாமசத்வ நிரா
கரணம், சர்வார்த்த சாரசங்கிரகம், பரிபாஷா மஞ்சரி, அர
தத்தமான்மியம் முதலாயினவாம். கூடத்தாழ்வார் வழிப்பிற
ந்த நடுவிற் நிருவிதிப்பட்டர் திருமண் சாதனங் கூறியகால
த்து, சோழாசன் வான்மிகி யிராமாயணத்துள்ள “சுவர்ண
வர்ணஜடாபாரம்” என்ற சுலோகத்தால் நின்றோ இராமர்
தரித்தது என்ற கேட்டகாலத்து, நடுவில் விதிப்பட்டர் விழி
த்தனர் என்று குருபரம்பரை கூறிற்று.

விபூதி பஞ்சகம்.

இச் சிறந்ததால், திருநந்திதேவரது அவதாரமென்று
சிவரகசியகண்டத்திற் கூறப்பட்ட அததத்த மகாயோகேந்திர
ரால் செய்தருளப்பட்டது. தந்தையாகிய மதுசூதனாசாரிய
ரும், மற்றைய வைணவர்களும் சேர்ந்து திருமண் தாரண
மும், சங்குசக்கரக் குறிச்சுடும்செய்ய வந்தபோது, அதத்த
யோகிகள் அவற்றைத் தடுத்து, விபூதியின் பிரபாவங்களை
யெல்லாம் தொகுத்துக் கூறி, நாராயணரின் மணவியான
மண்ணை நாமணிபேம். ஏனத்தி னுச்சிட்டத்தையெடுக்கேம்
என்று,

யசுர்வேதம் அலாக்கினி ருத்திரோப ிடதத்திலே,

ஸத்யோஜாதாதி பஞ்சப் பிரஹ்ம மந்த்ளம் பரிஞ்சய |
அக்ஷிரிதிபஸ்ம வாயுரிதிபஸ்ம வியோமேதிபஸ்ம ஜலமிதிபஸ்ம ||
ஸ்தலமிதிபஸ்ம இத்தரோகாபி மந்திர்ய |
மாகஸ்தோமேதிசமுத்ருத்ய ||

என்றற் றெடக்கத்தவாகக் கூறப்பட்ட மந்திரங்களை யுச்சரித்து, பஸ்ம ஸ்தாவஞ் செய்து இப்பஞ்சகத்தையும் அருவிச்செய்தார் என்க.

விபூதி, உறுப்புக்களிற் றரிக்குங் காரணம்.

இதனைப் பற்றி, கூஉ-ம் பக்கத்திற் கூறினே மாயினும், வழிமொழிதலாக வேறுகாரணமும் உளவென்று காட்ட வந்தாம். பிரமணர் முதலிய நான்கு வருணத்தாரும் திரி புண்டரமாகத் தரிக்குந் தானங்கள், ௫, ௮, ௧௧, ௩௨ என் பனவாம்.

நெற்றி, கைகள் இரண்டு, மார்பு, உந்தி என்னும் ஐந்து உறுப்புக்களினுந் தரித்தல் சிவபெருமான், மகேசுவர், உருத்திரர், கிருட்டிணர், பிரமர் என்னும் ஐந்து தேவதை களின் பிரீதி சித்திப்பதற்கெனச் சொல்லப்பட்டது.

தலை, நெற்றி, செவிகள், கைகள், நாபி, பின்பக்கம் என்னும் எட்டினுந் தரித்தல், அவ்வுறுப்புக்கள் பிரம னுக்கும் சத்தரிஷிகளுக்கும் பிரீதி யுள்ளனவாகலின் என்க.

முன்னர்க் கூறப்பட்டன வன்றி, பதினாறு உறுப்புக்களு ள்குக் காரணம் வேறு முண்டு. என்னெனில் அவ்வுறுப்புக் கள், முறையே சதாசிவன், மகேசுவர், உருத்திரன், விட் டெனு, பிரமன், அக்தினி என்னும் மூர்த்திகளும் ஜிஷ்டை இரௌத்திரி, காளி, கலவிகர்ணி, பலவிகாணி, பலப்ரம தனி, சர்வபூத தமனி, நாதன், தத்தியன் என்னும் அக்ஷினி தேவதைகளும் ஆகிய பதினாறு தேவதை கட்கும் பிரீதி உண்டாகலின் என்க. அது “சிவ வக்ஷியாதி மூர்த்தி நரம்” எனவரும் ஸ்மாரணலிதிப் புடல கலோகத்தானறிக.

சிரம், நெற்றி, இருசெவிகள், இருநாசிகள், முகம், கண்டம், புபங்கள், கரங்கள், முழங்கைகள், மணிக்கட்டுகள் மார்பு, நாபி, குறி, குதம், தொடைகள், முழங்கால்கள், கணைக்கால், பிருட்டோன்னதங்கள், பாதங்கள் என்னும் முப்பத்திரண்டு சந்திகளினும், வித்தியேசுரர் எண்மருக்கும், திசைப்பரலர் எண்மருக்கும், அட்ட வசுக்களுக்கும், அட்ட மூர்த்திகளுக்கும் பிரீதியா யிருத்தலால் தரிக்கப்படும். இதனைக் காமிக ஆசிரியர் பூருவபாகத்து கூ-வது படலத்தில், எ-ம் கூலோகத்தா லறிக.

உருத்திராக்க பஞ்சகம்.

இதுவும் முன்னர்க் கூறிய அரத்தாசாரிய சுவாமிகளால் விபூதி பஞ்சகம் செய்த காலத்திற் செய்யப்பட்டது. தந்தையார் ஆறிய மதுகுதஞ்சாரி முதலாயினோர் துளசி மணியைத் தரிப்பான் கொண்டு வந்தபோது, சுவாமிகள் தடுத்து, உருத்திராக்கத்தின் பெருமைகள் எல்லாம் விளங்கும்படி தோத்திரம் பண்ணிய சிறந்த நூலாம். இது “லக்ஷ்மீ தர்சனாத் புண்யம்கோடிஸ் தத்தாரணாத்பவேத் தஸ்யகோடி சதம் புண்யம் லபதே தாரணாந்ர :! லக்ஷகோடி சகஸ்ராணி லக்ஷகோடி சதாந்ச ” எனவருஉஞ் சாமவேதபாக மகாவாக்கியங்களைக் காட்டி உருத்திராக்க மஹிமையைக் கூறி அந்நைத் தரித்து, அன்புடன் போற்றியது என்க.

விட்டுணுமூர்த்திக்கு.

வித்தியா கர்த்தரும் விபூதி கண்டிகை யிட்டார்.

ஒரு விஷயத்தில இருவர் பினக்குற்ற காலத்தில், அவ் விருமதத்தவர்க ளல்லாத வேற்றுமதத்தாராய், அபிமான மூயில்லாதவராயுள்ள ஒருவர் எது கொள்கின்றனரோ அதுவே உண்மையானதாகும். விஷ்ணுவுக்கு விபூதி ருத்திரா

க்ததானமே யுள்ளது என்று யாம் வாதித்த காலத்தில், இல்லை மில்லை பென்று வினவாய்ப்பறையடித்தவர் யாமி ன்ளிக் காட்டிய கருதிப் பிரமானங்கட் கேல்லாம் என்ன சொல்வர். அன்றிபும் ஆங்கில அரசினரால் நியமிக்கப் பட்டு, மதாபிமான மின்றி யிரண்டற்கும் பொது நிலைய சாக விளங்குஞ் சென்னை வித்தியா கர்த்தரான மாஸ்டன் ஹூபி-ஏ அவர்கள், தாம் வித்தியாசாலேக்காக இயற்றி விதித்திருக்கும் (Indian History) இந்திய சரித்திரம் என்ற ஆங்கில மொழிப் புத்தகத்திலும், ஆறாம் வாசக புத் தகம் என்ற தமிழ்மொழி தூவினும், இராமர் இலக்குமணர் சிதை யென்னு மிம்முவருக்கும் வேதாக மேதிகாசங்கள் கூறுவதுபேரல விபூதித் திரிபுண்டரமும், உருத்திராக்கமும் தரித்தபடி படம் இட்டிருக்கின்றனர். அதனாற் சீதாராமபி ரான் சிவ சின்னதாரண ரென்பது அவர் கொள்கையுமா கும். மஞ்சன், சிவப்பு, வெள்ளை யென்னும் திருமண் தாச ணமிடக் காணேம். அதனால் திருமண் நவீனக்குறி யென் றாயிற்று. அப்புத்தகங்களைப் பார்ப்பவர்க்கு அவை கன்கு விளங்கும். வித்தியாகர்த்தர் அபிமானத்தினால் இவ்வாரா? இடமாட்டார். அநேக ஆல்களை யாராய்ந்து இராமசுவாமி யும், அவர் தம்பி இலக்குமணரும், இராவணன் மகளாகிய சீதாபிராட்டியும் சைவதருமம் உடையவர் என்றே தெளி ன்ற செய்திருக்கின்றனர். இவ்வாறே பூனாவிலுள்ள திசை யெலாக் தெரிந்த சித்திரவேலையில் வல்ல இரவிவர்மா அவர் களும் இராமர் முதலினோர் ஓடம் ஏறிச்செல்லும் அப்படத் திற்கு விபூதி ருத்திராக்க தாரணத்துடன். வெளியிட்டதை யாவருங் கண்டுனர். வித்தியா கர்த்தர் அவர்கள், கங்கையை க்குறித்த ஆறாம்வாசக புத்தகத்திலே, சிவபெருமான் தேவி யென்னு மிருவருடைய திருவுருவப் படங்களு மிட்டீள்ளார்

அவைகளுக்கும் விபூதியே யன்றி மண்புண்டர மீட்டால் லர். ஒருகால் இராமர்க்கு விபூதி கண்டிகையுண்டு; வாசுதே வர்க் கில்லையெனில், இராமர் விட்டுனுயின் ஐவகை நிலை யுள் ஒன்றின் வகையொன்றும், தசாவதாரத்துள் ஓவதார மென்றும், சப்தகாதை, தத்துவத்திரயம் என்னும் வைணவ நூல்கள் சாற்றுகின்றனவே. வாசுதேவனே இராமன்; இராமனே வாசுதேவன், என்று வான்மீகி இராமாயணமும், காலாபிரப்பிரபந்தமுங்கூறிக் குதிப்பதென்னே? காராயணோப கிடகம், இராமதாபினி முதலியவும் அவ்வாறே கூறுகின்றன. அதனால் அங்ஙனங் கூறுதல் முரணு மென்க. இவ் வேதுவானும் சீதரா சிவசின்ன தாரணரே.

மாணிக்கப் பண்டாரம் வாசுதேவரே.

வாசுதேவர் பாசிவத்திற்குச் சிறந்த அடியவராய், அவ னையிடவிடாது உபாசிக்கின்றனர். அதனால் சிவபெரு மான் அவரது இருதயத்தை விட்டு நீங்காதவராய் அங்கே

கனாஅ சைவமுதண சந்திரிகை.

யே குடி கொண் டிருக்கின்றார். சிதரக் கடவுளின் நியாஸ
பாசனாவைத் தற்பரகுர் தந்திருவுளத்து ஏற்று, அவர்
வேண்டியவா டருளித்தலின் இருவரும் வேளுகாராயினர்.
அது பற்றியே,

நிவாய விஷ்ணு ரூபாய சிவரூபாய விஷ்ணவே |
சிவஸ்ய ஹிருதயம் விஷ்ணுர் விஷ்ணோச்ச ஹிருதயம் சிவ:
யதாந்தரம் கபேதாஸ்யுச் சிவகேசவ யோஸ்ததா |
பாசபந்தஸ்ததாலீவ: பாசமுத்தஸ்ததா சிவ: |

என்று மகர்வேத பாசமாகிய ஸகந்தோபநிடதஞ் சாற்றி
ற்று. இவ்வாறே வைணவரும் காயத்திரி பிரஸ்தாபனஞ்
செய்யுங் காலத்தில் உச்சரித்துச் செய்தல் வேண்டும். இது
வன்றி வேறுகதி கிடையாது. இவ்வன்னம் சிவநாமத்தையுச்ச
ரித்துச் செய்யும் வைணவர் சிவவேடம், சிவாலயம், சிவச
ப்தம் என்னு மிவற்றைக் காணுதலுங் கேட்டலும் ஆகாது
என்வ ல்நியாயமின்மையும் மகாபாதகமுமாம். மேற்போந்த
வசனங்களால் திருமால் சிவபெருமானே யிடைவிடாது
உபாசிக்கின்ற பண்டாரம் என்றவர். பண்டாரம் என்பது
அரும்பொருளாகிய முத்திச் செல்வத்தை யன்றி, அரு
பொருணிறைந்த பொக்கிஷ மெனவும் பொருள் கூறலாம்,
முத்தியாகிய பண்டாரத்தைக் கொடுப்பவர் சிவனார் என்று,
“மூலபண் டாரம் வழங்குமென் றான்வந்து முந்ருமினே”
என்று திருவருனெறித் தமிழ்வேதமுங் கூறிற்று. அரும்பொ
ருணிறைந்த பொக்கிஷம் என்றால், மேலான ஐசுவரியம்
கிறைந்ததென்க. பொருள்க ளெல்லாவற்றினும் மேலான
பொருள் எவையெனின் விபூதியும் கண்மணியுமே. ஏனெ
னில், அவற்றின் பெயர்களே மேலான, (விபூதி)ஐசுவரியம்
எனவும், மணிகளெல்லாவற்றினுஞ் சிறந்தது எனவும் பொ

ருன்பதனானும் என்று அறிக. அரும்பொருளாகிய விபூதி யையும் கண்மணியையு முடைய கோலமே (பொக்கிஷம்) பண்டாரம் ஆகும். சிவனடியார் யுள்ளார் அவ்விரண்டனையும் தாங்கி வழிபடுங் கோலமுடைய ராகலின் பண்டாரம் என ப்படுவர். இவ்வழக்குப் பெயர் சைவரொருவர்க் கன்றி யே னைய மதத்தாருக்குக் கிடையாது. வைணவருக்குத் தாதர் என்று வழங்கப்படுகின்றது.

அப் பண்டாரக் கோலங்கள் பச்சுவ முறைபற்றிச் சை வப் பண்டாரங்கள் எனவும், வீரசைவப் பண்டாரங்க ளெ னவும் இருவகைப்படுவர். சைவப் பண்டாரங்கள் விபூதிரு த்திராக்க தாரணத்துடன், விபூகிப்பை, திருமுறை, உருத்தி ராக்கமாவே, யோகதண்டம் முதலியன ஏத்திநிற்பர். வீரசை வப் பண்டாரங்கள் சிவசின்னங்களை யணிவதுடன், சங்கும் சேமக் கவமுந் தங்கையில் தாங்குகிற்பர். அது போலவே நாராயணப்பெருமானும் சங்குஞ் சேமக்கலமுமாகிய பாஞ்ச சன்னியமென்னும் சங்கிலி ஒருகையினும், சுதரிசனம் என் னுஞ் சேமக்கலத்தை (காவற் படைக்கலத்தை) ஒருகரத் துத்தரித்துச் சிவசின்னப் பொலிவுடன் றியாளிக்கின்ற படி யாவ் பண்டாரம் என்று பெயர் பெற்றார். “செங்காநிற் கரு ங்காலன் சிரமுருள வுதைத்தனையே - சங்காழி முகுத்தனு க்குச் சங்காழி கொடுத்தனையே.” என்று திருவருணைக் கலம்பகத்தும், காஞ்சிப் புராணத்தும், சரபோப நிடதத் துங் கூறியபடி சிவபெருமானே இப்பண்டாரக் கோலத் தை விட்டுனுலிற்கு அளித்தார் என்பது நன்றாகத் தெரி கின்றது.

தீமங்கை யாழ்வார் தீநெடுந்தாண்டகம். உச.

“ஒருகையிற் சக்கொருகை மற்றாழி யேந்தி
புலகுண்ட பெருவாய ரிக்கே வந்தென்.”

என்றதனாற்சைவ. எது திருட்டாந்தங்களாற் பண்டாரம் என்பதன்றி, “திருமால் பண்டாரம்” என்று யாமொப்புக் கொள்ளும் கமது மேற்கோள் யாதேனு முண்டா? என்று வைணவர் வினாவின், ஆம் என்கின்றேம். அது வருமாறு.

தாலாயிரப் பிரபந்தத்திலே,

“மாணிக்ஞரஞ்ஞவாய மாயனே யென்மனத்துள்ளே
பேணிக்கொணர்ந்து புருதவைத்தேன் பிரிதின்றி
மாணிக்கப் பண்டாரம் கண்டார்.”

என்று, திருமங்கையாழ்வார் கூறிய செய்யுளாம் இஃதொன்றே அதனை வலியுறுத்து மென்க. வைணவர் ஆகிய ஆழ்வாரே விட்டுனுவைப் பண்டாரம் என்றபோது சிவ சின்னதாரணத்திற்கு ஐயமு முளதேயோ? மாணிக்கத்தை யுடையபண்டாரம்எனின், மாணிக்கத்தை மாத்திரம் உடையது பண்டாரம் எனப்படாது. மாணிக்கம் ஒன்றே யரும் பொருளு மாகாது. இந்த சிவாயங்களால் மாணிக்கம் ஆகிய பண்டாரம் எனவும், அதுபோலும் அருமையை யுடைய பண்டாரம் எனவும், அவர் பெருமொழியானே சித்தித்தது. இதனாலும் மாயவனார் சிவசின்ன தாரணரே.

வைணவர் தோல்வி யடைந்தமை.

முன்னுள்ள வைணவாசாரியர்கள் பலர், காராயனரே பரப் பிரமம், எனவும், திருமன் தளசிமணி தாரணங்களே விஷ்ணுவுக்கும் அவரஃபார்க்கும் உள்ளன எனவும், இன்னும் பற்பல மேற்கோள் கொண்டும் வாதித்து அபசய மடைந்தனர். அவருட் சிலர் விடயத்தை மாத்திரங் காட்டுகின்றும். வரவாமுனைவர் என்னும் ஆளவந்தார்(யமுனைத் துறைவர்) என்பார் அக்கபாதி சிவாசாரியர் அவர்களுடன் வாதித்து

அபசயமடைந்தார். இராமநுசர் என்னும் உடையவர், சோழராசாவின் வாதத்திற்குப் பயந்து வெள்ளைப் புடைவையுடுத்து மேலைத்தேசமோடிச் சென்று வேடர் குழிசைக்குள் ஒளித்துப் பன்னிருவருடம் பதுங்கினர். உடையவரது சீடருள் பவித்திராழ்வார் என்னும் கூரத்தாழ்வார் என்பவர், சோழராசனின் சமஸ்தான பண்டித சிரோமணியாகிய பிரமபூநீ வாக்கீச பாதசேகர சிவாசாரிய சுவாமிகளுடன் வாதத்துத் தோற்றுக் கண் குருடாயினர். பராசரப்பட்டர் என்னும் வைணவாசாரியார், வீரகந்தரப் பிரமராயன் என்னும் அரசோறுடன் தருக்கித்து, தமது மேற்கோள் தூல்களாகிய அஷ்ட சுலோகி, பிரணவ விவரணம், கிரியாதீபம், குணரத்தின கோசம், தத்துவத் திரயம் என்னும் தூல்களுடன் தம்பிரதிஞ்ஞாயும் கண்டிக்கப்பட்டபோது கோட்டிபூர்க்கு ஒளித்தோடினர் என்று வைணவர் எழுதிய குருபரம்பரையாலுந் தெரிகின்றது. அங்ஙனமே பிள்ளைப் பிள்ளை யாழ்வான் என்னும் வைணவரும் தோற்றோடியகதை அக்குருபரம்பரையிற் காணப்படுகின்றது.

கஞ்சனூரிலே யிருந்த மதுகுதனாசாரி என்னும் வைணவரும், ஏனைய பல்லாயிரம் வைணவரும், அரத்தத்தாசாரிய சுவாமிகளுக்குச் சுதரிசனாசாரி என்று பெயரிட்டுத் தமது பாஷண்டக் கிரியைகளைச் செய்யத் தொடங்கும்போது அவரவற்றை மறுத்து, வேதசிவாகமங்களே முக்கிய பிரமாணமாம். சிவபெருமா னொருவரே பரமபதி. விபூதி ருத்திராக்கங்களே வைதிக முத்தி சாதனம் என்றும், நான் அரனுக்குத் தத்தமாய் விட்டேன் என்றும் கூறி, மாறுபட்ட வைணவர் தொடுத்த கடாக்களுக் கெல்லாம் விடைவிடுத்து அக்கினியிற் காய்ச்சிய இருப்புப் படிகளிலேறி நின்று அவ்வுண்மையை விளக்கியருளி, அரத்தத் சகச்சிரம் என்னுங் கிர

கனஉ சைவபுஷ்பண சந்திரிகை.

ந்த மொன்றியந்த நிலை நிலுத்தினர் என்று அர்த்தமான்மியம் கூறுகின்றது.

சதுர் வேதாராம், ஆபத்தம்ப ஞுத்திரபாடியம், சைவாகம பூஷணம், ஞானரத்தினாகரம், பத்தாதிக்திய திகாமணி, சிவாநித்திய சிகாமணி, அரியர தாரதம்மியம், நிலகண்டபாஷிய சமர்த்தனம், விபூதி பஞ்சகம் முதலாகிய தூல்களையாருளிச் செய்தவரும் அவனே.

தஞ்சாவூரிலே சரபோசி மகாராஜாவின் ஆசாரியராயிருந்த சிவாக்கிர யோகிகளுடன் மணவாள மாமுனி என்னும் வைணவர் வாதித்து அபசயப்பட்டார். கொப்பூரில் இருந்த பிப்பபாச்சையர் என்னுஞ் சைவருடன் அழகிய மணவாள நயினார், பிள்ளைப் பிள்ளை யாழ்வான் என்னும் வைணவர் வாதித்து நிக்கிரகிக்கப் பட்டனர். ஸ்ரீமத் அப்பதிக்கீதகவாமிகளுடன், தாத்தாசாரி என்னும் வைணவர்வாதித்து வாயடங்கினர். காசிப் பதியிலே வசித்த மஞ்சிதேவர் என்பவருடன் நயுண்ணி யாழ்வான், மினகாழ்வான் என்பவர் வாதித்துத் தோல்வித் தானமெய்தினர் என்று வசவ புராணம் உரைக்கின்றது. கிருஷ்ணமிசர் என்னும் சைவகுருவுடன் நஞ்சியர் என்பவர் வாதித்துத் தோற்றனர்.

ஞானடியே யன்றி வேறொன்று முன்ன அருணகிரிநாதகவாமிகளுடன் வில்லி புத்தூரர் என்னும் வைணவர் வாதித்துத் தோல்வித்தான முற்றார். காளமேகப் புலவருடன் திருமலைராயன் பட்டினத்து வைணவர் வாதித்து வலிமை விழந்தார்.

சிவப்பிரகாச கவாமிகளுடன் வேதாந்ததேசிகர் என்னும் வைணவாசாரியார் வாதித்து வாயடங்கினர். இத்தாற்றான்

மீனம் இராமநாதபுரச் சோமசுந்தரப்புவவர், பாழ்ப்பாணம் சுழங்கைத் தம்பிரான் சுவாமிகள், சரவணமுத்துப்புவவர், ஓவமுதநாவலப் பெருமான், மகாலித்வான் திரிகிரபுரம் - மீனாட்சிகந்தரப்பிள்ளை, சென்னையம்பதி வைதிக சைவசித் தாந்த சண்டமாருதம் சோமசுந்தர நாயகர் முதலிய பல சைவசித்தாந்த மதோத்தாரணருடன் பல சபைகளினும் வாதித்துப் பரிபவப்பட்ட வைணவர் பலரே. எவ்வாறு தோற்றாலும் “ மூர்க்கனும் முதலையுங் கொண்டது வீடா என்றூற் போலச் சிவ தூஷண சிவ சின்ன தூஷணங் களைச் சிலபோலி வைணவர் செய்து வரல் கலிகாலப் புது மையே.

நாராயண வல்லியும் விபூதி நவின்றது.

சங்கராசாரியர் மாணடுக்கியத்திற் கௌடபாத காரி கையைச் சேர்த்தாற்போல, உடையவர்க்கு முன்னிருந்த அரங்கராமாஜர் என்னும் வைணவாசாரியர், அதத்திரியோப சித்த பாடியத்திலே சீக்ஷாவல்லி, ஆனந்தவல்லி, பிருகு வல்லியின் பின்னர், நாராயணவல்லி என்று ஓர் வல்லியைச் சேர்த்து வியாக்கியானஞ் செய்தார். இராமாஜரும் அதனைச் சிவோஷ்டமாக ஒப்பி விருத்தி வியாக்கியானஞ் செய்துனார். வைணவர் வேத முடிபென்று கொள்ளும் அந் நாராயணவல்லியில், நாராயண தியானத்தை கிறைவேற்றும் படி முதலில்,

“புருஷஸ்ய வித்ம ஸைஸ்ராக்ஷஸ்ய மஹாதேவஸ்ய திமகி!

தந்நோருத்ரப் பிரசோதயாத் !!” என்று சிவபெருமானையும், பின்னர்,

“தத்புருஷாய வித்மஹே மஹாதேவாய திமகி!

தந்நோ ருத்ரப் பிரசோதயாத் !!, என்று ஸ்ரீகண்ட நந்திராம தீதியையும், பின்னர்,

“தத்புருஷாய வித்மகே வத்ரதுண்டாயதீமகி!
தந்நோ தந்தி பிரசோதயாத்!! என்று யானைமுக விநாயகக்
கடவுளையும், பின்னர்,

“காத்யாயனாய வித்மகே கத்யக் குமாரிதீமகி!
தந்நோ தந்தி பிரசோதயாத்!! என்று சிவசத்திகளுள் ஒன்
றைய துர்க்காதேவியையும், தியானிக்கும் மந்திரக் கூறுவதனாலும்,

“அசுந்தராதே ரதந்தராதே” எனவருடும் மந்திரத்தால்
மண், பூசிக் குளிப்பதற்குச் சொல்லப்படலானும், குளித்த
வுடன் விபூதி தரித்து நாராயண தியானஞ் செய்யவேண்டு
மென்பது “கந்தத் துவாராம் தூராதர்ஷாம் நித்யபுருஷ்
டாம் கர்ஷினிம்” எனச் சொல்லப்பட்டதனாலும், “யஸ்ய
வேகம் கத்யக்ரி கோத்ர” என்று விபூதி பேசப்பட்டமை
யானும், “சர்வோ வைருத்ர தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்து”
என்றற் றொடக்கத்த மந்திர அநுவாகங்கள் கூறின
மையானும்,

“சத்யோசாதம் ப்ரபத்யாமி” எனத் தொடங்கி,
“ஈசானஸ் சர்வவித்யானாம், ஈசானஸ் சர்வபூதானாம் பிரஹ்
மனோதிபதி ப்ரஹ்மா சிவோமே அஸ்து சதாசிவோம்”
என்ற திருதியான விபூதிதாரண மந்திரங்களைக் கூறிபதனா
லும், விஷ்ணுவுக்கும், அவரடியார்க்கும் சிவசின்ன தாரணம்
உரிய தென்றறிக.

ஆறிரு தடத்தோள் வாழ்க வறுமுகம் வாழ்க வெற்பைக்
கூறுசெய் தனிலேல் வாழ்க ருக்குடம் வாழ்க செவ்வே
ளேறிய மஞ்ஞை வாழ்க யானைதன் னணக்கும் வாழ்க
மாறினா வன்னி வாழ்க வாழ்ககி ரடிய ரெல்லாம்.

